C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Morressy_John-10-Kedrigern_doma_a_na_cestach.PDB

PDB Name: 8 Kedrigern doma a na cestách
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 3.10.2001
Modification Date: 3.10.2001
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

John Morressy

Kedrigern doma a na cestách

Když jsou muži správně zaměstnáni, je to pro ně víc zábava, než práce...
John Ruskin

Duchové z bezedných hlubin

S afanky byla vždycky nepříjemná práce. Byli velcí, mokří a chlupatí, obvykle špatně naladěni, hluční a nevychovaní. S obzvláštním potěšením se zhmotňovali v čarodějově pracovně v okamžiku, kdy bylo vyřčeno poslední slovo zaříkadla, mávali oštěpy vykřikujíce různé pohrůžky, a všude nanesli vodu, bláto a špínu. Tak si typický afank představuje legraci. Kedrigern je vyvolával jen s odporem a se stejným odporem s nimi pracoval. Nerad na ně dokonce i myslel.
Ale všechno na světě má své místo a to platí i o tvorech z jiných světů. Například proti ohnivým démonům nic lepšího než afankové neexistovalo. Ti mizerové vás mohli ovinout plameny tak těsně jako dítě peřinkou, ale stačilo na ně pustit afanka, a než se v hodinách přesypala špetka písku, nezůstalo po nich nic než pára a nějaká ta vypálená skvrna. Na ohnivé démony afankové zabrali vždycky.
Ale stejně, pomyslel si čaroděj, když bral z police knihu zaklínadel, mnohem moudřejší je s démony se prostě nezaplétat. Kdokoliv to udělá, nemůže z případných následků obvinovat nikoho jiného než jen a jen sebe.
Jeho současný klient byl toho dokonalým důkazem: jen proto, že člověka nazývají Troam Hrozné povahy, nemusí přece ještě nadávat čarodějce a čekat, že mu to projde. Jenže ani tahle zkušenost Troamovu povahu stejně pravděpodobně nezlepší. Kedrigern si povzdechl a zavrtěl hlavou nad zkažeností lidí, položil knihu na pracovní stůl, opatrně ji otevřel a pustil se do práce.
Zaklínadlo k přivolání afanka bylo tak komplikované a složité, jak by člověk čekal od zaklínadel týkajících se keltských vodních duchů. Polovina slov v něm byla nevyslovitelná a ta druhá zněla právě natolik jako něco jiného, aby ho to dokázalo dokonale zmást.
Takže úhrnem vzato, Kedrigerna čekal pěkně perný den.
Krátce po poledni toho měl akorát tak dost, a tak se rozhodl pro malou přestávku. Zazvonil na svého domácího trola, nařídil mu, aby mu přinesl korbel vychlazeného piva k pohodlnému křeslu pod jeho oblíbenými duby, a pak, nechtěje probudit svou ženu, vyklouzl z domu tak tiše, jak jen to dokázal. Princezna docela nedávno objevila kouzlo odpoledního zdřímnutí, a jak tak Kedrigern seděl pod stromy a čekal na své pivo, pomyslel si, že je jediným rozumným členem jejich domácnosti.
Spot vyrazil z domu na svých velkých plochých nohách a zastavil se po boku svého pána, vyrážeje radostné: "Ja, ja!" Přes všechnu svou rychlost nevylil ani kapičku piva.
"Dobrá práce, Spote. Rychle, ale opatrně. To je ten správný způsob."
"Ja?"
"Ne, nic jiného nepotřebuji, děkuji," řekl čaroděj a vzal od něj korbel. "Můžeš si někde najít pěkné chladné místečko a do večeře se natáhnout."
"Ja!" zvolal malý trol a několikrát radostně vyskočil do vzduchu.
Uši mu při tom hlasitě pleskaly.
"Nemá smysl, abychom se v tom vedru honili všichni," řekl Kedrigern a s mučednickým povzdechem se protáhl. "Já to zvládnu sám."
Spot odešel a Kedrigern se uvelebil v křesle. Zavřel oči a zaposlouchal se do bzučení a cvrkání hmyzu, vzdáleného zpěvu ptáků a tichého šumění stromů v jemném odpoledním vánku. Bylo to velice uklidňující a mnohem příjemnější než to, co ho čekalo v jeho pracovně.
Začínal mít pocit, že by nebylo špatné si zdřímnout a nechat Troama, ať se potí a škvaří o pár hodin déle.
Ale slib byl slib; závazek byl závazek. A co víc, klient byl klient a honorář byl honorář, a Troamův posel zaplatil štědrou zálohu.
Těžko by mohl žádat pádnější důkaz, že se jedná o naléhavý případ.
Kedrigern se trochu pozvedl, upil doušek vychlazeného piva a postavil se své povinnosti čelem. Ještě čtvrt hodinky si

odpočine, víc ne, a pak zase zpátky do práce. Až se ten velký bílý mrak dostane k okraji lesa, zvedne se a odejde do své pracovny.
Zhluboka se nadechl, chvíli pozoroval včelu, kroužící kolem, prohlédl si kolibříka, který se vznášel na dosah ruky od něj, a pak zkontroloval postup mraku. Zdálo se, že trochu vyrostl, ale k lesíku se nepřiblížil ani o kousek.
Kedrigern si ho prohlédl pozorněji a zjistil, že je to velice pravidelný a neobvykle lesklý mrak. Místo toho, aby se líně pohyboval k východu jako ostatní mraky, blížil se přímo k němu. Takhle by se obyčejný mrak rozhodně chovat neměl.
Sáhl pod kazajku a vytáhl stříbrný medailon Cechu. Pozvedl ho k očím, podíval se Hledáčkem pravdivého vidění a vyjekl překvapením.
Mrak nebyl žádný mrak. Byla to věc z bílého kovu podobná míse a zdálo se, že se chystá přistát na louce před jeho domem.
To bylo určitě dílo afanků. Kdo jiný než keltští vodní duchové by cestoval v něčem, co vypadá jako velká mísa? A jedině afankové mohli mít tu drzost předejít zaklínadlo a přihnat se předčasně ve svém vlastním vozidle. Kedrigern dopil zbytek piva, vyskočil na nohy, bojovně vysunul čelist a zamračil se. Bude těm afankům muset ukázat, že Kedrigern z Hor tichého hromu není čaroděj, se kterým by bylo radno žertovat.
Létající mísa se hladce a tiše snesla k zemi. Byla mnohem větší, než se původně zdálo - skoro jako menší hrad. Ti afankové si s sebou museli přivézt celé jezírko, pomyslel si Kedrigern a jeho hněv ještě vzrostl. Mísa mu určitě zničí celou louku. Nehoráznost těch tvorů byla do nebe volající.
Asi dvacet stop nad zemí mísa zpomalila. Po dalších deseti stopách zastavila úplně a zůstala tiše viset ve vzduchu. Ozvalo se cvaknutí a tlumené zavrčení a ze spodní části té věci se vysunulo pět absurdně tvarovaných nohou zakončených plochými talíři. Bílé body na obvodu mísy začaly oslnivě zářit; některé se rozblikaly živými barvami. Vzduch kolem Kedrigerna zhoustl, jako by byl nasycen mocným kouzlem.
To zaváněl něčím víc než pouhými afanky. Docela dobře to mohla být i Adajeva, čarodějka, která Troama obklopila ohnivými démony. Snad se dozvěděla o Kedrigernově práci a rozhodla se ji překazit. A mohli jí pomáhat i jiní. Jako každý čaroděj, i Kedrigern měl své nepřátele, o kterých možná ani nevěděl. Ať už za tím vězelo cokoliv, lehkomyslnost nebyla na místě. Rychle se zabezpečil krátkodobým univerzálním ochranným kouzlem a pak zůstal stát s rukama založenýma a zamračeným výrazem ve tváři, očekávaje objevení afanků.
Bok mísy se otevřel, vysunula se z něj dlouhá, široká rampa, připomínající obrovský jazyk, a dotkla se země několik kroků od něj.
Kedrigern se nepohnul ani nezměnil svůj výraz. Po chvíli ticha začali po rampě sestupovat dvě postavy. Nešly, jako chodí lidé, ani nepluly na vodních ořích jako afankové. Vlastně se nepohybovaly vůbec - to rampa je nesla vpřed, aby je složila na zem několik kroků od čaroděje.
Byli velice oškliví dokonce i na afanky. Na hlavách měli koule naplněné nějakou tmavou polévkou, přes niž se jejich obličeje zdály být odporně purpurově modrozelené se žlutošedými skvrnami. Měli široká slintající ústa a příliš mnoho očí. A rukou. A prstů. Nebyli chlupatí jako typičtí afankové - alespoň ne viditelně, protože byli od hlavy k patě zakryti něčím, co vypadalo jako zlaté prostěradlo. Poněkud okázalé na vodní duchy, pomyslel si čaroděj. Neměli nohy, jen jakési sloupovité výrůstky, na konci zaoblené. Vznášeli se nehybně ve vzduchu asi loket nad povrchem rampy a hleděli na čaroděje.
Chvástají se tou svou šupáckou magií, pomyslel si a opovržlivě si odfrkl.
"Předpokládám, že vám to připadá velice vtipné. Velice chytré.
Jste směšní," řekl Kedrigern opovržlivě.
Několik podivných končetin afanka vlevo se mírně zavlnilo.
Druhý afank se začal vzdalovat stranou, ale hned se zase vrátil na své místo. Ani jeden z nich nepromluvil a nepokusil se s čarodějem komunikovat ani žádným jiným způsobem.
"Mně to vůbec vtipné nepřipadá. Slyšíte, vy dva? Kedrigernovi to nepřipadá ani za mák vtipné," pokračoval. "Můžete to říct i Adajevě nebo tomu, kdo vás sem poslal. A řekněte jim, že jim to nezapomenu."
Afankové se pomalu obrátili jeden na druhého. Uvnitř helm se jejich rysy pohnuly a zablikala světélka. Vypadalo to, že se spolu baví a Kedrigerna při tom úplně ignorují. Tato nová neomalenost ho natolik rozčilila, že začal být kousavý.
"Podívejte se na sebe. Směšné. Neslyšíte mě? Vypadáte směšně.
Celí ve zlatě jako párek připitomělých dvorních třasořitek. A ty hloupé skleněné koule na hlavách vám stejně nepomohou. O co vám jde - stydíte se, že jste mokří, chlupatí a kape z vás voda? Jistě, to vám člověk může těžko zazlívat, ale nemohli jste si obléknout něco slušivějšího - třeba staré umaštěné hadry na podlahu? A kde máte koně a kopí? Co jste to za afanky-" "Ty mluvíš naším jazykem," řekl bezbarvý pisklavý hlas.
"Nepřerušujte mě, když vám nadávám!" zařval Kedrigern.
"Samozřejmě, že mluvím vaším jazykem. Jak jinak bych vám mohl říct, co si myslím o tom vašem absurdním představení - přiletět si sem v přerostlé vaně, oblečení jako dva šašci, s rukama a prsty, kde se člověk podívá, a bez nohou-" "Jak to, že mluvíš naším jazykem? Nemáš žádný překladový stroj," přerušil ho hlas.
"Nepotřebuji žádný překladový stroj, ať už je to cokoliv. Na to, abych mohl mluvit vaším nebo kterýmkoliv jiným jazykem, nepotřebuji vůbec žádný stroj," řekl Kedrigern. "Stroje jsou jen velké neohrabané věci, které vrčí, rachotí a porouchají se vždycky, když je člověk potřebuje nejvíc, a ještě při tom obvykle něco zapálí. Stroje jsou tak hloupé a nespolehlivé jako afankové, což mi připomíná-" "Kde máš svůj překladač? Kde je tvůj zdroj energie?" přerušil ho zase pisklavý hlas. Zdálo se, že vychází z malé skříňky na boku skleněné koule, kterou měl afank na hlavě.
Kedrigern se kousl do rtu a zhluboka se nadechl, aby se uklidnil.
Taková drzost neměla obdoby. Vyhnout se čarodějovu vyvolání, přistát s velkým bílým umyvadlem přesně v té části louky, kde mu nejvíc kazili výhled, a pak ho neustále přerušovat hloupými otázkami o strojích a ryze osobních věcech,

jako jsou zdroje energie, to se prostě nedalo dál tolerovat. Kedrigern o krok ustoupil a rozpřáhl ruce proti afankovi, který mluvil. Jeden pořádný úder magie je naučí slušnému chování spíš než jakékoliv přesvědčování a vysvětlování.
Sotva pozvedl ruce, afankové rychle zareagovali. Oba vytáhli malé stříbřité tyčinky a zamířili jimi na čaroděje. Kedrigern zamumlal magická slova a ozvalo se silné zapraskání, zášleh světla se rozprskl do vířících paprsků a vzduch se naplnil odporným puchem.
Když si Kedrigern protřel oči, před kterými mu tančily barevné skvrny, viděl, že afankové stojí na rampě stejně jako před tím. Zdálo se, že se jim nic nestalo. Stříbrné tyčinky oslnivě zářily a kapal z nich roztavený kov na zem, kde se syčením a prskáním tuhl. Zmocnilo se ho nepříliš příjemné pomyšlení, že tihle afankové vládnou jakousi mocnou magií.
Jeho úvahy přerušil pisklavý hlas, který teď zněl poněkud živěji.
"Ta bytost musí vládnout mocnou technologií. Ještě nikdy předtím neodolala žádná organická hmota plazmovému paprsku," řekl.
Stejně pisklavý hlas jeho společníka odpověděl: "Jeho ochranný štít je možná silnější než náš vlastní. Podívej se, jak zapůsobil na naše projektory. Jsou zničeny."
Oba se obrátili tváří k němu. Ačkoliv byl Kedrigern stále ještě trochu oslněn záblekem, věděl, že musí být nekompromisní. Jeho rysy ztvrdly, když řekl: "Napáchali jste škody na mé louce. Než vás propustím, musíte je napravit."
"Propustíš? Propustíš?" ozvaly se oba hlasy najednou. Zněly kovově a poplašeně. "Nejsme tví vězni. To ty jsi náš vězeň."
"Jak velice dobře víte, přivolal jsem vás, abyste pro mne něco vykonali. Přišli jste sice trochu předčasně, ale pořád je to výsledek mého zaklínání, a uděláte dobře, když na to nebudete zapomínat," řekl Kedrigern s nuceným klidem. "Až splníte své poslání k mé spokojenosti, sejmu z vás zaklínadlo a pošlu vás zpátky tam, odkud pocházíte.
Pokud selžete nebo na mně budete zkoušet nějaké triky, pošlu vás někam, kde je to velice ošklivé, a nechám vás tam dlouho.
Pochopili jste?"
"Ty tvrdíš, že jsi nás sem přivolal?" zeptal se jeden afank.
"Samozřejmě. Jelikož teď budeme spolupracovat, nebudeme už mluvit o 'vězních'. Jsem ochoten zapomenout na ty vaše žertíky, pokud budete dělat to, co se po vás chce, a odvedete dobrou práci. Problém je v tom, že Troam Hrozné povahy měl ten nešťastný nápad pronést urážlivou poznámku o čarodějce Adajevě a ona-" "Velitelský systém nedovoluje uposlechnout příkazy z vnějších zdrojů," přerušil ho jeden z afanků.
"To víš, že nedovoluje," souhlasil s ním Kedrigern velkoryse.
"Jak už jsem řekl, Adajeva se o jeho poznámce dozvěděla a přirozeně se cítila-" "Vaše zaznamenatelné zdroje energie se jeví jako naprosto nedostatečné pro jakýkoliv významnější zásah do našich funkcí," přerušil ho druhý afank.
Kedrigernovy rysy ztvrdly. "No dobře," řekl pomalu. "To mám za to, že jsem k vám chtěl být mírný. Byl jsem připraven zapomenout a odpustit. Ale od této chvíle už žádný cukr a bič. Jenom bič a dám vám ho pocítit hezky tvrdě!"
"Situace opravňuje k použití baterie plazmových paprsků," řekl jeden z afanků a druhý odpověděl: "Souhlasím. Připrav hlavní baterii."
Velká bílá mísa se otočila, ačkoliv její nohy zůstaly na místě.
V jejím boku se otevřel otvor. Vysunula se z něj skupina velkých stříbrných tyčí a zamířila na čaroděje. Rychle podepřel své univerzální ochranné kouzlo silnějším, a když se tyče zastavily, zavřel oči a přikryl si je dlaněmi, jako dodatečnou obranu proti oslnění světlem, které ta stvoření používala tak pobuřujícím způsobem. Zapraskání bylo tentokrát mnohem silnější, vzduch zhoustl mnohem citelněji a také puch byl ostřejší. Byla to mocná magie, ale chyběla jí trocha fantazie; vlastně to bylo jen prosté napodobení předchozího úderu v silnějším měřítku. Bylo to, jako by čaroděj nahlas křičel slova zaklínadla, které selhalo, když ho pronesl potichu. To bylo pro afanky typické: chyběla jim představivost.
Kedrigern vykoukl mezi prsty. Stříbrné tyče vypadaly jako rozteklé svíce a otvor, ze kterého trčely, byl na obvodu ožehlý. Byl sám se sebou docela spokojen; vždycky ho potěšilo, když mohl obrátit magii druhého zpátky proti němu.
Spustil ruce a rozhlédl se. Když uviděl, jak vypadá jeho louka, vztekle vykřikl. Byla zčernalá a páchla kouřem na několik kroků všemi směry.
"Teď jste to doopravdy přehnali," řekl a učinil rychlý pohyb rukama.
Tentokrát nemusel soupeřit s žádnými tyčkami, praskáním, záblesky světla a pachem. V okamžiku uvěznil oba afanky do ledových bloků. To je na chvíli zaměstná a on bude mít čas rozmyslet se, co dál.
Jejich hlasy teď zněly poněkud přidušeně a ozýval se v nich lehce vyděšený podtón. Jeden z afanků řekl: "To je nemožné," a druhý odpověděl: "Souhlasím. Tahle situace se neslučuje s fyzikálními zákony a nemohlo k ní tedy dojít."
"Pokud vám to připadá nemožné, tak jen počkejte," řekl Kedrigern zlověstně a rozhlédl se po své poničené louce.
"Ja, ja!" zahulákal Spot, který vyběhl z domu a přikolébal se přes vypálenou trávu ke svému pánovi. Z úst mu tekly sliny a poskakoval samou dychtivostí ochránit svého mistra před vetřelci.
"Děkuji ti, Spote, ale všechno mám docela dobře pod kontrolou," ujistil ho čaroděj a poplácal ho po jeho bradavičnaté hlavě. "Jen se rozmýšlím, jak se s těmi mizery vypořádat."
"Ja?" zeptal se trol tiše.
"Když chceš. Jenom se nedotýkej afanků. Mohl by ses přilepit."
Kedrigern se podíval na vetřelce, pak na zčernalou louku a pak zase na afanky. Má je pomalu usmažit v sopce? Zmrazit je úplně a zarazit do ledovce? Poslat je do nejsušší arabské pouště? Vážil výhody jednoho trestu proti druhým, potom se znovu podíval na louku a poněkud změkl. Trochu ohně louce neublíží; vlastně jí to spíš prospěje.
Příští jaro vyroste tráva znovu, pravděpodobně ještě zelenější než dřív. Všechno bude zase v pořádku, kromě afanků.
Zamyšleně se zadíval na dva ledové bloky. Ta ubohá stvoření prostě nemohla jednat jinak, než jednala. Afankové

zůstanou afanky.
Byli svedeni někým mnohem chytřejším a zlým a byli sami spíš postižení než provinilí. Přísný a nekompromisní trest by byl zbytečnou krutostí.
Ale pořádnou lekci dostat musí. Chovali se nesnesitelně drze k čaroději a něco takového nemohlo zůstat nepovšimnuto, jinak by ho brzy začal každý lidožravý obr, trol, démon, skřet nebo zlá víla v okolí považovat za Kedrigerna Měkkého a proměnili by mu svými žertíky život v peklo. Spravedlivý trest byl nevyhnutelný - ani příliš mírný, ani moc krutý, prostě přiměřený provinění.
Zatímco Kedrigern zamyšleně stál, mnul si bradu a přemítal nad vhodným výchovným trestem, Spot se vydal na průzkum. Zblízka si prohlédl oba ledové bloky, očichal je, ale podle příkazu svého pána se jich nedotkl. Když na nich nenašel nic zajímavého, rozhlédl se po vypálené louce, aby nakonec upřel svou pozornost na štíhlé nohy podpírající létající mísu. Očicháním nic nezjistil, a tak se jedné z nich opatrně dotkl. Nohy končily v okrouhlých podložkách silných asi jako mužské předloktí a asi třikrát tak širokých, nahoře tvrdých, ale dole pružných, aby se lépe přizpůsobily podloží, na němž spočívaly.
Spot pod jednu z nich zastrčil ruku a vyzkoušel její poddajnost.
Pak jedním ze svých diamantově tvrdých prstů přejel po horní části a vyryl do ní plytkou rýhu. Zamyšleně zamumlal "Ja," chvíli si nohu prohlížel a pak ji utrhl.
Skřípání kovu zasáhlo Kedrigerna až ke kořenům zubů. Celá mísa se zachvěla a z ledových bloků se ozval poplašený křik. Spot přinesl utrženou operu k čaroději a s hromovým zaduněním mu ji položil k nohám.
"Ja," prohlásil hrdě.
"Děkuji ti, Spote."
"Už dost! Ušetřte náš koráb!" křičeli afankové jeden přes druhého.
"Prosíte nebo přikazujete?" zeptal se Kedrigern.
Po krátké odmlce jeden z hlasů řekl: "Úpěnlivě prosíme."
"Hmm. No dobře. To už je lepší. Spote, zůstaň tady u mne. Nic už netrhej, leda že bych ti řekl."
"Ja."
"Propusť nás a my ušetříme vaši planetu. Odletíme a už nikdy se nevrátíme," řekl hlas z ledu.
"Ne tak rychle. Je tady pár ohnivých démonů, které musíte zahasit."
"Co to jsou ohniví démoni?"
"Nehrajte mi tu hlupáky. Každý afank ví, co to jsou ohniví démoni."
"Co to jsou afankové?"
"Afankové jste vy. Čaroděj jsem já. Pamatujte si to."
"To musí být nějaký omyl. My nejsme afankové."
"Opravdu? Tak mi řekněte, co potom jste?"
"Jsme Josporoxomixiloxilové. Jsme vševědoucí a všemocní.
Jsme pány na Prima Josporoxomix a připojených světech, průzkumníci kosmu, poutníci mezi hvězdami a dobyvatelé vesmíru."
"Nepřipadá mi, že byste si vedli moc dobře."
Po zahanbené odmlce jeden z hlasů řekl: "Ani dobyvatelé vesmíru nezvítězí pokaždé."
To byla hlubokomyslná úvaha, ale v této situaci nepříliš užitečná.
Všechno to jen potvrzovalo to, co Kedrigern už dávno věděl: že se s afanky nedá mluvit. Buďto se vztekají a tyranizují okolí, nebo plácají nesmysly. Jenže tento nesmysl byl svým způsobem zneklidňující: to nebyly obyčejné lži nebo prášilovské historky. Kedrigernovi připadaly docela zábavné a řekl si, že zjistí, jak si afankové povedou dál.
"Řekněte mi ještě něco o tom Jos... o tom místě, odkud jste přišli," řekl.
"Těžko se nám mluví, když jsme celí uvězněni v ledu," odpověděl jeden z hlasů.
"To je pochopitelné. No dobře, uvolním vás od pasu nahoru.
Ale žádné triky, nebo vás zarazím doprostřed ledovce."
Horní poloviny obou bloků v mžiku zmizely. Vetřelci si vyměnili pohledy a jeden z nich řekl: "Spletli jsme se v zatřídění zdejších primitivů. Jejich technologie je mnohem pokročilejší."
Kedrigern sice nevěděl přesně, co tím míní, ale tón jeho hlasu mu připadal docela uctivý a nechtěl se s nimi zbytečně přít. Přijal tedy prohlášení s pokrčením ramen. "Vedeme si docela dobře. Tu a tam nějaké to kouzlo a práce jde od ruky. Ale chtěli jste mi říct něco o Jospox... o svém domovu."
"Josporoxomix je centrem vesmíru a střediskem všech znalostí.
Je to čtvrtá ze sedmi planet binárního systému, z nichž pět je už osídleno.
Ze zbývajících dvou planet je na jedné trestanecká kolonie a na té druhé skládka odpadu. Naše soustava je už přelidněná, ale od zdokonalení Hooxlova mezihvězdného pohonu jsme schopni..." začal pisklavý hlas.
Kedrigern nechal tvory mluvit. Nebylo to nic než plácání, ale bylo to docela zábavné. Vší silou se snažil zachovat vážný výraz ve tváři, tu a tam přikývl nebo pozvedl obočí, aby vyjádřil souhlas nebo údiv a občasným "Aha," nebo "Hm," naznačil, že ho monolog zajímá.
Byl docela ochotný nekazit legraci, ale stvoření nakonec překročilo všechny meze.
"Náš sluneční systém je binární," řeklo, "a sestává z modrého obra a červeného trpaslíka, kteří setrvávají v dokonalé stabilitě. Věříme -" "Teď už jste ale zašli trochu daleko," přerušil ho Kedrigern.
"Znám několik obrů osobně a taky aspoň tucet trpaslíků a pokud existuje něco, co nesnášejí, tak jedni druhé navzájem. Obři jsou samotáři a trpaslicí jsou ještě horší. Nesnesou vedle sebe ani jiného trpaslíka, natož pak obra. Zvláště ne modrého obra."

Po chvilce ticha afank řekl: "Tak či tak, slunce našeho života jsou modrý obr a červený trpaslík."
Kedrigern se hlučně rozesmál: "Ach, tak oni jsou vaše děti?
Řekněte mi, kdo z vás je otcem modrého obra a kdo červeného trpaslíka?
Nebo jste otec a matka?"
"Zdá se, že jste náš popis systému Josporoxomix docela nepochopil," řekl jeden z afanků.
"To tedy nepochopil. Je velice zábavné, jak tady plácáte o věcech, o kterých nemáte zjevně ani potuchy. Navštívil jsem svého času několik obrů a znám je docela dobře. Není lehké dostat se do blízkosti trpaslíka, ale naučil jsem se o nich, co se dalo. Ti dva se spolu v žádném případě nesnesou," prohlásil čaroděj sebejistě.
Afankové se podívali jeden na druhého. Blikající světýlka uprostřed přileb naznačovala živou diskusi, které Kedrigern nerozuměl.
Když světélka pohasla, jeden z afanků řekl: "Vaše slova naznačují nečekané nebezpečí, hrozící systému Josporoxomix. Prosím, objasněte blíže."
"Myslím, že už to všechno zašlo trochu daleko. Tlacháme tady, zatímco Troam hoří, a vy byste se měli pustit do práce. Co potřebuji je-" "Prosím objasněte. Důležité. Musíte vysvětlit, jaké nebezpečí hrozí," přerušil ho hlas.
"Tak už toho nechte," okřikl ho čaroděj rozmrzele. "Umím být velice trpělivý, ale-" "Vysvětlete přesně. Vysvětlete podrobně, jaké nebezpečí hrozí systému Josporoxomix," řekl jeden hlas a druhý se k němu přidal: "Vysvětlete! Ihned vysvětlete! Řekněte nám všechno, co víte! Systém musí být zachráněn!" Ječivý hlas nepříjemně bodal do uší.
Kedrigern jim přikázal, aby ztichli, vyhrožoval jim tlustší vrstvou ledu, ale nesnesitelný kovový hlas pokračoval a byl stále hlasitější a pronikavější.
Obě postavy, stále vězící dolními polovinami těl v ledu, divoce mávaly všemi pažemi a prsty. V boku létající mísy se otevřely další otvory, ze kterých zaznívaly hlubší hlasy, požadující: "Řekněte nám, jak víte o nebezpečí, hrozící našemu systému! Řekněte nám všechno! Mluvte! Vysvětlete!"
Kedrigern vztekle zvedl ruce a zvolal: "Vraťte se tam, odkud jste přišli, a to hned!" a pak vyslovil mocné zaklinadlo.
Mísa i afankové zmizeli. Nezůstalo nic, jen kus vypálené louky, pět kruhových otisků v trávě, dvě louže a podpěra utržená Spolem.
"Ja?" zeptal se Spot.
"Přestal jsem se ovládat," zabručel Kedrigern.
"Ja."
"Já vím, já vím. Měl jsem je před tím donutit, aby se vypořádali s ohnivými démony. Ale rozčílili mě. To je naposledy, co jsem si něco začal s afanky."
"Ja?"
"Spojím se s vodními elfy. To bude práce pro ně. Nebo možná s mořskými nymfami. Troam by asi dal přednost mořským nymfám.
Jsou roztomilé. Ale Troamovi teď asi na vzhledu příliš nezáleží. Jde mu spíš o tu vláhu. Takže myslím, že nejbezpečnější by byl dlouhý a vydatný déšť." Na okamžik se zamyslel a pak se rozzářil. "Ano, déšť.
Mohu ho spustit hned a trochu spláchnout louku. Déšť, to je ono.
Hezké, rychlé a čisté. Promočí Troama až na kůži," řekl a spokojeně si zamnul ruce. "Proč mne to nenapadlo hned? Jednoduché metody jsou většinou nejspolehlivější. Otravovat se s afanky... odpornými, zlomyslnými neřády... bez trochy vychování... hrubiány... lháři...
všechny ty nesmysly o sedmi planetách, červeném trpaslíkovi a modrém obru... nesmysly, nic než nesmysly."
Popuzeně potřásl hlavou a podíval se dolů na utrženou podpěru. Chvíli na ni hleděl, mračil se a pak se zadíval na oblohu.
"Ja?" zeptal se Spot.
Šťouchl do podpěry špičkou boty. "Odnes to někam. Už to nechci ani vidět." Když se Spot odkolébal se svou kořistí, zadíval se do neohraničené modři a řekl velice tiše: "Afankové." Pak se obrátil a s hlavou sklopenou se vydal přes spálenou louku k domu a své pracovně.

Pověz mi, zrcadlo...

Venku vesele prozpěvovali ptáci. Ráno bylo slunné, snídaně lahodná, Princezna vypadala báječně a kouzla se dařila.
Kedrigern dojedl třetí koláček a s plným žaludkem se blahosklonně rozhlédl po světě. Na talíři zůstal poslední koláček.
Veden náhlým popudem smetl drobky z ubrusu, nasypal je ke koláčku na talíř, zvedl se a řekl: "Má drahá, jestli ten koláček nechceš..."
"Nedokážu sníst už ani kousíček, Keddie. Klidně si ho vezmi," odpověděla Princezna.
"Už jsem taky docela plný. Myslím, že si ho vezmu ven a nakrmím jím ptáčky."
"Báječný nápad," odpověděla Princezna. "Půjdu s tebou."
Ptáků bylo na zápraží plno; hopsali, štěbetali, zobali a rozhlíželi se při tom na všechny strany. Když mezi ně dopadl první kousek koláčku, nejprve poplašeně vzlétli, ale pak se zase vrátili a začali se krmit.
"Krásná stvoření, ti ptáci," poznamenal čaroděj.
"Ach, ano. A jak obratně létají," odpověděla jeho žena.
"Ty létáš taky moc dobře, drahá."
Princezna skromně sklopila oči: "Díky."
Když Kedrigern rozhodil poslední hrst drobků, objevil se najednou s tichým, ale jasným klink nový pták, před kterým se všichni ostatní rozprchli. Přihopsal před čaroděje, složil křídla a uklonil se.

Na ptáka to bylo velice neobvyklé chování a Kedrigern si jej prohlédl s netajeným zájmem.
Pták byl velký asi jako sojka, ale sojka to nebyla. Tělo měl zlaté, křídla zlatá a stříbrná, ocas stříbrný a elektronový. Jeho oči byly smaragdy; chocholka, konečky křídel a ocasu byly vykládány safíry a rubíny; zobáček měl perlový a nožky z černého zlatnického smaltu.
Celé stvoření se lesklo jako truhla s poklady ve světle pochodně.
"Jsem tady dobře u Kedrigerna, slavného čaroděje z Hor tichého hromu?" zeptal se pták tichým, ale velice jasným hlasem.
"Jsi, dobré ptáče. Co pro tebe mohu udělat?" odpověděl Kedrigern.
Pták několikrát rychle po sobě zaklinkal, zavrtěl hlavičkou, přihopsal blíž a řekl: "Mám poselství pro mistra Kedrigerna od jeho starého přítele Apontheye. Zní: 'Dostal se mi do rukou magický krystal s neobvyklými vlastnostmi. Není to můj obor. Ocenil bych tvůj názor. Přijď, jestli můžeš. Se srdečným pozdravem, Aponthey.'" "To je všechno?" zeptal se čaroděj.
Pták zatočil hlavou kolem dokola, zatřepal ocasem a odpověděl: "To je všechno. Vyčkej prosím zacvrlikání a pak namluv svůj vzkaz, pokud chceš nějaký poslat. A nemusíš spěchat. Jsem mechanické zařízení a mohu čekat věčně."
"Zdvořilý drobeček," poznamenala Princezna.
"Aponthey byl vždycky trochu puntičkář," řekl Kedrigern.
"Kdo je to Aponthey? Nikdy ses mi o něm nezmínil."
"Byl to bystrý mladík, velice nadaný. Teď je z něj vynálezce, hodinář... genius přes mechanismy. Sestrojil toho slavného Rottingenského železného muže."
"Slyšela jsem o něm, ale nikdy jsem ho neviděla."
"Bojím se, že z něj nezůstalo nic než hromada rzi. Ale to není Apontheyova vina. On dělal vnitřek. Tělo vyrobili místní řemeslníci a ti svou práci odbyli. Aponthey byl vždycky nejlepší na drobné věci - jako je tenhle ptáček."
"To je vidět," přisvědčila Princezna a přikročila blíž, aby si ho lépe prohlédla. "A jak je bohatě zdobený! Má alespoň sedmnáct kamenů."
"Podobného, ale mnohem jednoduššího, Aponthey vyrobil pro byzantského císaře - byl celý z tepaného zlata a zlatých emailů. Zásluhy si za to přisvojilo pár řeckých zlatníků, ale byla to Apontheyova práce. Kouzelná věcička, jak jsem slyšel. Sedával na zlatém bidýlku a zpíval o tom, co bylo, je, nebo bude. Pánové a dámy z Byzance ho zbožňovali, ale císař si stěžoval, že kvůli němu nemůže spát."
"Císařům se těžko zavděčíš."
"Aponthey si vzal svého ptáka zpět a císaři za něj nechal tucet mechanických sluněček sedmitečných. Uměly létat v šiku a provádět různé kousky, a to všechno velice tiše. Císař byl spokojen."
"To bylo od Apontheye hezké. A jak odpovíš na jeho žádost?"
zeptala se Princezna.
"Skutečně nevím. Žádnou naléhavou práci teď nemám. Ale znamenalo by to..." odmlčel se, udělal kyselý obličej a pak ze sebezapřením vyslovil to nenáviděné slovo: "...cestování."
"Je to do Apontheyovy dílny daleko?"
"Všude je to daleko, má drahá. A když člověk někam cestuje, je to vždycky nepohodlné a nepříjemné, nebezpečné a protivné; tam, kam přijde, ho vždycky čeká zklamání, a cesta zpátky je ještě dvakrát tak horší."
"To zní skoro, jako bys nechtěl jet," poznamenala Princezna.
"No, vlastně docela chci. Ten vzkaz zní zajímavě a s krystalickými předměty jsem neměl nic do činění od našeho dobrodružství s krystalem z Caracodissy. Určitě se na to pamatuješ."
"Určitě," odpověděla Princezna kysele.
"Magické krystaly bývají ošidné, ale na druhé straně mohou být velice užitečné. Jsou to dobré zdroje informací."
"Tak to už se raději spolehnu na klevety a babské řeči," odsekla.
"Teď to vypadá, jako bys nechtěla jet ty."
"Jak tě něco takového mohlo napadnout? Je skvělé počasí na cestování. Proč bychom si neudělali malou dovolenou?"
"Hm."
"Můžeš si po cestě nasbírat čerstvé bylinky. Uděláme si skvělý piknik. Bude to báječné, vidět zase Apontheye, že?"
"Ano," přisvědčil Kedrigern opatrně.
"A jak daleko to vlastně doopravdy je?"
"Asi tři dny jízdy tam a stejně tak zpátky."
"To není žádná vzdálenost! Řekni tomu ptáčkovi, že přijdeme."
Kedrigern rezignovaně pokrčil rameny, rozhodil ruce a řekl: "Tak dobře, ptáku, jsem připraven odpovědět." Maličký automaton roztáhl křídla, lehce vzlétl a usadil se na čarodějově levém zápěstí.
"Mluv prosím přímo do mého zobáku, ale ne moc zblízka," řekl.
Kedrigern pozvedl ruku, až se pták dostal na úroveň jeho brady na délku předloktí od jeho obličeje. "Je to tak dobře?" zeptal se.
"Skvěle. Prosím začni," řekl pták a otevřel doširoka zobák.
Kedrigern se podíval do jeho zejícího jícnu a náhle si připadal strašně hloupě, jak tam stál na zápraží svého domu a mluvil mechanickému ptákovi do zobáku. Rychle však ten pocit zaplašil, odkašlal si a lehce rozpačitým hlasem řekl:
"Ahoj, Apontheyi. Slyšíš mě?
Tady Kedrigern. Doufám, že se ti daří dobře. Dneska máme moc hezké ráno."
"Krystal," zasyčela Princezna netrpělivé.
"Ach ano, ten krystal. Co se toho tvého krystalu týče, Apontheyi, přijedeme se na něj podívat. Tedy má žena a já.

Vyrazíme zítra a do tří dnů jsme u tebe. Nezdržíme se dlouho."
"Keddie, nemůžeme se na něj přece jen tak kouknout a zase odjet. Co když je to složitý problém?"
"No tak dobře, nezdržíme se dlouho, pokud to nebude složitý problém. Ahoj, Apontheyi. Uvidíme se brzy."
Když Kedrigern domluvil, pták sklapl zobák. Stručně poděkoval, vzlétl z Kedrigernova zápěstí, ještě jednou zakroužil nad dvojicí a zamířil na severozápad.
"A co budeme dělat teď, má drahá?" zeptal se Kedrigern.
"Balit," řekla Princezna, vzala ho za ruku a odvedla do domu.
Apontheyovo bydliště bylo vzdáleno necelé tři dny pohodlné, pomalé jízdy. Cesty byly suché a nikoho na nich nepotkali. Počasí nebylo ani příliš teplé, ani příliš studené. Princezna s Kedrigernem se každou noc utábořili v lučním kvítí a spali pod širým nebem, ukolébáni vánkem těžkým vůní léta. Ráno snědli lehkou snídani, doplněnou malinami a borůvkami. Cesta byla tak idylická, že ani Kedrigern nedokázal nalézt důvod ke stížnostem, a tak se aspoň utěšoval věštěním deště, zimy a lupičů na zpáteční cestě. Nálada se mu spravila, až když se ho Princezna začala vyptávat na jejich hostitele.
"Jaký má ten Aponthey vlastně dům?" otázala se.
"Nic okázalého. Je to vlastně jen velká dílna. Možná, že tam bude na tvůj vkus trochu nepořádek, ale rozhodně to tam je zajímavé.
Hodinové strojky všeho druhu, velikosti a tvaru, s figurkami, které mávají rukama a kopají nohama, koulejí očima a dělají různé skopi- činy... všechny tikají a bzučí a cinkají a zvoní... je to strašný rámus, když každou hodinu spustí všechny dohromady."
"Musíme ho požádat o nějaký tichý pokoj."
"Nic takového Aponthey pravděpodobně nemá. Raději si na noc něco strč do uší."
"Jak vypadá?"
"Činorodý chlapík. Plný energie. Pořád poskakuje jako blecha, vždycky dělá tucet věcí najednou a dva tucty dalších při tom plánuje."
"To zní poněkud únavně."
"No, většinu jeho energie pohltí práce. Přesto je ale velice živý společník. To tedy je," řekl čaroděj, nostalgicky se usmál a pokýval hlavou. "Myslím, že se ti bude líbit, má drahá. Šarmantní chlapík, opravdu."
"Jak. daleko je ještě jeho dům? Říkal jsi tři dny a už jsme na cestě třetí den."
"Dorazíme tam každou chvíli. Ještě musíme projet těmi lesy.
Apontheyův dům je uprostřed velké mýtiny. Vždycky měl rád kolem sebe hodně místa, aby mohl... moment!"
"Něco se stalo?" zeptala se Princezna.
Kedrigern ukázal na černý kamenný sloup, který se před nimi tyčil do výšky dvou urostlých mužů. Jedna jeho strana byla chlazená a vyleštěná a přibližně ve výši hlavy na ní bylo vytesáno umělecky provedené A nad zvláštním geometrickým symbolem.
"Tohle by nemělo být tady v lese. Je to hraniční kámen jeho mýtiny," řekl čaroděj.
"Víš to určitě?" otázala se Princezna.
"Docela určitě. Předkresloval jsem ten symbol kameníkovi. Je to varování pro lidožravé obry. A byl jsem při tom, když byl ten sloup usazován na své místo."
"Možná ho někdo přestěhoval."
Jedinou Kedrigernovou odpovědí bylo zamyšlené zamručení.
Pak vytáhl medailon, pozvedl ho k očím a podíval se přes Hledáček pravdivého vidění. "Je tam dům," oznámil po chvíli.
"A někdo ho taky přestěhoval. Kolem jsou samé stromy. Vůbec se mi to nelíbí."
Cesta byla úzká a křivolaká. Pomalu jeli lesem, až dorazili na dvorek před domem, kde Kedrigern řekl: "Jsme tady.
Mnohé se tu změnilo, ale je to bezpochyby Apontheyův dům. Jak ho sem u všech všudy přes všechny ty stromy dostal? Půjdu a zaklepu na... hleďme, jeho sluha. Můžeme se zeptat jeho."
Starý muž pomalu sestoupil se schodů domu. Zastavil se, opřel se o hůl a chvíli slepě mžoural do slunka a pak si všiml dvou cizinců na koni. Zahleděl se na ne, ale nepromluvil.
"Dobrý den přeji, starý pane. Je Aponthey doma?" zeptal se čaroděj a přátelsky mu pokynul.
"Není," odsekl stařec.
"Není co?"
"Kdo?"
"Aponthey."
"Co chcete Apontheyovi?"
"Aponthey chce něco nám. Já jsem Kedrigern, čaroděj, a tohle je moje žena Princezna. Aponthey mne požádal, abych ho navštívil."
"Kedrigern? Ty jsi Kedrigern? Ten čaroděj?" zeptal se stařec vysokým pištivým hlasem. Pak se začal popleskávat po rozličných částech svého těla, až se mu podařilo najít tlusté brýle, které si posadil na nos, odhodiv při tom svou hůl. Když si pak brýle náležitě upravil, přišoural se blíž k oběma návštěvníkům, aby si je lépe prohlédl, a nakonec šťastně zvolal: "Kedrigerne! Po všech těch letech!
Nevypadáš ani o jediný den starší, ty darebáku!"
"Aponthey?" zeptal se čaroděj opatrně.
Stařec se chrčivě zasmál. "Nepoznal jsi mne, co? Nikdy jsi neměl paměť na obličeje, to tedy ne. Kouzla, to je všechno, co si pamatuješ."
"No... hm... je to už dávno, co jsme se naposledy viděli, ne?"

"Skoro šedesát let," odpověděl stařec. "Vsadím se, že si nepamatuješ, kdy jsme se naposled-" "Pamatuji, pamatuji! Bylo to v mé věži. Ty, Fraigus a ještě pár starých přátel jste mi připravili báječnou oslavu k mým stodesátým narozeninám. Slavili jsme celé čtyři dny."
"Takové oslavy už se dnes nedělají," přisvědčil Aponthey.
"Naštěstí." Pak se podíval na Princeznu a zeptal se: "A kdo je tohle?"
"Apontheyi, dovol, abych ti představil svou ženu," odpověděl Kedrigern. Při těch slovech Princezna odhodila svůj plášť, lehce zatřepetala křídly a pak se pomalu vznesla do vzduchu, aby přistála po manželově boku.
"Ona létá," řekl Aponthey přiškrceným hlasem. "Má mrňavá křídla a létá! To je skvělá práce. Kdo ji udělal?"
"Nikdo ji neudělal. Je skutečná. Je to moje žena."
"Skutečná?"
"Jsem ráda, že tě poznávám, Apontheyi. Tolik jsem toho o tobě slyšela," řekla Princezna sladkým hlasem a napřáhla ruku.
"Jsi skutečná. A létáš," řekl s posvátnou bázní.
"Ta křídla jsou magická, ale jsou napořád. Velice výkonná a velice užitečná," odpověděla Princezna, usmála se a znovu zatřepala křídly.
"Kde jsi k nim přišla?"
"To je dlouhá historie."
"No dobře, budete mi ji vyprávět u večeře," řekl Aponthey.
Pak se obrátil na Kedrigerna a řekl: "Je toho hodně, co si budeme vyprávět. Jsem opravdu rád, že tě vidím, ty starý lišáku. Moc rád, že ses u mne zastavil. Co tě ke mně přivedlo?"
"Žádal jsi mne, abych přijel. Kvůli nějakému krystalu."
"Krystalu?"
"Krystalu s neobvyklými vlastnostmi," napověděl mu Kedrigern.
"Ach, kvůli tomu krystalu! Připomeň mi, abych ti ho ukázal, než zase odjedeš. Zajímavá věcička. Poslal jsem pro čaroděje a požádal ho..." Aponthey náhle zmlkl, na okamžik se zamyslel a řekl: "Už vím. Tak proto jsi tady."
"Ano. Poslal jsi ke mně ptáka s poselstvím."
"Malého zlatého a stříbrného ptáčka s perlovým zobákem?"
"Právě toho."
"Jmenuje se Skibreen. Je to spolehlivý posel, ale nemá vůbec žádný smysl pro orientaci. Vrátí se pravděpodobně za měsíc nebo za dva. Kde mám svou hůl? Měl jsem hůl," řekl Aponthey mrzutě.
Kedrigern zvedl ze země hůl a vložil mu ji do ruky. Aponthey ji vzal a kriticky si ji prohlédl. "Dobře, pojďme," řekl a zamířil k domu.
"Činorodý mladík, ten Aponthey," řekla Princezna tiše a nevinně se usmála. "A jak je plný energie."
"Je to jen šedesát let, má drahá. Vlastně ani ne šedesát. Úplně jsem zapomněl, co to znamená pro lidi, kteří nejsou čaroději."
"Je to dlouho i pro stromy. Za tu dobu vyrostou v les."
"Já vím, já vím. Ale dojeli jsme sem, ne?"
"Chci tě jen varovat. Paměť tvého přítele zeslábla a ty se ho musíš zeptat na tolik věcí, jestli mu chceš s tím krystalem doopravdy pomoci."
"Apontheyova paměť nezeslábla. Zapomnětlivý byl vždycky.
A taky měl vždycky smysl pro dobré jídlo. Určitě nás čeká skvělá večeře," odpověděl Kedrigern a nabídl jí rámě.
Čekala. Jídlo bylo báječné, jeho příprava mistrovská a obsluha vzorná. Tři překrásné dámy, celé ze světlého zlata a slonoviny, se smaragdovýma očima a korálovými rty, oblečené v modrém emailu a stříbru zdobeném malými bílými květy, přinesly jídlo z kuchyně, položily ho na servírovací stolek a způsobně se hostům uklonily. Pak tři bronzoví lokaji s berylovýma očima v livrejích z černého, červeného a zeleného emailu prostřeli a zase zmizeli, nepůsobíce při tom jiný hluk, než jemný tikot hodinových strojků, které měli ve svých nitrech.
Když byl poslední talíř prázdný, Kedrigern si spokojeně odfoukl a řekl: "Úplná hostina, Apontheyi. Jídlo bylo skvělé. Vyřiď můj obdiv svému kuchaři."
"Zavolám ho sem, abys ho mohl pochválit sám. Starý Collindor má pochvaly rád, ale návštěv si teď už moc neužijeme," řekl Aponthey a vzal malý křišťálový zvonek, který ležel na stole. Zatřásl jím, ale neozval se žádný zvuk.
Do místnosti nakouklo stvoření na malých kolečkách, podobající se dvěma měděným kotlům spojeným masivní pružinou. Z horního kotle trčelo osm ohebných paží. Dvě z nich svíraly šlehači metly, jedna lžíci, dvě další vidličky a jedna utěrku. Stvoření zvedlo dvě zbylé ruce a zeptalo se hlubokým, hromovým hlasem: "Volal jsi mne, pane?"
"Ano, volal. Moji hosté tě chtějí pochválit," řekl Aponthey a ukázal na Princeznu a Kedrigerna.
"Roštěná byla skvělá," řekl Kedrigern.
"A zelenina byla nejlepší, jakou jsem kdy ochutnala," dodala Princezna.
"Chléb byl báječný."
"A zákusek byl mistrovské dílo."
"Jste příliš laskaví," zahřměl Collindor a naznačil za pomoci dvou nevyužitých končetin dvorné pukrle. "Veškerá chvála patří jen a jen mému milovanému pánu." Aponthey, který právě dopíjel víno, se rozzářil a Collindor pokračoval: "Ale omáčku jsem vymyslel sám."
"To je všechno, Collidore. Vrať se do kuchyně," přikázal mu Aponthey.
"Jak můj pán poroučí," řeklo stvoření a neslyšně vycouvalo z místnosti.
"Toho jsi udělal ty?" zeptala se Princezna.

"Ano. Každou chvíli sem přijde nějaký zákazník a čeká, že dostane slušně najíst. Collidor dokáže připravit skvělý oběd pro tucet osob v pouhé hodince. A taky udržuje kuchyň v pořádku."
"Jaký skvělý vynález!"
Aponthey se zamračil. "Collindor má taky své špatné stránky, Princezno. Za první rok, co jsem ho měl, jsem přibral jednašedesát liber. Musel jsem ho předělat, aby trochu šetřil na omáčkách, a když už jsem byl při tom předělávání, řekl jsem si, že ho udělám dokonale funkčního bez ohledu na vzhled. Teď je to nejlepší kuchař, jakého jsem kdy měl, a velice mi pomáhá s domácností. Natahuje všechny ostatní a sebe taky. To je pro mne velká pomoc, věř mi."
"Dokonalý sluha," řekla Princezna obdivně.
"Dokonalý ne. Pořád rád experimentuje s novými recepty-" "Všichni dobří kuchaři experimentují."
"Jenže nepřidávají do dušených fíků mravence, štěrk a klih," odpověděl Aponthey ponuře.
"Obvykle ne. Člověk si musí dávat pozor na jazyk, když zadává sluhům úkoly," řekl Kedrigern. "My máme mladého domácího trola. Spot je silný, svědomitý a absolutně oddaný, ale všechno se mu musí říkat velice přesně. Pamatuji se, že jsem jednou navrhl, že bychom si na večeři mohli dát něco neobvyklého a-" "Keddie, prosím!" přerušila ho Princezna úpěnlivě. "Ne po jídle."
"Promiň, má drahá."
"Dost už těch řečí o služebnictvu. Co je s tím krystalem, o kterém ses zmiňoval? Znělo to docela zajímavě," řekl Aponthey.
"Je to tvůj krystal. Tys mne požádal, abych se na něj přijel podívat," namítl Kedrigern.
Aponthey se zatvářil udiveně. "Já?! Tak to musí být někde tady.
Možná, že je v... ne, tam ne. Venku ve staré...? Ne." Zamračil se, něco si pro sebe zamumlal a pak řekl: "Collindor by to mohl vědět.
Zazvoním na něj." Znovu zvedl křišťálový zvonek. Už už se chystal zazvonit, když se jeho obličej rozjasnil a on zvolal: "Tady je, Kedrigerne!
Je to ten křišťálový zvonek! Tady, vyzkoušej si ho. Zkus s ním zazvonit, tak zkus to!"
Kedrigern vzal rukojeť zvonku do dvou prstů a jemně jím zatřásl.
Nevydal žádný zvuk. Vyměnil si s Princeznou udivený pohled.
Princezna pokrčila rameny. Znovu zatřásl zvonkem, tentokrát energičtěji.
Nic se neozvalo. Popadl jeho rukojeť, jako by to byl pohrabáč, a třikrát zvonkem silně zalomcoval. Neozvalo se jediné cinknutí.
"Nerozumím tomu. Tady je srdce a tady zvon. Je snad začarovaný?"
zeptal se Kedrigern.
Aponthey zavrtěl hlavou a rozpřáhl ruce v gestu čiré bezradnosti.
"Těm věcem já nerozumím. Myslím, že kvůli tomu jsem tě sem pozval. Pozval jsem tě sem, že ano?"
"Docela jistě ano. Zmiňoval ses o 'neobvyklých vlastnostech'.
Co jsi tím myslel?"
Apontheyův výraz tváře znovu nabyl zmatené podoby. "No, nezvoní," řekl konečně. "To je pro zvonek neobvyklé. Zvonky většinou zvoní."
"Kde je Collindor?" zeptala se Princezna. "Přišel, když Aponthey minule zatřásl zvonkem, ale teď se neobjevil."
"Ach, to je proto, že jsem na něj předtím myslel a Kedrigern teď ne. Tak ten zvonek funguje. Myslím, že to je taky neobvyklá vlastnost."
"To bych řekl." Kedrigern pozvedl zvonek tak, aby světlo svíce procházelo jeho srdcem. Vytáhl medalion, prozkoumal zvonek Hledáčkem pravdivého vidění a zvolal: "Ha!"
"Co tím chceš říct?" zeptal se ho Aponthey ostražitě.
"V tom zvonku něco je," odpověděl Kedrigern, oči stále upřené na předmět jejich hovoru.
"A to je všechno? Řeknu Collindorovi, aby ho vymyl." Aponthey se tlumeně zasmál a řekl: "Myslel jsem, že je to nějaká magie a zatím je to jen nějaký kousek jídla. Víš, moje staré oči už nejsou co..."
"To není kousek jídla. Tam uvnitř je uvězněn duch."
"Vážně? Tak to nemůže být moc velký."
"Velikost pro duchy nic neznamená," informoval ho Kedrigern, otáčeje malým křišťálovým zvonkem v ruce. Pak ho postavil na stůl před sebe, a aniž z něj spustil oči, řekl: "Mohli byste být chvíli úplně zticha a nehýbat se? Rád bych si s tím duchem promluvil."
Princezna i Aponthey přikývli. Kedrigern vytáhl nit ze své haleny, uvázal ji kolem rukojeti zvonku a pověsil ho na lžíci, kterou položil na dva prázdné poháry. Zvonek teď volně visel ve vzduchu.
Pronesl několik slov v nesrozumitelném jazyce a zvonek se začal chvět, aby se po chvíli zase uklidnil. V jeho nitru se začala přelévat drobná světélka, až kolem jeho okrajů vytvořila slabě zářící pruh.
Kedrigern tichým, slavnostním hlasem řekl: "Duchu zvonku, slyšíš mne a rozumíš mi? Cinkni jednou, když ano, a dvakrát, když ne."
Ozvalo se jediné jasné cinknutí. Kedrigern se podíval na Princeznu a mrkl. Pak položil další otázku.
"Jsi vězněm toho zvonku?"
Cink.
"Jsi jeho vězněm už dlouhý, dlouhý čas?"
Dvojí důrazné zazvonění.
"Nejsi? Takže jsi byl uvězněn teprve nedávno. Před méně než stoletím?"
Cink.

"Před méně než dvaceti lety?"
Cink.
"Méně než pěti lety?"
Zvonek cinkl tak vzrušeně, že se lžička až zachvěla.
"Tak to je velice nedávné kouzlo. Zvláštní, že jsem ještě neslyšel...
jedině, že by... Duchu zvonku, zaklel tě někdo, koho znáš?"
Cink. Cink.
"Myslím, že už je mi to jasné. Byla to past, nastražená na kohokoliv, kdo se k ní přiblíží?"
Hlasité zacinkání.
"A chtěl bys, abych tě osvobodil?"
Velice hlasité zacinkání.
"No dobře. Teď dobře poslouchej. Pokud tě mám odtamtud dostat, musím mít některé informace a tenhle způsob komunikace je strašně zdlouhavý."
Cink.
"Jsem rád, že jsme v tom zajedno. Zkusím zjistit, co se dá, od Apontheye, a pak se pokusím přijít na nějakou efektivnější metodu.
Vrátím se k tobě hned, jak to bude možné. Máš takhle dost pohodlí?"
Cink. Cink.
"To je mi líto. Položím tě na stůl. Bude to tak lepší?"
Cink.
Kedrigern rozvázal nit a položil zvonek na stůl do bezpečné vzdálenosti od okraje. Záře kolem jeho obruby se rozpadla do spousty drobných světélek, která spěchala vzhůru, ke koruně zvonku, a při tom rychle pohasínala. Princezna si jiskérky upřeně prohlížela a mračila se.
"Zeptej se ho ještě na jednu věc," řekla.
"Když si to přeješ, má drahá," odpověděl Kedrigern, vzal zvonek a znovu ho přivázal na nit. "Na co se ho mám zeptat?"
"Zeptej se ho, jestli byl dříve v krystalu z Caracodissy."
"Má drahá, ty si doopravdy myslíš, že..."
"Ty jiskérky jsou mi povědomé. Ten mizerný duch mne donutil mluvit napříč, pozpátku a vzhůru nohama, všemi způsoby, jen ne správně, a jestli si teď myslí, že se budu klidně dívat, jak ho osvobozuješ, pak se ošklivě plete. Honem, Keddie, zeptej se ho," řekla Princezna hlasem chladným jako ocelový břit.
"No tak, duchu, co na to říkáš? Byl jsi v krystalu z Caracodissy?"
zeptal se Kedrigern.
V nastalém tichu se zlaté jiskřičky pomalu stěhovaly dolů, aby vytvořily svítící pás kolem ústí zvonku a pak se ozvalo nesmělé cinknutí.
"A způsobil jsi, že tato dáma byla nucena mluvit mnoha nepříjemnými a ponižujícími způsoby?"
Další nesmělé cinknutí, ještě tišší než předtím.
"Aha. To ovšem mění situaci, nemyslíš?"
Tentokrát bylo cinknutí sotva slyšitelné.
"Nechci být krutá, Keddie, ale ono se mi to posmívalo. Způsobilo to, že jsem mluvila absurdním způsobem, a vysmálo se mi to, když jsem to osvobodila!" řekla Princezna a oči jí plály hněvem.
"Ale způsobilo to, že jsi mluvila, má drahá."
"Jen velice krátce. A směšným způsobem."
"A také jsi to doopravdy nechtěla osvobodit. Rozbila jsi krystal na kousky a duch unikl," podotkl Kedrigern.
"Skvěle se při tom bavil," odpověděla Princezna mrazivě.
"Možná se ti nesmál. Možná to byl jen smích z čiré radosti, že unikl ze svého vězení." Zvonek dychtivě jedenkrát zacinkal a Kedrigern pokračoval: "Vidíš, má drahá? Nezamýšlel tím nic zlého."
"Smál se!"
"A neměl na to za těch okolností právo?"
"Jako princezna bych brala ohled na city ostatních a potlačila bych jakýkoliv projev veselí, dokud bych nebyla z doslechu lidí, které jsem přinutila mluvit pozpátku," řekla Princezna důstojně.
Kedrigern sevřel její ruce ve svých dlaních. "Má drahá, ne každý má štěstí urozeného původu a slušné výchovy. Mladý, nevybouřený duch, odkázaný ve svém křišťálovém vězení jen sám na sebe, nemá mnoho možností pochytit dobré způsoby."
"Teď bude mít příležitost o nich přemýšlet."
"Možná se ze svého trestu poučil. Kdyby mohl mluvit účinnějším způsobem... Zkusme, co nám může říct Aponthey. Možná, že ten duch svých činů doopravdy lituje."
"Spíš lituje, že se nechal znovu chytit. Řekla bych, že je to nějaký zvlášť hloupý duch."
"To je jen další důvod k soucitu, má drahá," řekl Kedrigern.
Ale Princezna odpověděla jen naprosto nesoucitným pohozením hlavy, a tak se raději obrátil na Apontheye. "Můžeš nám o tom zvonku říct něco víc? Má ještě nějaké jiné neobvyklé vlastnosti, než ty, o kterých jsi mluvil?" Když Aponthey jen bezmocně rozhodil ruce a zatvářil se zmateně, čaroděj se zeptal: "Jak jsi k tomu zvonku vlastně přišel? Možná, že když se soustředíme na tohle..."
"Neobvyklé vlastnictví! Takhle jsem to původně myslel! Byla ho celá hromada a zvonek byl v jedné truhle, tak jsem ho začal používat na přivolávání Collindora."

"Celá hromada neobvyklého vlastnictví?" podivil se Kedrigern.
"Pemmenyův starý nábytek - truhly, skříně, stolíky, noční stolky, stoly a židle, zrcadla a..."
Když se Aponthey zmínil o zrcadlech, zvonek se divoce rozcinkal a zvonil tak dlouho, dokud ho Kedrigern posunkem neumlčel, aby se mohl dále věnovat vyslýchání svého hostitele. "Nebylo tam náhodou pět naprosto stejných zrcadel?" zeptal se.
"Je to možné. Nikdy jsem je nepočítal. Starý kupec Pemmeny měl ve zvyku skupovat nábytek po celém království. Nechal jsem ho, aby ty věci uskladnil v mé stodole, a on mi za to dovolil, abych použil, co se mi hodí. Zrcadla mi nikdy k ničemu nebyla."
"Rád bych se na ty věci podíval."
"Je to jen hromada starého nábytku, Kedrigerne. Nic, co by mohlo zajímat čaroděje."
"Možná máš pravdu, ale pořád bych se na něj rád podíval."
"Když chceš. Můžeme se tam podívat po večeři."
"Právě jsme dovečeřeli."
"Hm, no dobře, tak se půjdeme podívat na ten nábytek. Zrcadla, říkal jsi?"
Zvonek se znovu dychtivě rozezvonil a Kedrigern řekl tentokrát jemu: "Řekni mi pravdu, duchu: hledal jsi Moggropplina zrcadla?"
Cink.
"A v důsledku toho hledání jsi byl uvězněn ve zvonku?"
Cink.
"Bylo tvým záměrem osvobodit Moggropple ze zrcadla?"
Cink.
"A víš jak?"
Odpovědělo mu dvojí tlumené, pochmurné zacinkání.
"Možná bych mohl udělat něco pro vás oba." Kedrigern se obrátil k Princezně a řekl: "Teď už, má drahá, jistě nebudeš mít námitky, abych toho ducha vysvobodil. Do té pasti ho uvrhl soucit s trpící bytostí."
"No tak dobře," odpověděla Princezna a ukřivděně pokrčila rameny.
"O čem to mluvíš, Kedrigerne? Kdo je Moggropple? Chceš snad říct, že mám ve stodole kupu kouzelných zrcadel? A co to má všechno společné s tímhle zvonkem?" vyptával se načisto zmatený Aponthey.
Kedrigern ho několika slovy uklidnil. Zatímco kráčeli ke stodole, vyprávěl mu příběh nešťastné Moggropple, přičemž ho Princezna občas přerušovala sardonickými poznámkami.
Všechno se to začalo magickým předmětem zvaným krystal z Caracodissy, krychlí neznámého původu, která v sobě ukrývala obrovské množství zaklínadel a odeklínadel. Když někdo chtěl použít určité zaklínadlo (nebo odeklínadlo), vyvolal ducha sídlícího v krystalu, který způsobil, že se kýžené zaklínadlo (nebo odeklínadlo) objevilo na každé z šesti stěn, ačkoliv vyvolávající mohl vidět jen jednu stranu, tu, kterou právě pozoroval. Jenže ani dvě verze zaklínadla (nebo odeklínadla) nebyly shodné a jen jediná byla správná; a přečíst jinou mohlo mít nečekané a mnohdy nepříjemné důsledky.
Po mnoho staletí přijímali lidé šanci jedné k pěti. Ale moudrá a vynalézavá čarodějka Moggropple našla způsob, jak se s tím nepříjemným aspektem vypořádat. Položila kostku na skleněnou desku a obložila ji pěti zrcadly, přičemž šestou stranu pozorovala přímo.
Když se pak vyvolané zaklínadlo objevilo, odříkala všech šest jeho verzí po sobě, jak nejrychleji dokázala.
Jestli to bylo tím, že ve spěchu vyslovila některou část kouzla nepřesně, nebo tím, že se duch krystalu, krystal sám nebo jeho tvůrce proti podobné možnosti pojistili, to nikdo neví; faktem je, že v příští chvíli Moggropple shledala, že je lapena v zrcadlech. A ve všech pěti najednou. Nikdo nevěděl, ani která Moggropple je ta pravá, ani jak ji z jejího vězení osvobodit.
"O Moggropple jsem slyšel poprvé, když jsem studoval u Fraiga Temného. Vždycky jsem si přál vidět ta zrcadla na vlastní oči," řekl Kedrigern.
"A co se stalo s tím krystalem?" zeptal se Aponthey.
"Rozbila jsem ho na kousky," odpověděla Princezna divoce.
"Tak z něj duch unikl. Jenže se moc dlouho na svobodě neohřál, hlupák."
"Zřejmě má slabost pro krystaly," mínil Kedrigern.
Apontheyova stodola byla obrovská a vládl v ní hrozný nepořádek.
Kdysi to byla jeho dílna, ale teď ji nepotřeboval, protože se namísto mechanismům o velikosti člověka začal věnovat drobnějším stvořením, jako například tlupě devadesáti šesti pochodujících mechanických mravenců, kterou vyráběl právě teď. Kvůli pokrytí výloh pronajal svou stodolu částečně jako skladiště a pramálo se staral o to, co se v ní skladuje a jak. Proto to trvalo skoro hodinu, než zavolal z jednoho rohu plného velkých zaprášených předmětů: "Tady je to!
Tady je ta truhla, ve které jsem našel zvonek!"
"Potom musí být zrcadla někde poblíž. Dívejte se po pěti zrcadlech," řekl Kedrigern a zvedl svou lucernu do výše.
"Tamhle jsou, Keddie!" zavolala Princezna o minutu později.
"Pět zrcadel, všechna v jedné řadě!"
Muži se k ní rychle připojili a osvětlili lucernami temný kout stodoly, kde stálo vedle sebe vyrovnaných pět zrcadel. Na první pohled byla identická: trochu vyšší a širší než vysoký, rozložitý muž, všechna ve stejných umně vyřezávaných rámech. Když si je Kedrigern prohlédl pečlivěji, našel některé drobné rozdíly: každé ze zrcadel bylo označeno římskou číslicí, od I do V, která byla vyřezána v pozlaceném medailonu na podstavci. Zrcadla byla zakryta přehozy, určitě kvůli

ochraně skla, ale možná také na ochranu potenciálních uživatelů.
"Dívala ses do toho zrcadla, má drahá?" zeptal se Kedrigern.
"Jen jsem zvedla růžek přehozu, abych se ujistila, že to zrcadla jsou, a pak jsem je zase zakryla."
"Dobře. Nejsem si jist, co by se mohlo stát, a bude lépe, když to nebudeš zkoušet."
"Zrcadla jsou zrádná," poznamenal Aponthey neklidně.
"Tahle zrcadla jsou zrádnější než kterákoliv jiná. Řekl ti Pemmy, proč je dal do řady?"
"Ne. Ale řekl mi, abych s nimi za žádnou cenu nehýbal. Říkal to velice naléhavě."
Kedrigern přikývl. "Pak s nimi hýbat nebudeme. Myslím, že k nějaké reakci dojde, když se zrcadla odrážejí v ostatních."
"Jestli k tomu mohu něco říct, tak je raději nech tak, jak jsou.
Nech je na pokoji. Zrcadlům se nedá věřit," řekl Aponthey.
"Mohlo by to být nebezpečné, Keddie," dodala Princezna.
"Mohlo. Ale když si pomyslím na Moggropple, uvězněnou celou tu dobu v zrcadlech... a toho ubohého hloupého ducha, který při pokusu zachránit ji přišel o svou vlastní svobodu... Pokud existuje nějaký způsob, jak jim pomoci, musím to zkusit."
"Myslím, že máš pravdu," zamumlala Princezna bez zvláštního nadšení.
"Jste blázni oba dva. Tys byl vždycky moc útlocitný, Kedrigerne," zabručel Aponthey.
"To není útlocitnost, to je profesionální etika."
"To je stejné. Jdu od toho. Nemíním se míchat mezi tlupu čarodějek v zrcadlech. Nejsem čaroděj. Jsem poctivý řemeslník na od- počinku, který míní prožít své poslední roky v klidu a míru. Moji mechaničtí mravenci mi docela stačí."
"Proč na nás tedy nepočkáš v domě?" zeptal se Kedrigern.
"Abych o všechno přišel? Pěkně si sednu tady ke komodě, odkud mohu rychle zmizet, kdyby se vám to vymklo z rukou. Klidně se pusťte do té své magie, nebudu vám nijak překážet," řekl Aponthey a vytáhl si z hromady nábytku židli.
"Já si sednu k Apontheyovi," řekla Princezna a rychle se připojila k jejich hostiteli. "Nechceme přece, aby se vylekal."
Kedrigern si olízl rty, které mu náhle připadaly podivně suché.
Pak si vyhrnul rukávy haleny, prohlédl si jedno zrcadlo po druhém a nakonec stáhl zaprášený potah z čísla I. Uviděl svůj vlastní odraz a odraz velké almary z třešňového dřeva, která stála za ním, ale nic jiného. Udělal totéž se zrcadly II až V a ani v jediném neuviděl sebemenší náznak čarodějky.
"Nic magického na nich není. Jsou to jen obyčejná zrcadla. Ale stejně se mi nelíbí," bručel Aponthey.
Kedrigern vytáhl svůj medailon a podíval se po řadě na všechna zrcadla Hledáčkem pravdivého vidění. Uviděl v nich jakési rozmazané tvary, ale byly tak nezřetelné, že mohly být pouhým důsledkem dívání se skrz malý otvor v medailonu, což vždycky vyžadovalo jisté úsilí. Schoval medailon a postavil se se založenýma rukama před zrcadla.
Pak si odkašlal a řekl jasným, silným hlasem: "Moggropple, jsi tam? Osvobodím tě, když budu moci, ale nevím, jestli tam jsi. Objev se, Moggropple!"
Sotva dopověděl poslední slovo, když se ve všech zrcadlech objevila slabá záře, která se postupně vyjasňovala a formovala. Brzy získala podobu bělovlasé ženy v temně modrých šatech stojící v každém z pěti zrcadel. Byla to půvabná žena s hlubokýma tmavýma očima, dlouhými aristokratickými prsty a jemnými rysy. Vypadala, že měla za sebou asi tak na polovinu třetího století svého věku.
"Která z vás je skutečná Moggropple? Mluv!" přikázal čaroděj.
V tu chvíli se ze všech zrcadel ozvaly hlasy, které se překřikovaly a zaplnily stodolu svou ozvěnou: "Já! Já to jsem! Neposlouchej je, jsou to jen fantomy, to já jsem skutečná! Ony nejsou skutečné, skutečná jsem já, já jediná jsem ta skutečná, já, mne poslouchej a jich si nevšímej, ony jsou jen klamem, já jsem Moggropple, já, já! Já, ne ony, já! Osvoboď mne! Já jsem skutečná a ony ne, v tomto zrcadle, ne v těch ostatních, jen v tomto, tady! Já! Já!" Všechny hlasy se smísily v ječivou disharmonickou kakofonii. Kedrigern poslouchal ty zuřivé, kvílející a úpící hlasy, kvílivě úpící hlasy a zuřivě kvílející hlasy - všechny stejné, bez jediného znatelného rozdílu. Přikrčil se pod jejich náporem, pak skočil dopředu, popadl přehoz a rychle ho hodil přes zrcadla. Zvedl se pozoruhodný oblak prachu, ale křik ustal.
"Hm, takže už víme, že tam je," řekl, zamnul si ruce, aby se zbavil prachu, a pak si oprášil i šaty. "Teď už jen musíme zjistit, která Moggropple je pravá a jak ji dostat ven." Když Princezna ani Aponthey neodpovídali a jen se na něj dívali, jako by pochybovali o jeho zdravém rozumu, dodal: "Má někdo z vás nějaký návrh?"
"Vem na ně kladivo," zavrčel Aponthey.
"To nemohu připustit. Bylo by to příliš nebezpečné."
"A velice kruté," řekla Princezna a změřila si Apontheye sžíravým pohledem.
"Proč kruté? Kladivo by je přece dostalo z těch zrcadel jedna dvě, nebo ne?"
"To není tak jisté, Apontheyi. Máme co do činění s magií a magie je ošidná záležitost. Pro dobro všech zúčastněných bych raději zvolil profesionálnější cestu."
"Vyslechni je jednu po druhé," navrhla Princezna.
"Skvělý nápad." Kedrigern se podíval na zrcadla, zaváhal a znovu se obrátil na Princeznu. "Mohla bys mi jako žena a někdo, kdo má svou vlastní zkušenost s nepříjemným zakletím, doporučit vhodný způsob výslechu?"
"Ty jsi mistr čarodějnického umění, Keddie," odpověděla s uctivým gestem.
Kedrigern přijal její odpověď s lehkým úsměvem a přikývnutím a otočil se znovu k zrcadlům. Poodhalil přehoz a pohlédl do očí Moggropple, jež stála s rukama v bok.
"Tak už mne konečně dostaň ven," štěkla na něj.
"To bys mi musela říct jak," odpověděl.
Vydala ze sebe povzdech těžce napínané trpělivosti, obrátila oči k nebi a zamumlala: "Ti čarodějové!" Pak se ovládla a

řekla: "To je velice jednoduché. Musíš mne nastavit tak, abych zachytila první paprsek ranního slunce. Ostatní zrcadla uspořádej do pětiúhelníku s jednou stranou prázdnou. To je vše."
"Mají se ty ostatní dívat ven nebo dovnitř?"
"Samozřejmě dovnitř. Copak nevíš ani tohle?"
"Díky. Ještě se k tobě vrátím," řekl Kedrigern a zakryl zrcadlo přehozem dřív, než mohla žena v něm protestovat.
"To zní docela jednoduše," poznamenal Aponthey.
"Ano - pokud jsem mluvil s tou pravou Moggropple. V opačném případě bych tímto způsobem mohl přivést do našeho světa zrcadlový fantom."
"A co je na tom špatného? Nezabíral by přece žádné místo, ne?
Osvoboď je všechny, Kedrigerne, ať už můžeme vypadnout z té zatracené stodoly."
"Apontheyi, ty opravdu nechápeš, jaké nebezpečí tu hrozí? Zrcadloví fantómové jsou tenčí než lístek zlata a ostřejší než břit magického meče. Kdyby některý z nich vrazil do člověka z boku, rozřízl by ho napůl. Pusť jednoho ze zrcadlových fantomů do davu lidí a bude to, jako bys žnul obilí kosou!"
Po dlouhém a zamyšleném tichu Aponthey řekl: "No dobře.
Tak tedy buď opatrný. Ale skoncuj to rychle."
Kedrigern shrnul přehoz ze zrcadla číslo II a Moggropple okamžitě spustila: "Tady jsi! Teď ti řeknu, co musíš udělat, abys mne odsud vysvobodil, drahý příteli. Postav mne tak, abych zachytila poslední paprsek zapadajícího slunce a ostatní zrcadla opři o bílou zeď, na kterou černě napíšeš runy, jež-" "Vrátím se za okamžik," přerušil ji Kedrigern, zakryl zrcadlo a přesunul se k číslu III. Tak obdržel radu, aby ho otočil k polednímu slunci, zatímco ostatní čtyři má nastavit dvě a dvě proti sobě. Zrcadlo číslo IV čestně přiznalo, že nemá ani potuchy, jak se dostat ven, a zrcadlo číslo V čaroději k Apontheyově nemalé radosti poradilo, aby je natočil k půlnočnímu úplňku a ostatní čtyři zrcadla rozbil stříbrným kladivem. Kedrigern ho zakryl a obrátil se k Princezně. Tvářila se poněkud znechuceně.
"Tak jsem je vyslechl jednu po druhé. Další nápad?"
"Přemýšlím, Keddie," odpověděla Princezna.
"Teď už Moggropple musíme nějak pomoci, když jsme v ní vzbudili naději. Jen si pomysli, jak jí asi je: celé ty roky být uvězněna v zrcadle. Nehledě na těžce pošramocenou profesionální hrdost, musí to být hrozně nepříjemné žít v dvojrozměrném prostoru, když je člověk zvyklý na trojrozměrný."
Princezna rychle vzhlédla. V očích jí zasvítily plaménky poznání.
Po tváři se jí rozlil úsměv. Zatleskala rukama a s tichým zašuměním křídel se zvedla ze židle a vyletěla na komodu z třešňového dřeva. "Myslím, že to mám," oznámila.
"Vkládám celou záležitost do tvých rukou, má drahá," odpověděl Kedrigern s dvornou úklonou.
"Dobře. O všechno se postarám, ale nejprve musíš nastavit všechna zrcadla tak, aby stála proti té úzké škvíře ve zdi. Pak je odkryj a nech mluvit Moggropple jednu po druhé."
"Jak si přeješ. Pojď, Apontheyi, pomůžeš mi s těmi zrcadly."
"Nepomůžu. Pemmeny mi řekl, abych s nimi nehýbal," řekl Aponthey a pozvedl ruce v odmítavém gestu.
"No a já ti říkám, že s nimi pohnout musíme. Dokud se v sobě neodrážejí navzájem, nejsou nijak nebezpečná. Dejme se do toho."
Aponthey zavrtěl hlavou. "Ta zrcadla jsou strašně těžká. Použij své magie."
"Magie je vzácná a ty to dobře víš. Člověk jí nesmí plýtvat na takové věci, jako je stěhování nábytku. Pojď mi pomoci."
Aponthey se s bručením a reptáním zvedl ze židle a připojil se k čaroději. Nebylo třeba udělat o moc víc, než jen zrcadla trochu natočit, aby byla obrácena ke stěně stodoly místo do jejího středu, ale Apontheyovo sténání a nadávání vzbuzovalo dojem, že stěhují celá pohoří.
Když udělali, co bylo třeba, a Aponthey, stěžuje si na bolest v zádech, se vrátil na svou židli, přenesla se Princezna před zrcadlo číslo I. Naznačila mužům, aby zůstali zticha a mimo zorné pole zrcadla, a pak strhla přehoz.
"Kdo jsi? A kde je ten čaroděj? Řekla jsem mu přece, co má udělat, tak proč ještě otálí?" zeptala se Moggropple.
"Stalo se hrozné neštěstí. Přední část stodoly se zřítila a my jsme tu uvězněni. Jediná cesta na svobodu je ta úzká škvíra ve zdi," řekla Princezna zoufalým hlasem a ukázala prstem za sebe. "My se jí však neprotáhneme."
"Já ano. Pusť mne ven, děvče."
"Ještě ne, děkuji," odpověděla Princezna a zatáhla závěs. Přešla k zrcadlu dvě, kde zopakovala stejnou historku a obdržela stejnou odpověď. Stejně tak u zrcadla číslo III, po kterém přeskočila přímo k zrcadlu číslo V. I tam dopadla stejně, jako u zrcadla I. Pak se vrátila k zrcadlu číslo IV, odkryla ho a řekla Moggropple o zřícené stodole.
"No výborně. To mi ještě scházelo. Konečně jsem měla naději uniknout ze zrcadla a teď jsem uvězněna ve stodole," odpověděla Moggropple kysele. "Nu což, osvoboď mne, jestli víš jak."
"Vždyť tu nejsi uvězněna. Můžeš přece proklouznout tou úzkou škvírou ve zdi," navrhla Princezna nevinným hlasem.
"Nebuď hloupá, dítě. Jakmile se jednou dostanu ze zrcadla, budu zase obyčejná trojrozměrná žena. Nemyslíš si přece, že z něj vyjdu tenká jako stín, že ne? Měj rozum. Je to docela užitečné, když člověk musí žít v zrcadle, ale v normálním světě je to jiné."
"Ty jsi skutečná Moggropple!" zajásala Princezna.
"Samozřejmě, že jsem. O čem to vlastně mluvíš, děvče? Copak nepoznáš ženu od jejího obrazu v zrcadle?"
"Jsou to velice věrné obrazy. Ale na tom teď nezáleží. Opravdu nemáš představu, jak se dostat ven?"
"Vůbec žádnou. Víš, seběhlo se to všechno strašně rychle."
"Ano, slyšela jsem."
Obě ženy chvíli setrvaly v zamyšleném tichu. Nakonec si Moggropple povzdechla a řekla: "Kdybys měla ten krystal, nebyl by to vůbec žádný problém."

"Krystal?"
"Krystal z Caracodissy. Jistě jsi o něm slyšela."
"Ten už neexistuje, Moggropple. Rozbil se na kousky," přiznala Princezna tichým hlasem.
Moggropple zoufale zasténala. "Pak jsem ztracena! Duch byl osvobozen a už nikdy ho nikdo nenajde! Všechna má naděje je pryč!"
"Počkej s tím. Potřebuješ ke svému osvobození krystal z Caracodissy nebo toho ducha?"
"Osvobodit mne může jen duch, který sídlil v krystalu z Caracodissy, a nikdo jiný. Krystal je... jenom krystal. Důležitý je duch."
Princeznin obličej se rozjasnil. "Pokud ti stačí duch, pak to není žádný problém. Máme ho v domě."
"Ale říkala jsi přece, že se krystal rozbil," namítla Moggropple zmateně.
"To se taky rozbil a duch z něj unikl. Jenže tě chtěl nalézt a přitom se chytil do další pasti. Nyní je lapen v křišťálovém zvonku."
"Riskoval svou vlastní svobodu, aby mi pomohl... To je od něj strašně milé! Byli jsme si docela blízcí, když jsme před lety spolupracovali, ale nikdy jsem netušila, že mu na mně tak záleží... že je mi tak oddaný." Moggropple si setřela slzu a zaštkala: "Je to tak dojemné."
Kedrigern vyrazil do domu už při první zmínce o duchovi.
Když Moggropple znovu získala ztracenou rovnováhu, Princezna jí řekla: "Duch už se nese. Ale musím tě upozornit, že když jsme se ho ptali, řekl nám, že nemá ani zdání, jak tě osvobodit."
"Ach, to je v pořádku. On neví, že to ví, ale ví to, a já vím, že to ví," ujistila ji Moggropple.
A tak tomu skutečně bylo. Když se Kedrigern vrátil a podal Princezně zvonek, zaplály uvnitř křišťálu rychle se pohybující jiskřičky.
Sotva duch uviděl Moggropple, začal zvonek vesele zvonit a třást se v Princezniných prstech nedočkavostí. Jakousi zvláštní silou ji přitáhl k zrcadlu a přiměl ji, aby ho vložila do Moggroppliny ruky.
"Chce ke mně," řekla Moggropple.
"Ale jak? Sklo..."
"Musí si vzpomenout to odeklínadlo. Důvěřuj mu." Zvonek v Princezniné ruce se začal natáčet a ona pomalu uvolňovala svůj stisk, až ho držela jen za okraj, s držadlem trčícím proti zrcadlu. Všechny mihotavé jiskřičky se přemístily do rukojeti a ta se náhle dotkla povrchu zrcadla. Jiskry se po něm rozletěly a rozzářily ho chladnou luminescencí, jako když se Měsíc odráží na ploše rybníku. Pak záře pohasla a zrcadlo se začalo tavit, jako když se lehká mlha rozpouští v ranním vánku. Z mlhy vystoupila Moggropple se zvonkem v ruce.
"Říkala jsem ti, že to ví," řekla prostě. Podala zvonek Kedrigernovi.
"Vezmi si ho, jestli chceš. Už je to jen obyčejný křišťálový zvonek."
"A duch? Co se stalo s tím duchem? Co jsi s ním..." Moggropple si odhrnula své sněhobílé vlasy a předvedla všem křišťálovou náušnici, která jí visela na levém uchu. "Pracovali jsme spolu velice dlouho. Oba jsme zažili těžké časy a společně se přes to přeneseme lépe."
"Určitě máš strašný hlad," řekla Princezna a vzala čarodějku za ruku. "Pojďme do domu. Řekneme Collindorovi, aby nám připravil něco k snědku a pak nám můžeš vyprávět celý příběh."
Obě ženy odešly labyrintem uskladněného nábytku a Kedrigern přistoupil k Apontheyovi, který tiše hleděl na Moggropple. Kedrigern se usmál na svého hostitele a zatřepal zvonkem. Ozvalo se zacinkání.
"Už je v pořádku. Teď s ním budeš moci zazvonit na Collindora, kdy budeš chtít, a bude zvonit jako správný zvonek."
"A co všechny ty ženy v zrcadlech?"
"Ty zmizely. Nikdy nebyly skutečné. Byly to jen odrazy Moggropple a teď, když Moggropple ze zrcadla unikla, nemají už co odrážet."
Aponthey se na něj omráčeně podíval. "Moc se mi to nelíbí."
"Ani mně ne. Bylo to ošklivé kouzlo, ať se na to díváš, z které chceš strany."
"Ale kam se ty ženy poděly?"
Kedrigern pokrčil rameny. "Nevím. Kam se poděje tvůj obraz, když odstoupíš od zrcadla?"
"Já si se zrcadly nezahrávám. Nevěřím jim."
"Pak si s tím nedělej starosti. Vezmi si ten zvonek. Připojíme se k ženám. Už se opravdu těším na Collindorovy specialitky. Po čarování vždycky strašně vyhládnu."
Apontheyův pokoj pro hosty byl na staromládenecký příbytek překvapivě čistý a postel v něm nečekaně pohodlná. Princezna i Kedrigern měli za sebou perný den, a tak je představa noci strávené v takovém přepychu velice potěšila. Sfoukli svíci, popřáli si vzájemně dobrou noc a pak tiše leželi vedle sebe.
"Řekl bych, že sis s Moggropple hezky popovídala," poznamenal po chvíli Kedrigern.
"Vyprávěla mi o životě v zrcadle. Bylo to fascinující."
"Skutečně? Myslel bych, že to je strašlivě nudné. Přinejmenším jednotvárné."
"Vůbec ne. Setkala se se spoustou zajímavých lidí a prožila báječná dobrodružství."
Po chvíli zamyšleného ticha Kedrigern řekl: "Když to bylo tak příjemné, proč se Moggropple tolik toužila dostat ven?"
"Stýskalo se jí po svém starém způsobu života, po přátelích a po svém domě. Viděl jsi, jak rychle zmizela, sotva našla koště.
Aponthey jí nabídl velice hezký pokoj, ale ona nechtěla promarnit už ani minutu." Princezna zívla, chvíli mlčela a pak dodala: "Říkala, že by to bylo něco úplně jiného, kdyby byla mladá. Kdyby byla malá holčička, asi by tam zůstala. Víš, říkala, že se mohla stát královnou."
Kedrigern něco ospale zamumlal. Princezna pokračovala: "Skutečně to na ni silně zapůsobilo. Uvažuje, že o tom napíše

knihu."
"Knihu?" zeptal se Kedrigern, který se náhle probral.
"Tak mi to říkala."
"O tom, jak byla uvězněna v zrcadle?"
"Ne tak docela. Míní to trochu pozměnit. Myslím, že to chce napsat, jako kdyby se to přihodilo malé holčičce."
Kedrigern podrážděně odfrkl a pozvedl se na loktech. Nedůtklivě se zamračil do tmy. "To je ta nejsměšnější věc, jakou jsem kdy slyšel. Malá holčička, která putuje zrcadlem a prožívá tam dobrodružství...
kdo by takovou hloupost četl?"
"Moggropple si myslí, že by se to mohlo líbit dětem."
"To že si myslí? Co o tom může vědět? Vždyť byla v zrcadle více než sto let."
"Alespoň měla čas pořádně si to rozmyslet," odpověděla Princezna a přidušeně se zasmála.
"To není ani trochu legrační," odpověděl Kedrigern kysele.
Princezna neodpověděla. Obrátila se na bok, zády k čaroději, a přetáhla si přikrývku přes ramena.
"Nedůstojné, to je to správné slovo," pokračoval Kedrigern po krátkém tichu. "Pro čarodějnici už je dost velká ostuda, že se tak nechala chytit, ale napsat o tom ještě knihu... to je neprofesionální."
Kedrigernovi se najednou vůbec nechtělo spát. Hněval se a chtěl svůj hněv dát najevo.
Princezna zívla a zamumlala: "Dobrou noc."
Kedrigern klesl na polštář. Ležel na zádech, díval se do stropu, mračil se, ruce založené na prsou, a čekal, až Princezna promluví.
Nepromluvila. Výsměšným, opovržlivým hlasem řekl: "Moggropple za zrcadlem. Takový zatracený nesmysl."
Z Princezniny strany se neozvala žádná odpověď, jen hluboké pravidelné oddechování. Kedrigern toužil po vášnivé diskusi a ne monologu, a teď pochopil, že k ní nedojde. Chvíli se tiše mračil, až si nakonec uvědomil, že před nimi leží třídenní cesta a bude tedy mít ještě dost příležitostí dát svůj názor najevo.
Povzdechl si, usmál se a s tichým 'dobrou noc' se uložil k spánku.

Aljaška

Lehký dotek na rameni probudil Kedrigerna z bezesného spánku.
Otevřel oči a hned je zase s překvapeným výkřikem rychle zavřel před oslňujícími paprsky odpoledního slunce.
"Ja, ja," řekl tlumený hlas vedle něj.
Kedrigern si zastínil oči dlaní a posadil se. Přes opěrku křesla viděl lysou, bradavičnatou hlavu a malá očka domácího trola. Ta očka teď byla široce rozevřená a jejich majitel poskakoval vzrušením.
"Co se děje, Spote?" zeptal se čaroděj.
"Ja," řekl domácí trol naléhavě. Ukázal jednou neúměrně velkou rukou k cestě a zopakoval: "Ja."
Stále si cloně dlaní oči, Kedrigern se podíval směrem, který Spot naznačoval. Neviděl nic. Věděl, že Spotovy oči, které nebyly větší než třešňové pecky, byly bystré jako ostříží, a tak sáhl pod kazajku a vytáhl medailon svého cechu. Pozvedl ho k očím a podíval se Hledáčkem pravdivého vidění. Předmět Spotova zájmu se rázem stal zřejmý.
U úpatí kopce, kde se cesta vynořovala z hustého lesa, se objevily dvě postavy na koních. První z nich byl statný muž na bílém koni a za ním jel mladík na poníkovi. Ten za sebou vedl plně naloženou nákladní mulu a velkého šedého válečného koně. Byl to rytíř se svým panošem a výstrojí a celý průvod mířil ke Kedrigernově malé vilce. Schoval medailon, protřel si oči a zklamaně si povzdechl.
"Máš něco s očima?" zeptala se Princezna, která vylétla z domu a přistála po jeho boku.
"Ne. Ne, má drahá, jsem naprosto v pořádku."
Starostlivě se na něj podívala. "Protíral sis oči a vzdychal jsi, jako by tě bolely."
"Oči mám v pořádku. Vzdychal jsem kvůli něčemu jinému."
"Takže se přece jen něco děje. Spot poskakuje vzrušením a ty vypadáš ustaraně. Co to znamená?"
"Budeme mít návštěvu," řekl hlasem vyjadřujícím nejhlubší odpor.
"Návštěvu? Společnost?!" zvolala Princezna radostně. Zvedla se s lehkým zabzučením svých malých křidélek, zatleskala rukama a zasmála se.
"Ano, návštěvu. Hordu opilých křiklounů, která se přes nás zakrátko převalí. Budou povykovat, klít a rozbíjet různé věci... pravděpodobně jich budu muset většinu začarovat, abychom vůbec měli trochu klidu a pokoje. Samozřejmě budou požadovat naše nejlepší jídlo a víno a stáje pro své koně," řekl čaroděj a vyskočil na nohy.
Divoce při tom gestikuloval a v obličeji celý zčervenal. "Taky předpokládám, že očekávají, že je budeme bavit a... a..." Z rozčilení mu začal přeskakovat hlas.
"Už jsi skončil?" zeptala se Princezna chladně.
"Pro tuto chvíli ano."
"Kolik rytířů sem vlastně jede?"
Kedrigern sklopil oči a zamumlal: "Jeden. A má s sebou panoše.
A tři koně. A mulu."
"Tomu se dá těžko říkat horda."
"Neznáš rytíře a pážata, má drahá."
"Samozřejmě, že znám rytíře a pážata! Jsem princezna! Copak jsem mezi rytíři a pážaty nevyrostla?" namítla.
"Předpokládám, že ano. Ale pořád říkáš, že si to nepamatuješ."
"Možná si nevzpomínám na všechny podrobnosti, ale atmosféru dvora svého otce si pamatuji docela dobře. Žádné

orgie se tam neodehrávaly, ať už si o tom myslíš, co chceš. Rytíři jsou šlechetní, dvorní a stateční, a obvykle jsou skvělí společníci. Recitují romance a zpívají balady, a většina z nich také hraje na loutnu."
"Mizerně," zamumlal Kedrigern kysele.
Princezna ho zmrazila pohledem. "Docela slušně, řekla bych."
"Možná. Ale všichni si rádi hrají s meči, palcáty, válečnými sekyrami a kopími a činí tak při každé příležitosti. Host nehost, rytíř, panoš nebo vazal, každý, kdo začne v tomto domě mávat zbraní, bude proměněn v něco velice odporného."
"O to se nemusíš bát. Rytíři vědí, jak se chovat," opáčila Princezna sebejistě.
"To že vědí? Skutečně si to myslíš? Copak si nevzpomínáš na tu pakáž od Kulatého stolu? Byli ještě tak nejlepší ze všech a jen se na ně podívej - pořád se mezi sebou hašteřili, bratr bojoval s bratrem, strýcové štvali své synovce, otcové se řezali se syny... Většinou ani nevěděli, kdo je kdo, a to, jak se chovali k ženám..."
"Předpokládám, že už jsi skončil," řekla Princezna tónem, jenž naznačoval, že skončit je to nejrozumnější, co může udělat. Kedrigern kývl a ona pokračovala: "Pak se sebou raději něco udělej, ať vypadáš trochu důstojněji." Když zpozorovala jeho ukřivděný pohled, rychle dodala: "Ach ne, myslela jsem, aby sis převlékl šaty.
Vezmi si tu tmavozelenou kazajku. A vyčisti si boty."
"Ach. Dobře, má drahá. Ještě něco?"
"Všechno ostatní nech na Spotovi. Rychle, ať můžeš přivítat hosty, až přijdou," řekla Princezna a naléhavým gestem ruky ho zahnala dovnitř.
Jistě, hosty, pomyslel si hořce, když procházel chladnou chodbou jejich vilky. Otravové je to správné označení, vetřelci lepší a nájezdníci nejvýstižnější. Žádné chování, žádný respekt, žádné ohledy.
Jsou stěží lepší než barbaři, jež člověku vtrhnou do soukromí a vnesou tam hluk a shon vnějšího světa, který se pak v domě drží jako nějaký odporný puch ještě celé dlouhé týdny potom, co odejdou.
Kedrigern nesnášel svět mimo Hory tichého hromu a stejně tak většinu věcí a lidí, kteří z něj přicházeli. Ze své vilky vycestoval jen kvůli svým starým klientům, nebo když odměna nabízená za jeho služby byla taková, že uspokojivě kompenzovala nevyhnutelné hrůzy cestování, t.j. přemrštěná. Na druhé straně jeho žena po cestování toužila, milovala návštěvy a zábavu, měla ráda společnost, ráda poznávala nová místa a setkávala se s novými lidmi, a když to nebylo možné, pak ráda navštěvovala staré přátele a známá místa. Kedrigern si byl vědom známého faktu, že princezny jsou vychovávány jinak než čarodějové, a uchyloval se ke kompromisu. Ale ať už své chování přizpůsobil jakkoliv, jeho názor se nezměnil: cestování byl pro něj jen jeden ze způsobů, jak zaměnit pohodlí za nepohodlí, a to se mu nelíbilo. Neměl rád ani cestovatele, zvlášť když jejich cílem byla jeho vilka. Většinou po něm chtěli, aby šel někam, kam jít nechtěl, a dělal něco, čemu by se raději vyhnul.
Tenhle rytíř bude pravděpodobné stejný jako ostatní: na výpravě za někým nebo za něčím, co by mohl rozmlátit, rozsekat a zničit kvůli cti, slávě nebo nějaké půvabné dámě. Nemají nic na práci, pomyslel si Kedrigern hořce, jinak by neztráceli čas takovými hloupostmi.
Proč raději nehrají šachy nebo si navzájem nečtou nahlas nebo se nestarají o zahrádky? Oni a ta jejich zatracená rytířskost. Nic než humbuk.
Kedrigern se převlékl do čisté, jednoduše střižené tmavozelené kazajky z ručně tkané látky, své staré hnědé kalhoty si zastrčil do pohodlných čerstvě vyčištěných bot. Princeznu ani Spota nikde neviděl; předpokládal, že jsou zaměstnáni někde v domě. Vyšel ven, aby vyčkal příjezdu rytíře a jeho panoše, kteří už byli vidět pouhýma očima a blížili se pomalým, neuspěchaným tempem.
Když přijeli tak blízko, že mohl rozeznat jednotlivé podrobnosti a rysy jejich tváří, zjistil Kedrigern, že rytíř je mladík se světlými zaprášenými vlasy, tmavýma očima a rašícím knírkem. Zvedl ruku na pozdrav. Rytíř se zastavil asi deset stop od brány a panoš hned za ním.
"Dobrý den přeji, hospodáři," řekl rytíř.
"I tobě, pane rytíři," odpověděl Kedrigern. Zdvořilý mladík, pomyslel si, ale nijak zvlášť bystrý. Nedokáže rozeznat hospodáře od čaroděje. Pravděpodobně býval na kolbišti udeřen do hlavy častěji, než bylo zdrávo.
"Řekni mi, dobrý muži, jsou tohle Hory tichého hromu?"
"Jsou, pane rytíři."
"Pak jsem tady dobře. A je to-" Rytíř zmlkl v půli věty, seskočil z koně a hluboce se uklonil.
Kedrigern se otočil a uviděl, že přišla Princezna. Složila křídla a přehodila si přes ramena šedivý plášť. Její tmavé vlasy se leskly a její jednoduchá zlatá korunka zářila na slunci.
"Turll Bronzového štítu k vašim službám, má paní," řekl rytíř.
Pokynul svému panoši, který pozvedl velký bronzový štít, aby tak potvrdil titul svého pána.
"Vítám tě, sire Turlle. Já se jmenuji Princezna. Toto je můj manžel Kedrigern," řekla.
Turll sebou trhl, podíval se na Kedrigerna a zase zpátky na Princeznu, nejistě se zašklebil a podíval se na panoše, který se rovněž zašklebil a nadšeně zatleskal rukama. "Kedrigern, který sejmul kletbu z Pustiny ztracených králů? A Princezna, která proměnila zlého Grodze v ropuchu?"
"Právě ti," řekla Princezna a usmála se.
"Pak jsem nejšťastnějším ze všech lidí! Doufal jsem, že vás najdu, ale slyšel jsem, že jste se vydali na velkou výpravu."
"Vrátili jsme se teprve nedávno," řekl Kedrigern nešťastně.
Turllův obličej se protáhl. "Mistr Kedrigern mne teď asi považuje za hlupáka - spletl jsem si ho se správcem. Můžete mi odpustit?"
Než mu čaroděj mohl dát shovívavou a důstojnou odpověď, Princezna řekla: "Už na to nemysli, Turlle. Lidé si mého manžela stále pletou se správcem, písařem nebo kupcem a je to jeho chyba.

Odmítá se oblékat úměrně ke své profesi. Nechce si dokonce ani nechat narůst dlouhý plnovous. Takže není proč se omlouvat."
"Už jsem ti odpustil, Turlle," dodal Kedrigern rychle.
"Teď se musíš občerstvit a povědět nám všechny novinky. Ať tvůj panoš odvede koně do stáje a já zatím přikážu Spotovi, aby připravil svačinu."
"Má paní je až příliš laskavá," řekl rytíř a dvorně se uklonil.
"Taky bych řekl," zabručel Kedrigern tiše a hlasitě řekl: "Pochopil jsem správně, že hledáš právě nás, Turlle?"
"Hledám, mistře Kedrigerne. Jsem rytíř na své první nebezpečné výpravě."
"A potřebuješ pomoc profesionála?"
"Ano. Musím se dozvědět co nejvíc o gnómech, pokud chci mít nějakou naději, že má výprava bude úspěšná."
Kedrigern se rozzářil. "Takže nechceš nic, než informaci? Nechceš, abych tě doprovázel do nějaké zatracené divočiny?"
"Ani ve snu by mne nenapadlo dělat si právo na čas takového slavného a zaneprázdněného čaroděje - zvláště když se majetek mé rodiny vlivem Cashalaniny kletby v posledních letech značně ztenčil."
"Cashalane? Ta nešťastná stará čarodějka?"
"Ano, mistře Kedrigerne, byla to ona, kdo-" Turll se náhle odmlčel při pohledu na svého panoše, který začal zuřivě gestikulovat jako člověk náhle posedlý amokem. "Omluvte mne, prosím," řekl rytíř a odpověděl panoši stejně živými gesty. Kedrigern a Princezna si vyměnili zmatené pohledy, ale neřekli nic. Němá výměna posunků trvala několik minut. Nakonec si Turll založil ruce; panoš přikývl, uklonil se a odvedl zvířata do stáje.
"Promiňte mi toto přerušení, prosím. Můj panoš Jeniby nemluví," řekl Turll.
"Ubohý chlapec," zamumlala Princezna. "Nějaká rodinná kletba?"
"Ach ne, má paní. Tedy ne tak docela. Byl to jeho vlastní nápad.
Zapřísahal se, že nepromluví ani slova, dokud nezachráním půvabnou Floramellu, dámu svého srdce."
"Jaká oddanost! Jaká loajalita!" zvolala Princezna a oči se jí zaleskly.
"Byl bych raději, kdyby se mne zeptal předem. Loajální to je, to ano, ale taky velice nepohodlné, když člověk spěchá... všechno to mávání, víte."
Ozvalo se vzdálené pleskání nohou a několikeré "Ja," ohlásilo příchod Spota se svačinou. Ve snaze předejít nepříjemnostem se Kedrigern zeptal: "Neříkal jsi, že se chystáš na troly, že ne, Turlle?"
"Ne, mistře Kedrigerne. Můj spor se týká gnómů."
"To je dobře. Víte, máme trola, který nám pomáhá s domácností. Užitečný chlapík. Říkáme mu Spot. Ach, tady ho máme," řekl čaroděj, když se ke kolenům sahající trol vykolébal ze dveří a zůstal stát před nimi, v ruce tác s velkým korbelem piva a čtyřmi džbánky. Ani kapka neukápla.
"Dobře Spote. Můžeš to tu všechno nechat. Já už to naleju," řekl Kedrigern.
"Jsem rád, že jste mne varoval, mistře Kedrigerne. Mohl bych Spota považovat za gnóma."
"Propána, jen to ne. Trolové a gnómové nemají vůbec nic společného - snad s výjimkou záliby v podzemních příbytcích. Vůbec nic společného. Gnómové vypadají jako malí scvrklí človíčkové.
Trolové vypadají jako... hm, Spot je jeden z nejlépe vypadajících trolů, které znám. A jeden z nejmenších. Samozřejmě, je ještě velice mladý. Někdy v příštím století začne růst."
"Nech už toho mluvení," napomenula ho Princezna. "Možná, že by si Turll raději v klidu odpočinul."
"Ne, má paní, úplně naopak," ujistil ji Turll. "Musím se toho o gnómech dozvědět co nejvíc. Je to má jediná naděje."
"O gnómech už ses zmínil dříve a pak jsi říkal něco o zachraňování nějaké dámy. Existuje mezi tím přímý vztah?" zeptal se Kedrigern.
"Ano, mistře. Moje Floramella, nejpůvabnější ze všech princezen - neprovdaných princezen - byla unesena gnómem."
"Unesena?" opakovala Princezna nevěřícně. "Gnómové jsou sice na svou velikost poměrně silní, ale..."
"Tohle byl velký gnóm, má paní. Opravdu velký gnóm. Obří gnóm."
Kedrigern uchopil Turlla vzrušeně za zápěstí. "Jsi si tím jist?"
zeptal se.
"Celá její rodina může ten zlovolný čin dosvědčit. Přihodilo se to na místní jarní slavnosti, zrovna když Floramella přišla, celá v zeleném - učiněné zosobnění krásy. Nemůže o tom být nejmenších pochyb."
"Pak je to velice vážná věc, chlapče," řekl čaroděj. Jeho obličej se zachmuřil.
"Nepřeháníš trochu, Keddie? To nejhorší, co může gnóm princezně provést, je, že ji znudí k slzám," poznamenala Princezna.
"Obyčejně je to tak, má drahá. Gnómové jsou ta nejnudnější malá stvoření na světě. Ale tady máme co do činění s obřím gnómem, a když gnóm vyroste, stává se zlým. Je to něco, čeho se obává každá gnómí rodina... nestává se to často, ale mívá to tragické důsledky."
"Tragické? Ach má krásná Floramello!" zvolal Turll. Zapotácel se, zakryl si rukama obličej a padl do mdlob.
"Ubohý zamilovaný chlapec," řekla Princezna.
"Až se Jeniby vrátí ze stáje, řekneme mu, aby toho ubohého zamilovaného hocha odnesl dovnitř. Mezitím bych se mohl podívat -" Náhle se ozval pronikavý výkřik čirého děsu a Jeniby vyběhl ze stáje, bledý a s očima vytřeštěnýma, mávaje divoce rukama. Kedrigern luskl prsty. "Zapomněl jsem mu říct o našich koních."
"To je v pořádku," ujistila ho Princezna. "Jsem si jista, že mu jeho přísaha nezakazuje občasné zaječení."
Když Turll zase přišel k sobě, byl přesvědčen, aby zůstal na večeři a strávil noc ve vilce. Princezna vyslechla trpělivě a s porozuměním všechny jeho horlivé proklamace nehynoucí lásky a věčné oddanosti k Floramelle, patřičně promíšené sliby krvavé pomsty v případě, že bude zkřiven jediný světlý vlas na její krásné hlavě, a pak se pohodlně usadila, aby si vyslechla nejnovější zprávy ze soused- ních království, knížectví, vévodství, palatinátů, provincií, lén, panství a

dominií. Jelikož Turll čerpal většinu údajů od Jenibyho, bylo jeho vyprávění rozvláčné, přerušované častými chiromantickými mezihrami, a protáhlo se daleko za obvyklou dobu večeře, kdy se Kedrigern konečně připojil ke společnosti. Pod paží nesl tlustou knihu vázanou v zeleném. Jeho výraz byl zadumaný, jeho postoj slavnostní, jeho žaludek prázdný a z celého jeho zjevu vyzařovalo, že rozhodně nepromluví dřív, než se navečeří.
Spot, který byl - když se na něj trochu dohlédlo - výtečný kuchař, podával toho večera skvělé jídlo: hustou polévku, cibet ze zajíce, koláč plněný vlhovci, hovězí guláš, jemně sekanou zvěřinu, minule v rosolu, kapouny na rožni s pšeničnou kaší a jako desert ovoce a ořechy. Jídlo bylo doprovázeno vínem z vinic Kedrigernova spokojeného klienta, Voscona Otevřené ruky. Turll nešetřil pochvalami a Jeniby vyjádřil svou spokojenost nejlépe, jak uměl; posunky, přejídáním se a afektovaným vzdycháním.
Když dojedli, zvedli se s mnoha spokojenými povzdechy od stolu a posadili se ke krbu. Kedrigern otevřel zelenou knihu, nalistoval několik pasáží, které si poznačil, a odkašlal si.
"Fenomén toho, jak se gnómové stávají zlými, je celkem neobvyklý, ale byl pozorován a zaznamenán. Nejprve se dostavuje melancholie a rezignace na společenské záležitosti. Pak následuje línání: vlasy a vousy úplně mizí, i když husté obočí zůstává. V tomto stadiu se postižený gnóm vystěhuje ven, protože třetí krok je rychlý růst. Na drobném stvoření doslova prasknou šaty," začal.
"Ale mistře Kedrigerne, všichni, kdo to stvoření viděli, tvrdili, že měl na sobě typické gnómské oblečení!" skočil mu do řeči Turll.
"O tom nepochybuji," řekl čaroděj trpělivě. "Gnómové jsou velice stydliví. Pomyšlení, že by někdo z jejich druhu měl pobíhat po lese nahý, je naplňuje úzkostí. Proto má každá gnómská komunita připraveny jedny nadměrné šaty, jen tak, pro všechny případy. V zájmu zachování důstojnosti."
"Aha."
"Tak. Abych pokračoval: čtvrté stadium, gnóm, nyní dvakrát větší než člověk nebo ještě větší neodolatelně zatouží po mladé a krásné princezně. Překoná jakoukoliv překážku, vyvrátí bránu a zboří zdi, jen aby dosáhl svého cíle. Když princeznu získá, odnese ji na skryté místo, kde ji-" "Dost! Víc už nesnesu! Ještě jedno slovo a omdlím!" zvolal Turll a ukryl si tvář v dlaních.
"Opravdu musíš pokračovat?" zeptala se Princezna znepokojeně.
"Musím. Odnese ji na skryté místo, kde ji odloží, a vydá se hledat další princeznu."
Turll udiveně vzhlédl. "Odejde?"
"Ano. Jak už jsem říkal, gnómové jsou stydliví. A ti, kteří se dostanou do tohoto stadia, jsou navíc poněkud zmatení. Chtějí unášet krásné princezny, ale nevědí, co si s nimi počít, když už je jednou mají. Mohou jich takhle unést třeba půl tuctu, než toho nechají."
"Ale pak je bezpečná - moje Floramella je v bezpečí!"
"No... její ctnost je v bezpečí a to je zajisté uklidňující. Ale má slušnou vyhlídku, že zemře hladem, žízní, zimou, nešťastnou náhodou, roztrháním divou zvěří nebo prostě hrůzou. Jak dlouho už je unesena?"
"Pět dní."
"Být tebou, Turlle, odjel bych hned brzy ráno. Není času nazbyt."
"Kde ji mám hledat, mistře Kedrigerne? Obří gnóm prchal tímto směrem, ale nemám nejmenší tušení, kde mohl nechat ubohou Floramellu."
"Den jízdy na koni odsud je malá komunita gnómů. Možná, že by něco mohli vědět. Nakreslím ti mapku, takže-"
"Doprovodíme tě na té výpravě, Turlle," skočila mu do řeči Princezna.
Kedrigern zděšeně vzhlédl a zvolal: "Ale má drahá-" "Musíme!" zopakovala a při tom si dupla nožkou a sjela oba muže ohnivým pohledem. "Turll netouží po ničem jiném než napíchnout toho přerostlého gnóma na své kopí a najít Floramellu, a bude se snažit obojího dosáhnout, ale pravděpodobně se mu nepodaří ani jedno. Pomysli na to ubohé dítě, které je samo v temném lese, chvěje se strachy, trpí hladem, je promočené na kůži... nohy má plné modřin, ruce prokřehlé... její naděje se zmenšují každou další hodinou!"
"Floramella se při jídle nikdy neupejpala, má paní. A měla na sobě svůj nejteplejší plášť," řekl Turll.
"A pomysli si, jak jí teď asi je!" pokračovala Princezna, ignorujíc přerušení. "Byla unesena a pak odložena jako pytel špinavého prádla, zatímco se její únosce vydal pátrat po jiné ženě! Jak ponižující to pro ni musí být! A vás to vůbec nezneklidňuje. Muži jsou všichni stejní."
"Má drahá, to od tebe není poctivé. Vždyť to nebyl muž, kdo ji unesl. Byl to gnóm," poukázal Kedrigern ukřivděným hlasem.
"Malí mužíčci jsou taky všichni stejní."
Jeniby začal divoce gestikulovat. Turll ho chvíli pozoroval, pak kývl a řekl: "Jeniby připomíná, že počasí bylo tento týden mírné.
Ještě je naděje."
"Ne, pokud to povedete dál tak, jak to vedete. Vy všichni,'" odsekla Princezna a pak se obrátila na Kedrigerna. "Ty chceš nakreslit mapku a pak se vrátit do své pracovny a na celou záležitost zapomenout.
A ty," - obrátila se na Turlla - "když tvou snoubenku unese gnóm, vypravíš se hledat čaroděje, místo toho, aby ses mu držel dnem a nocí na stopě, bez odpočinku, nejedl a nespal, dokud se Floramella opět neocitne ve tvém náručí - pokud o to vůbec stojí, aby v něm byla, o čemž já osobně vážně pochybuji." Pak se obrátila na Jenibu a řekla: "A ty přestaň mávat těma rukama a zkus dělat něco užitečného."
"Má paní, jsme tví otroci. Jen poruč," řekl Turll a svezl se na kolena.
"Tak moment," začal Kedrigern. Dál se nedostal.
"Vyrazíme za úsvitu. Vy tři budete hledat gnómskou vesnici.

Já poletím nad vámi a budu pátrat po-" "Poletíte?" vyhrkl Turll zmateně.
"Ano, poletím. Na co myslíš, že mám asi křídla, na stloukání másla?"
"Křídla?" Turllův hlas se znatelně chvěl.
S nanejvýš podrážděným výrazem ve tváři se Princezna zvedla ze židle, ladným gestem odhodila lehkou pláštěnku a rozevřela svá duhová křídla. Turll i Jeniby na ni ve zbožné bázni vypoulili oči.
Princezna s tichým zabzučením vzlétla, obkroužila místnost a zase měkce přistála na krbové římse.
"Vy létáte," řekl Turll skoro neslyšně.
"Jak vidíš. A teď odletím připravit plán naší výpravy. Nezapomeňte - vyrážíme za úsvitu," řekla Princezna, zvedla se z krbu a odletěla z místnosti.
"Minulou noc jsem byla poněkud břitká, že?" řekla Princezna, když příštího rána sestupovali po svahu hory.
"Možná trošičku," připustil Kedrigern.
"Nedokázala jsem si pomoci. Seděli jsme si tam v teple, pohodlí a bezpečí, zatímco se to ubohé dítě Floramella choulilo někde ve tmě a chladu a pomalu scházelo hladem a žízní. Nikdo s tím nic nedělal!"
"Něco uděláme teď," řekl čaroděj a odmlčel se, aby zívl.
"Gnómové nám pomohou. Budou se chtít vyhnout skandálu."
"Ano, ale tys to chtěl nechat na Turllovi. Ten by pravděpodobně gnómy nenašel ani s mapkou a podrobným popisem cesty; a kdyby už o ně náhodnou zakopl, nepochopil by, co mu říkají, nebo by to zapomněl - pokud by mu vůbec něco řekli, což je v Turllově případě krajně nepravděpodobné. Je ten typ, který je mezi ně ochoten vtrhnout, začít klást požadavky a přitom je nechat všechny utéct. A pak by nejspíš omdlel."
"Je to možné," připustil Kedrigern vlažně. "Je to skoro jisté. A pokud se mu podaří najít velkého gnóma, bude zase potřebovat tvou pomoc. Turll je hezký, oddaný a pravděpodobně i docela odvážný, ale..."
"Ale?"
"No, působí na mne jako muž, který si musí pořádně vycpávat helmu. Řekla bych, že by ve svém vlastním brnění klidně zabloudil.
A ten jeho panoš taky moc nepomůže."
Kedrigern hned neodpověděl. Konečně řekl: "Musím přiznat, že máš pravdu, má drahá."
"Takže připouštíš, že jsem jednala správně."
"Jakkoliv nenávidím cestování - zvláště tak brzy ráno - a jakýkoliv mám odpor ke všem výpravám... ano, udělala jsi dobře. Floramella by neměla nejmenší šanci, kdybychom celou záležitost nechali v Turllových rukou. Škoda, že nám za naše služby zřejmě nikdo nezaplatí."
"Nebuď tak ziskuchtivý."
"Jsem profesionál."
"Turll ti zaplatí, až to všechno bude za námi a on se usadí.
Hezký a silný rytíř si vždycky dokáže zajistit slušný životní standard.
Teď je hlavní najít Floramellu. Hned, jak se zvedne mlha, vzlétnu a podívám se po nějaké stopě."
Princezna se vznesla zanedlouho. Byl báječný den na létání, a tak strávila ve vzduchu skoro celý den, s výjimkou krátké přestávky na odpočinek. Ačkoliv metodicky proletěla les křížem krážem v různých směrech, po nešťastné Floramelle nenašla ani stopy.
Turll a Jeniby se od Princezny a Kedrigerna drželi v uctivé vzdálenosti, hlavně ze strachu před koňmi, na kterých jeli. Princeznin oř byl lehké postavy a docela průhledný. Sotva z něj stekla ranní rosa, stal se skoro úplně neviditelným s výjimkou stříbrného sedla, tmavě modrého postroje a odlesků, které vrhal, když slunce zasvítilo pod patřičným úhlem. Kedrigernův kůň byl děsivý na pohled. Zvedal se do výše osmnácti pídí a blýskal se jako leštěný eben. Jeho oči byly ohnivé kosočtverce a z čela mu vyrůstal šroubovitě stočený stříbrný roh. Stříbrná kopyta velikosti kuchyňských kotlíků se bořila do vlhké půdy. Až na občasné odfrknutí ohně z úst cválalo statné zvíře naprosto tiše. Ve skutečnosti to byl dobrácký a velice krotký kůň, ale Kedrigern neviděl důvod, proč by to měl roztrubovat do světa. Docela určitě vypadal jako vhodný oř pro velkého a mocného čaroděje; čím míň lidí znalo jeho pravou povahu, tím vážnější byla jeho pověst a to nebylo nikdy na škodu.
Princezna se snesla na zem až pozdě odpoledne, po dlouhém letu. Smutně se podívala na svého manžela a bez jediného slova se uvelebila ve svém sedle. Kedrigern ji dojel.
"Nepotřebuješ namasírovat křídla, má drahá? Musí tě hrozně bolet," řekl.
Zavrtěla hlavou a povzdechla si.
"Už je nech odpočinout. Brzy se utábořím. Obydlí gnómů jsou nedaleko," řekl.
Smutně přikývla a znovu si povzdechla. Kedrigern si pomyslel, že by asi nejraději byla se svými myšlenkami sama. Vyrazil kupředu, dokud nedojel k zarostlému pahorku, nedaleko kterého protékal potůček.
Tam sesedl a počkal na ostatní.
Jeniby postavil stany a postaral se o koně - v případě Kedrigernova velice opatrně - zatímco Turll a čaroděj se vydali sbírat dříví.
Než slunce zapadlo, praskal před stany vesele ohníček a vzduchem se nesla vůně smažených ryb. Kedrigern vyhlásil večerní program: krátký odpočinek a pak návštěva u gnómů.
"Plánujete připlížit se k nim tajně?" zeptal se Turll dychtivě.
"Ke gnómům se člověk nemůže připlížit tajně. Zvláště ne, když je měsíc skoro v úplňku. Princezna a já se k nim vypravíme docela otevřeně a dáme jim předem vědět, že přicházíme."
"A co my?"
"Ty a Jeniby zůstanete tady a nebudete dělat nic, co by mohlo vzbudit něčí pozornost. Je vám to jasné?"

Bylo a všechno proběhlo tak, jak Kedrigern řekl. Když vyšel měsíc, vzal si on a Princezna pláště a vydali se na cestu k obydlím gnómů. Sotva ušli několik kroků, vyndal Kedrigern svůj medailon a natočil ho tak, aby odrážel paprsky měsíčního světla.
"To jim prozradí, že přicházíme," vysvětlil. "Vydává to signál."
"Já nic neslyším," řekla Princezna.
"Nejsi gnóm."
Ušli beze slova dalších několik set kroků po měsícem osvětlené stezce, když čaroděj řekl: "Myslím, že by pomohlo, kdyby sis sundala plášť a ukázala jim svá křídla."
"Proč? Nejsem přece gnóm," opáčila Princezna rozmrzele.
"Prosím, má drahá."
"Keddie, je zima. Budu je mít celé ztuhlé."
"Jen na několik minut. Abychom si získali jejich důvěru."
Něco nesrozumitelného zamumlala, ale rozepnula si sponu pláště a hodila mu ho. V měsíčním světle její křídla připomínala perleť.
Když s nimi zamávala, zaleskla se. O několik kroků dál na malé mýtině jí Kedrigern položil ruku na rameno. Zastavili se. Od kořenů stromů se ozval tichý hlásek a hned zase utichl. Jiný pisklavý hlas skoro u jejich nohou řekl: "Čaroděj, dobrá víla a úplněk jsou vždy vítaní hosté."
Kedrigern si zastrčil medailon za kazajku a přehodil Princezně plášť přes ramena. Pak se sklonil a řekl tichým hlasem: "Jakkoliv vysoké jsou stromy, jejich listí nakonec stejně spadne na zem."
Ze všech stran se ozvalo souhlasné mručení. Hlas u jejich nohou řekl: "Ten, kdo jí sůl, dostane brzy žízeň."
"Ale topící se muž se po vodě neshání," odpověděl čaroděj.
Tentokrát byly okolní hlasy mnohem zřetelnější a Princezna dokázala zachytit i jednotlivá slova jako "Správně řečeno," a "Slyšte, slyšte," nebo "Svatá pravda." Když utichly, zavládlo zase hluboké ticho a pak hlas blízko nich řekl: "Dub dává víc stínu než žalud."
Kedrigern vstal, přikývl a souhlasné zabručel. Princezna zachytila jeho mrknutí a zatleskala rukama: "Ach, to je pravda!" Kedrigern stál tiše a s rukama založenýma plnou minutu, než řekl: "I králův kůň má jen čtyři nohy."
Tato slova byla přijata ještě nadšeněji než předchozí výrok. Z neviditelného publika se dokonce ozvalo několikeré hlasité zajásání.
Kedrigern jen skromně pokynul rukou. Trvalo to nějakou dobu, než zase zavládlo úplné ticho.
"Kdo neví jednu věc, ví jinou," prohlásil slavnostně tichý hlásek.
Kedrigern i Princezna začali bouřlivě tleskat a kývat na znamení souhlasu. Pak si čaroděj odkašlal, opřel si ruce v bok a řekl: "Je lépe vědět něco o ničem než nevědět nic o všem."
Následoval okamžik užaslého ticha a pak se mýtinou rozeznělo divoké jásání a hlasité vyjádření souhlasu. Tu a tam zaplála drobná světýlka a Princezna s Kedrigernem uviděli v jejich záři asi dvacet drobných mužíčků v šatech s kapucemi.
Jeden z nich vyskočil na plochý kámen a zvednutím ruky si sjednal ticho. Obrátil se k návštěvníkům a řekl: "Vítáme vás. Váš respekt ke zkoušce gnómickými průpovídkami osvědčil vaši moudrost a dobrou vůli a prokázal, že jste čarodějové. Proč jste přišli?"
"Jeden gnóm se stal zlým a unesl krásnou princeznu," řekl Kedrigern.
Malí lidé začali křičet vztekem a zděšením a v tom povyku spadlo několik lucerniček na zem. Čaroděj pokračoval: "Pomozte mi ho najít a zachránit princeznu a já užiji své moci, abych pro něj našel lék."
Ozvalo se další vzrušené mumlání, dupot malinkých nožek a tlumený hovor jednotlivých skupinek gnómů. Princezna se tázavě podívala na Kedrigerna, ale ten hleděl nehybně před sebe, jako by se ho vřava u jeho nohou nijak netýkala.
Když shon trochu opadl, promluvil znovu zástupce gnómů.
"Byl jsi špatně informován, čaroději. Gnómové se nestávají zlými."
"Jak oba dobře víme, gnómové se občas zlými stávají; a zlý gnóm je velký gnóm. Ten, o kterém mluvím, je už dvakrát větší než člověk," řekl Kedrigern chladně.
Po patřičné odmlce a troše šeptání gnóm řekl: "Očividně sis spletl obra se zlým gnómem. Obři jsou všichni zlí od přírody.
Gnómové jsou milí, užiteční a ctí zákony."
"Ten obr neměl vlasy ani vousy-" "Oholil si je," přerušil ho gnóm.
"A na sobě měl tradiční gnómskou kápi a kalhoty-" "Ukradl je."
"Unesl krásnou princeznu z lůna její rodiny."
Gnóm na okamžik zaváhal a pak řekl nepřesvědčivě: "Obři jsou notoricky známí impulzivností ve svých citových vztazích."
"Tak to není. Nemůžeš to zapírat. Po okolí volně běhá zlý gnóm, ubohá princezna je někde ztracená v lese a silný rytíř se vydal po jejich stopách. Když nám odepřete spolupráci, dojde k násilí a krveprolití. Velkému krveprolití."
"Je to všechno omyl. Gnómové nejsou násilníci. Musíte-" začal gnóm, ale jiný tenký hlásek, lehce chraptivý, ho přerušil. "Řekni čaroději pravdu! Řekni mu všechno a možná, že mému chlapci pomůže!"
Před zraky Kedrigerna a Princezny vystoupil na plochý kámen úctyhodný starý gnóm opírající se při chůzi o hůl. Odstrčil dosavadního mluvčího stranou a zabušil holí do kamene, aby sjednal ticho.
Kedrigern poklekl na jedno koleno a Princezna se posadila do trávy po jeho boku, takže slyšeli starého gnóma jasně.
"To ubohé stvoření, které hledáte, je můj nejmladší syn Aljaška," zasípal. "To všechno je moje vina."
"Nemusíš si nic vyčítat. To se může stát každému gnómovi," ujistil ho čaroděj.

"Měl jsem zasáhnout dřív. Když začal být apatický, dával jsem to za vinu počasí. Když začal línat, přisuzoval jsem to jeho dietě.
Pravdu jsem přijal teprve, když začal růst, ale to už bylo pozdě." Prosebně napřáhl ruce. "Aljaška je hodný chlapec, čaroději. Nemůže za nic."
"Chápu."
"Uzdravíš ho, viď, že ho vyléčíš?"
"Vynasnažím se. Žádný známý lék neexistuje a já jsem čaroděj a ne kouzelník."
Starý gnóm svěsil hlavu. "To je lepši než nic. Dobře, tady jsou fakta. Právě před týdnem dosáhl Aljaška nadlidské velikosti. Vytáhli jsme velké šaty a sotva jsme ho trochu upravili, zařval a rozběhl se pryč."
"Co říkal?"
"Něco o nějaké princezně. Přesně jsem mu nerozuměl."
"Pokoušeli jste se ho pronásledovat?"
"Ne. Bylo už skoro ráno. Velcí gnómové snášejí sluneční světlo docela dobře, ale pro nás je to velice bolestivé. Ale následující noc se vrátil sám."
"Měl s sebou princeznu?" zeptala se Princezna vzrušeně.
"To opravdu nemohu říct. Aljaška něco nesl. Vzpomínám si, že to bylo zelené. Ale pohyboval se velice rychle a moje oči už nejsou, co bývaly. Příští nargeldarf mi bude čtyři sta deset, víte."
"Blahopřeji. Mně je teprve sto sedmdesát."
"Je ti teprve sto šedesát osm. Nepřeháněj," zašeptala Princezna káravě.
"Jenom zaokrouhluji," odpověděl čaroděj šeptem. Pak se zase obrátil na gnóma a zeptal se: "Kterým směrem mířil?"
"Na severovýchod. Někdo mu kdysi řekl, že tím směrem leží tvrz."
"Aha. Dobře," řekl Kedrigern, očividně spokojený. "Mockrát ti děkuji. Velice jsi mi pomohl." Vstal a oprášil si kolena.
"Pomůžeš mému Aljaškovi, viď, že pomůžeš?" zeptal se starý gnóm s nadějí v hlase.
"Udělám, co budu moci, abych ti ho vrátil v pořádku a malého," ujistil ho Kedrigern. Pak pomohl vstát Princezně a řekl: "Pojďme drahá, je čas rozloučit se s těmito hodnými lidmi."
"Ani si nevšimnou, že jsem odešla. Nepřikládají zrovna moc velký význam princeznám," řekla Princezna sotto voce.
"Neber si to osobně, má drahá. Gnómové nepřikládají moc velký význam ničemu. A tihle gnómové teď mají úplně jiné myšlenky."
"Nemohu si pomoci. Nikomu nezáleží na ubohé Floramelle ani na jiných princeznách, které ten velký gnóm ještě může unést."
"Turllovi ano."
"Ano, ale jen takovým tím konzumním, přímočarým způsobem.
Turll se o záchranu Floramelly zajímá asi tolik, jako o vykonání hrdinského činu."
Kedrigern neodpověděl, dokud nebyli z doslechu gnómů, a pak řekl: "Turll bude mít brzy příležitost k obojímu, má drahá. Aljaška se bude touto cestou vracet a s největší pravděpodobností s sebou ponese Floramellu. Když zamíříme na severovýchod, určitě se s ním potkáme."
"Odkud bereš tu jistotu?" zeptala se.
"V prvé řadě z toho, že na severovýchodě není žádná tvrz. Je tam strž a ta je neprůchodná, takže se Aljaška bude muset zase vrátit."
"Tak proč někdo Aljaškovi říkal, že tím směrem najde tvrz?"
"Sama sis všimla, že gnómové jsou velice nepozorní. Někdo se před ním musel zmínit o strži a Aljaška si myslel, že mluví o tvrzi, a když se pak zmocnil krásné princezny, přirozeně si na ni vzpomněl.
To dává docela dobře smysl."
Princezna se zamračila: "A jak si můžeš být jist, že s sebou ponese Floramellu?"
"Jeho otec říkal, že Aljaška nesl něco zeleného, a my víme, že Floramella na sobě měla zelené šaty, když ji unesl. A jelikož kromě tebe žádné jiné princezny v sousedství nejsou, bude pravděpodobně lnout k Floramelle."
"Ach, ubohá dívka!"
"Kromě nějakého toho otřesu na tom Floramella není nijak zle.
Gnómové nejsou krutí a velmi tíhnou ke svému vlastnictví. Jediné nebezpečí, které jí hrozí, je, že ji Aljaška odloží na nějakém opuštěném místě a zapomene na ni."
"Pak ji zítra musíme nalézt. Musíme!"
"Uděláme pro to všechno, má drahá. Čeká tě spousta létání.
Raději ti promasíruju křídla, než se do toho pustíš."
Princezna srdnatě přikývla a stiskla zuby. Ruku v ruce se vrátili do tábora.
Příštího rána za úsvitu vyrazili na severovýchod. Princezna vzlétla hned, jak vítr rozptýlil ranní opar, a navzdory nárazům větru zůstala ve vzduchu až do polední přestávky na svačinu. Sotva dojedla chléb se sýrem a napila se vody, začala si rozcvičovat křídla.
"Měla by sis odpočinout, než zase vzlétneš," řekl Kedrigern a položil jí ruku na rameno.
"Musím letět. To ubohé dítě je někde v lese a čeká na pomoc."
"Jsi unavená. Neměla bys svá křídla tak přepínat."
"Až vypátrám Aljašku, budu mít svůj díl práce za sebou. Pak budu odpočívat," řekla Princezna. Zamávala na rozloučenou, poodběhla několik kroků, vznesla se a zmizela za kopcem.
"Má paní Princezna má kuráž," řekl Turll a Jeniby doprovodil jeho slova energickými gesty naznačujícími odvahu a odhodlání.

"Po tomhle jí budou záda bolet aspoň půl roku," zabručel Kedrigern a rezignovaně si povzdechl. Pak si uřízl další porci sýra, utrhl si kus chleba a posadil se zpátky do stínu stromu.
Turll mlčel, ale byl očividně nervózní. Když Kedrigern dojedl a smetl drobky, které mu ulpěly na kazajce, mladý rytíř vyhrkl: "Mistře Kedrigerne, je pro Floramellu opravdu ještě naděje? Najdeme zlého gnóma, abych na něm mohl vykonat akt pomsty?"
"Najdeme ho, Turlle. Aljaška jinudy jít nemůže. Musí se vrátit touto cestou."
"Pak se mu postavím. Pokud ho přemohu a osvobodím svou Floramellu, myslíš, že to bude hrdinský čin?"
Kedrigern se pozorně zadíval na Turlla, pátraje ve výrazu jeho tváře po známkách nadměrného rozrušení. Když je nenašel, řekl opatrně: "Řekl bych, že je to velice pravděpodobné."
Turll potřásl hlavou a rozpačitě rozhodil rukama. "Rád bych v té věci měl jasno, mistře. Souvisí to s podmínkami Cashalaniny kletby."
"Ach tak. Ano, samozřejmě. Posledně ses o ní zmiňoval," řekl Kedrigern s úlevou.
"Kletba byla vyřčena proti mému dědovi, Turllovi Zlaté přilbice, pro slova, která mu uklouzla v okamžiku hněvu. Přenesla se na mého otce Turlla Stříbrné ostruhy a teď na mne, Turlla Bronzového štítu."
"Zdá se, že má přímý vliv na prosperitu vaší rodiny. Ještě jedna nebo dvě generace a dostanete se k Turllovi Velkého dřevěného klacku."
"Právě toho se bojím. Cashalanina kletba je ďábelská kletba.
Vyžaduje, aby Turll vykonal hrdinský čin, ale nespecifikuje, o jaký hrdinský čin jde."
"Taková nejistota vykonání činu určitě ztěžuje."
"Prakticky znemožňuje. Můj děd vykonal mnoho velkých činů, zvláště krocením obrů, ale neuspěl. I můj otec konal velké činy. Jeho specialitou byly obludy. Zabíjel je, krotil je, navracel je do lidské podoby, lstí je přiváděl k sebezničení - konal jeden hrdinský čin za druhým, ale běda, žádný z nich nebyl tím, který by nás zbavil kletby.
A pokud selžu i já, dopadne to tak, jak jsi říkal... úpadek a zřejmě i úplný zánik domu Turllů."
Kedrigern soucitně pokýval hlavou. Oba muži nějaký čas mlčeli a pak se čaroděj zeptal: "Ví Floramella o vaší rodinné kletbě?"
Turllův obličej se rozjasnil; de facto radostí celý zrudl. "Ano, to andělské stvoření všechno ví, a navzdory tomu je ochotno stát se mou ženou!"
"To je od ní opravdu hezké."
Turll dychtivě přikývl. Pak jeho obličej opět posmutněl a on zahrozil pěstí a zvolal truchlivým hlasem: "Jaká nespravedlivost!
Jaká ironie osudu! Jediná krásná princezna, která je ochotna provdat se za chudáka, jako jsem já, a zrovna ona musela být unesena! Tolik půvabných princezen spí stoletým spánkem, je zakleto v něco nepatřičného nebo jinak očarováno - nikomu nechybí, a ten pitomý gnóm si vybere zrovna mou Floramellu!"
"Podívej se na to z té lepší stránky, chlapče; možná je to tvá příležitost vykonat hrdinský čin."
"To je pravda. A kdyby ne, je tu ještě ta odměna."
"Odměna?" Kedrigernův zájem okamžitě vzrostl.
"Floramellin otec Llunn Štědrý slíbil bohatou odměnu tomu, kdo zachrání jeho dceru. Já bych ji ovšem samozřejmě přijmout nemohl."
"Já ano," řekl Kedrigern a křepče vyskočil na nohy. "Na koně!
Nesmíme marnit čas."
Sotva se vyhoupl do sedla svého velkého černého oře, když se vedle něj snesla Princezna. Chvíli jen lapala po dechu a s očima doširoka rozevřenýma ukazovala na cestu. Než se jí podařilo vydechnout: "Aljaška! Přichází tudy!" bylo už dunění těžkých nohou a praskání větví nepřeslechnutelné. Turll si narazil přilbu a rozběhl se ke svému koni, Jeniby s kopím a štítem v těsném závěsu za ním. Ve svém spěchu byli poněkud neohrabaní, a tak je Kedrigern předjel.
"Ne, čaroději! Musí to být moje ruka, která zachrání krásnou Floramellu, jinak svůj hrdinský čin nevykonám!" zvolal Turll.
"No dobře. Jenom upoutám jeho pozornost a pojistím si, že tady zastaví."
Když gnóm s bezvědomou dívkou v jedné ruce vkročil na mýtinu, Kedrigernův kůň zaržál, pohodil hřívou a odfrkl z nozder dva jasné plameny. Aljaška zaujat tím pohledem zastavil. Když se kůň uklidnil, vzpřímil se Kedrigern s rukama založenýma v sedle, pohled upřený na přerostlého gnóma, který si ho překvapeně měřil z pod hustého obočí a vydával při tom přihlouplé zvuky.
"Je tvůj, Turlle," řekl čaroděj, když rytíř stanul po jeho boku.
"Slyš mne, gnóme!" zvolal Turll mocným hlasem. "Pusť tu krásnou pannu a připrav se čelit svému osudu!"
Aljaška vztekle zavrčel a zahrozil pěstí. Turll odpověděl zamáváním kopím a bojovým pokřikem: "Turll a hrdinský čin!"
Gnóm zavrčel znovu, hlasitěji, a pak položil Floramellu jemně na zem. Postavil se před ni a zabubnoval si na prsa.
Turll vyrazil. Jelikož ho od gnóma dělilo pouhých deset kroků, nemohl získat příliš velkou rychlost. Jak se k němu přiblížil, Aljaška se sklonil, popadl kopí a vyzvedl Turrla ze sedla. Chvíli si hleděli z očí do očí a pak Aljaška rytíře setřásl.
Turll vyskočil na nohy a vytáhl meč. Aljaška po něm hodil kopím, těsně minul a Turll odpověděl seknutím do jeho palce u nohy.
Gnóm zavyl bolestí a znovu zaútočil kopím. Turll uskočil a sekl podruhé do stejného palce. Gnóm opět zavyl bolestí i vztekem a začal poskakovat na zdravé noze, výhružně mávaje pěstmi.
Jeho poskakování z něj dělalo těžký cíl. Co však bylo horší, představovalo vážné nebezpečí pro Floramellu, jež ležela bez hnutí nepříjemně blízko místa, kde jeho velká noha dopadala na zem. Třetí tnutí do stejného prstu přimělo gnóma

vyskočit ještě výš a tentokrát dopadl jen kousíček od bezmocné dívky.
Potom, zatímco se Aljaška hotovil k dalšímu výskoku, mihla se vzduchem Princezna rychlá jako útočící jestřáb a popadla Floramellu za její hedvábný pás. Když s ní vzlétala, zamával Aljaška divoce rukama a jedním nehtem ji zachytil za sukni.
Princezna se pokusila osvobodit. Její malá křídla hlasitě bzučela, když s vypětím všech sil stoupala a táhla ze sebou váhu bezvědomé Floramelly a Aljašky. Pak zakolísala, zavrávorala a začala klesat.
"Keddie! Pomoc!" vykřikla.
Kedrigern zvedl ruce a poslal na poskakujícího gnóma výboj magie. Zaplálo oslepující světlo a závan větru zalomcoval stromy; Princezna vystřelila nahoru, pak zpomalila a začala zvolna klesat; gnómův kabátec s kapuci a kalhoty se líně snesly k zemi; Aljašku nebylo nikde vidět.
"Gnóme! Aljaško! Ukaž se, ty lotře!" křičel Turll, mávaje mečem a pobíhaje sem a tam po mýtině.
"Bojím se, že s ním je konec. Raději by ses měl postarat o Floramellu," řekl Kedrigern.
"Ale co můj hrdinský čin! Ještě jsem nevykonal svůj hrdinský čin!"
"Aljaška byl poražen a Floramella zachráněna. Tvůj hrdinský čin byl vykonán, Turlle, pokud ti šlo o tohle."
" Ty jsi porazil Aljašku svou magií."
Kedrigern skromně mávl rukou. "Jen jsem ho setřásl z mé ženy.
To ty jsi na něj zaútočil."
"A Floramellu zachránila má paní Princezna."
Princezna jemně položila bezvědomou dívku do mechu a řekla: "To ty jsi ho donutil, aby ji pustil, Turlle. Přece jsem ji tam nemohla nechat ležet, aby ji rozdupal, nemyslíš? My princezny musíme držet pohromadě."
"Ale měl jsem udělat víc! Měl jsem pocit, že to je ta věc, ten pravý hrdinský čin, který mohl osvobodit můj rod od kletby-" Shora se ozval ječivý, nepříjemně pronikavý a zlý smích, který Turlla zmrazil uprostřed věty. Všichni najednou vzhlédli. Vysoko nad nimi pomalu kroužila nad mýtinou babizna na ukoptěném černém létajícím koštěti.
"Cashalane," zašeptal Kedrigern zhnuseně.
"Měl jsi svou příležitost, synku, a promarnils ji, takže se má Cashalane z čeho radovat," zaječela čarodějnice a znovu se rozchechtala.
"Tohle měl být ten hrdinský čin, který by zprostil rod Turllů kletby, a tys selhal. Teď už je na všechno pozdě."
"Vidíte? Já to říkal!" zvolal Turll rozzlobeně, hodil na zem meč i přilbici a kopl do drnu.
"Co tím chceš říct, Cashalane?" zavolal na ni čaroděj. "Gnóm je poražen a dívka zachráněna. Hrdinský čin byl vykonán. Sejmi z toho hocha svou kletbu."
"Kedrigerne? Jsi to ty? Nepleť se mi do toho, čaroději! Tohle je moje kletba!"
"Turll je můj klient. Nezachovala ses k němu čestně."
"Čestné? Já a čestně? Já jsem zlá čarodějnice - já můžu být nečestná a zlomyslná, jak chci!" Cashalane se znovu ječivě rozchechtala.
"Ne, nemůžeš. Existují jistá pravidla, Cashalane. Uvrhla jsi na rod toho chlapce kletbu a nikdy jsi nikomu neřekla, jak se jí mohou zbavit, 'vykonej hrdinský čin' není příliš konkrétní."
"Pro mne je to konkrétní až dost. Koneckonců, na jeho hrdinském činu nebylo nic složitého. Každého hlupáka by to mohlo napadnout - dokonce i Turlla. Stačilo, aby vystřelil tři šípy - zlatý, stříbrný a bronzový - do zadku prchajícího gnóma. Při tom měl mít zavázané oči, jednu bílou rukavici a jednu zelenou punčochu a broukat si 'Baladu o čtyřech tlustých mniších' pozpátku. To je všechno."
"To není hrdinský čin, to je šaškárna," řekl Kedrigern opovržlivě.
"Podle mne je to hrdinský čin a teď už je pro Turlla pozdě, aby ho vykonal. Jiný obří gnóm se v tomto kraji nevyskytne po tři generace.
Do té doby budou z Turllů žebráci a pasáci vepřů." Znovu se zachechtala, tentokrát vítězoslavně.
Princezna zatahala Kedrigerna za plášť. "Ty se tu s ní budeš hádat celé odpoledne a já jsem tak unavená. Půjdu si odpočinout pod strom."
"Určitě si to zasloužíš, má drahá. Je mi jen líto, že se to všechno neskončilo lépe," řekl Kedrigern a něžně jí stiskl ruku. Pak se obrátil ke Cashalane a řekl: "To je dokonale rozumný postup, ale měla jsi ho objasnit prokletým."
"Chtěla jsem, aby užili své obrazotvornosti," zavolala dolů čarodějnice.
"Proč tolik nenávidíš mou rodinu, čarodějnice?" zeptal se Turll.
"Tvůj děd mne nazval hanebnou, nechutnou, odpornou, ohyzdnou a ošklivou starou ježibabou."
"Možná to myslel jako kompliment," navrhl Kedrigern.
"Bylo to v tom, jak to řekl - jako bych se za to měla stydět."
"No dobře, ale tenhle mladík ti nic neudělal, Cashalane. Byl velice zdvořilý, když uvážíš okolnosti. Tak proč z něj tu kletbu nesejmeš?"
zeptal se čaroděj.
Pomalu, tiše a jakoby zadumaně obletěla Cashalane ve velkém kruhu mýtinu. Obkroužila ji dvakrát, a když dokončovala třetí kolo a prolétala právě nad rybníkem, zaječela: "Ne! Nesejmu ji! Ať je Turllův rod proklet až na věky! To je naučí!"
Při jejím prvním slově vyrazila Princezna ze stínu stromů babizně za zády. Jediným pohybem vytrhla koště z pod Cashalanina kostnatého zadku, takže čarodějnice náhle zjistila, že se řítí do vody.
Kedrigern pozvedl ruku a koště se poslušně sneslo k němu. Položil na ně nohu, aby si ho pojistil, a pak se obrátil k Princezně, která přistála po jeho boku. Nohy se pod ní podlomily vyčerpáním, takže se o něj musela opřít.
"Výborně, má paní!" zvolal Turll radostně. Jeniby, který byl konečně zproštěn své přísahy, spustil: "Ano, má paní, výborně jste to provedla! Statečné a srdnatě! Velice odvážný zásah to byl, hrdinský čin a mistrovský kousek zároveň!

Ještě nikdy jsem neviděl-" dokud ho Turll neumlčel.
"Chytrý tah, má drahá," řekl Kedrigern a objal ji kolem ramen.
"Nebyla jsem si jista, jestli to dokážu," řekla unaveně. "Křídla mě hrozně bolí. Ale byla to jediná možnost."
"Uvidíme, jestli se nám podaří Cashalane přesvědčit, aby změnila svůj názor," řekl Kedrigern. Zvedl koště, které se mu vzpíralo v ruce. "Chovej se slušně, nebo z tebe udělám kupku třísek na podpal," okřikl ho. Koště okamžitě strnulo a štětiny se mu zježily hrůzou.
Cashalane visela na větvi a špičky jejích rozedraných a špinavých bot se skoro dotýkaly hladiny. "Pomoz mi odsud, Kedrigerne," řekla přidušeným, nervózním hlasem.
"Zrovna tam je největší hloubka, Turlle," řekl Kedrigern neuspěchaně a ukázal násadou koštěte do vody pod Cashalaninýma nohama.
"Hoď tam něco a už to nikdy nikdo nenajde."
"To je dobře," řekl Turll.
"Už se dlouho neudržím. Pomoz mi, Kedrigerne!"
"Sejmi kletbu."
Cashalane se zarazila, svedla krátký, ale urputný boj se svým svědomím, a nakonec zaječela: "Beru svou kletbu zpět! Turll a jeho potomci se jí už nemusí bát a není třeba, aby konali jakýkoliv hrdinský čin!"
"A ty se nebudeš mstít ani jim, ani nám, ani komukoliv jinému a nebudeš se pokoušet nás v tom směru nějak obelstít. Přísahej při hlavě Hekatině a Sycoraxově voleti."
"Přísahám! Přísahám!"
"Vrať se k ní," řekl Kedrigern a hodil koště směrem k čarodějnici.
Hbitě proklouzlo nad vodní hladinou a usadilo se pod jejím zadkem. Když Cashalane ucítila, že zase bezpečně sedí, pustila se větve.
"Tohle ti nezapomenu, Kedrigerne," řekla. "A tobě, ty létající dámo, taky ne. Však ještě uslyšíte, kdo-" "Nezapomínej na svůj slib, Cashalane," přerušil ji Kedrigern ledovým a zlověstným hlasem. "Vzpomínáš, co se stalo Wozbog, když porušila přesně tutéž přísahu? Mám ti to připomenout?"
Cashalanina tvář se zkřivila. Zaťala pěsti a smrtelně zbledla. Po chvíli se přinutila ke klidu. Kostnaté ruce jí klesly do klína. "Už budu hodná," zašeptala chraptivě a pak bez jediného slova nebo ohlédnutí odletěla.
Kedrigern si ulehčené oddechl. "Takže jsi z toho venku, Turtle.
Můžeš odvézt svou Floramellu domů, ohlásit svatbu a vyřídit Llunnovi Štědrému, aby mi poslal odměnu. Adresu znáš."
"Mohu být já tím poslem?" zeptal se Jeniby. "Nejen že znám cestu, jsem i oddaný a důvěryhodný a to jsou vzácné vlastnosti v těchto zlých časech, kdy nepřítel číhá za každým keřem, cesty jsou plné nebezpečí, a dokonce i nejodvážnější rytíř musí hledět s obavami a-" "Můžeš být poslem," přerušil ho Turll. "Odjeď okamžitě. A teď se musím jít podívat na krásnou Floramellu."
"Bylo načase," zamumlala Princezna. Zatímco Turll bral Floramellu do náručí, přetřel jí čelo vlhkým cípem pláště a přiložil jí ke rtům svou láhev s vodou, Princezna a Kedrigern přistoupili k hromadě oblečení, která zůstala ležet uprostřed mýtiny. Kedrigern pozvedl jeden obrovský rukáv a vyzkoušel látku mezi prsty. "Vypadá to jako dobrý materiál," řekla Princezna. "Gnómové jsou zruční tkalci. Mohli bychom si to vzít s sebou. Jen z kazajky bys mohla ušít pláště pro nás pro oba."
"To bych mohla. Aljaška už to stejně potřebovat nebude."
"Ne," řekl čaroděj zachmuřeně.
"Je mi toho ubožáka skoro líto. Vlastně doopravdy nikomu neublížil a nebýt jeho, byl by Turll pořád ještě zakletý."
"Já vím," odpověděl Kedrigern skoro neslyšně.
"Opravdu jsi ho musel anihilovat?"
Kedrigern se cítil doopravdy hrozně. Vzpomněl si, co slíbil Aljaškovu letitému otci, a srdce se mu sevřelo. Jak jen svůj impulzivní čin starému gnómovi vysvětlí? Sklopil hlavu a smutně se zadíval na prázdné kalhoty.
V levé nohavici se něco pohnulo a za okamžik znovu. Bylo to velké asi jako menší kočka. Kedrigern se podíval na Princeznu a sebevědomě se usmál.
"Proč si myslíš, že jsem ho anihiloval? Copak jsi neslyšela, že jsem jeho otci slíbil, že hocha vyléčím?" řekl.
"Slíbil jsi, že se o to pokusíš. Ale určitě..."
Z levé nohavice kalhot se ozvalo tiché zaúpění. Kedrigern poklekl, sáhl dovnitř a vytáhl malého, docela nahého mužíčka. Gnóm si zaclonil oběma rukama oči proti zářícímu slunci, svinul se do klubíčka, aby zakryl svou nahotu a zasténal: "Kde jsem? Co mě to udeřilo?"
"Jen trocha magie, nic strašného. Půjčím ti svou kazajku, než najdeme něco lepšího, a pak tě vezmeme domů."
"U pasu měl měšec. Myslím, že měl tu správnou velikost," řekla Princezna, pátrajíc očima po zemi. "Tady je. Vyřežu do něj díry pro ruce a nohy."
"Teď si vzpomínám... že jsem byl velký. Byl jsem velký?" zeptal se Aljaška z Kedrigernovy kazajky.
"Ano. Hodně velký."
"A byl jsem zlý?"
"Mohlo to být horší. Teď si raději odpočiň. Máš za sebou těžký týden. Večer tě odvezeme domů."
Floramella byla nezraněná, ale příliš unavená, než aby mohla cestovat. Turll jí postavil v slunném koutě mýtiny poblíž rybníku stan a ona v něm ulehla k odpočinku. Princezna a Kedrigern zůstali jako garde. Floramella s pochopením přijala Aljaškovu omluvu stejně jako Turll, který mu poblahopřál jako čestnému protivníkovi a pomohl mu obvázat jeho zraněný palec. Všechno bylo v nejlepším pořádku.

Té noci byl Kedrigern vyrušen ze spánku. Varovné kouzlo, které položil na jejich malé tábořiště, bylo spuštěno, ale velice jemné.
Ať už se blížil kdokoliv, byl malý a pravděpodobně přátelský. Ale vetřelec je vetřelec a nesmí zůstat nepovšimnut.
Čaroděj se vymotal z přikrývky a zatápal po botách. Princezna se protáhla a něco zamumlala.
"Nenech se rušit, má drahá," řekl Kedrigern a zívl.
"Mmmru. Šit," odpověděla ospale.
"Jdu se jen podívat ven."
Vylezl ze stanu. Venku stál Aljaška. Byl úplně vzhůru a ve svých provizorních šatech vypadal poněkud absurdně.
"Přišli si pro mne," řekl gnóm. Ukázal k lesu, kde těsně nad zemí zářilo několik malých světýlek.
Na Aljaškovo vyzvání přešli k blízkému stromu, letitému dubu s mohutným kořenovým valem. Brzy je obklopilo celé Aljaškovo příbuzenstvo. Byli zahrnuti pozdravy, výlevy radosti a smíchem a pak se ozval známý hlas, který řekl:
"Čaroději!"
"Ano?" odpověděl Kedrigern.
"Vyléčil jsi mého chlapce. Je zdravý jako předtím a kromě toho palce mu nic není."
"Použil jsem svou nejlepší magii."
"Dokázal jsi něco, co ještě nikdo nedokázal, žádný gnóm ani čaroděj. Musíš být odměněn."
Chvályhodný postoj, pomyslel si Kedrigern. Takový je třeba podporovat, ale ne zneužívat. Očekával, že obdrží bohatou odměnu od Llunna Štědrého, a tak nechtěl být chamtivý. Zvláště když věděl, že Aljašku uzdravil pouhou šťastnou náhodou. "Nejraději bych chtěl ty velké šaty, které Aljaška nosil během své... své indispozice," řekl.
Odpovědělo mu zahanbené ticho. Po velice dlouhé odmlce starý gnóm řekl: "Ten velký oblek je tradicí v každé gnómské vesnici, práce mnoha rukou a mnoha let. Bude nám trvat dlouho, než vyrobíme nový. Ale pokud je to odměna, kterou si žádáš-" "Ne, ne. Něco takového by mne vůbec nenapadlo," zamával Kedrigern rukama. "Chápu, jakou má pro vás cenu."
"Ale nějakou odměnu dostat musíš."
Kedrigern se na okamžik zamyslel a pak se rozzářil: "Už to mám! Ohnul se mi gnómón na slunečních hodinách, takže jdou pořád popředu nebo pozadu, ale nikdy přesně. Vím, že děláte nejlepší gnómóny, a tak vyrobte jeden pro mne a budeme vyrovnáni."
"Nic jiného si nežádáš?"
"Nic jiného zrovna nepotřebuji."
"Pak ho dostaneš dřív, než vyjde slunce."
"Nemusíte tak spěchat. Doopravdy bych nechtěl, aby..." Ale jeho protesty vyšly naprázdno. Světélka zhasla a všechno ztichlo.
Kedrigern ještě chvíli počkal, ale slyšel jen obvyklé zvuky noci. Pak mu začalo být nepříjemně chladno, a tak se vrátil do stanu. Princezna ležela tiše a klidně spala.
O něco později ho varovné kouzlo probudilo znovu. Kedrigern zaúpěl, pak se protáhl a vykoukl ze stanu. Nebe bylo bledé nadcházejícím úsvitem, ale neviděl nic a nikoho. Všude vládlo hluboké ticho.
Chvíli naslouchal a pak si mýtinu prohlédl Hledáčkem pravdivého vidění ve svém medailonu. Všechno bylo v naprostém pořádku; svět odpočíval v pokoji. Vděčně se vrátil k Princezně.
Když příštího rána zvedl botu, vypadl z ní podlouhlý balíček.
Měl délku předloktí, zabalen byl v jemné látce a převázán pavučinovou nití. Byl tvrdý a těžký. Vzal si ho ven před stan, kde ho opatrně rozbalil. Když odvinul poslední záhyb, zamrkal oslněn náhlým jasem, vzniklým odrazem světla ranního slunce od brouseného diamantu velikosti nehtu na palci, zasazeného ve zlatém gnómónu, zdobeném slovy a znameními moci. Obdivně písknul, ale nenapadala ho vhodná slova, kterými by vyjádřil, co cítil. Tak písknul ještě jednou.
"Keddie? Ty tam máš lucernu? Hrozně to oslňuje," ozval se ze stanu Princeznin ospalý hlas.
"To je gnómón. Od gnómů. Na naše sluneční hodiny."
"Od těch malinkatých lidiček?"
"Nic malého na nich není, má drahá. Pojď ven a podívej se sama."

Murphyho kvality

Conhoon Trojího nadání měl své pevné zásady a žil podle nich.
Řečeno prostě, byl praktický muž a praktický čaroděj.
Bydlel sám ve svém prostém obydlí, které vyhovovalo jeho praktické povaze. Jeho samotu s ním nesdílelo žádné domácí zvíře: psi mu připadali příliš přítulní, kočky neužitečné a krysy a myši se děsily jeho pověsti. Několik pavouků, kteří tkali své sítě v temných koutech, a několik tuctů tlustých černých švábů žijících své vlhké a nezajímavé životy pod starými truhlami, byli jeho jedinou společností.
Conhoonovi to tak vyhovovalo.
Ačkoliv byl Conhoon řádným členem Cechu čarodějů, vídal se se svými kolegy stejně málo jako s kýmkoliv jiným. Rozčilovalo ho, jak se vyvíjely věci v jeho profesi, a nepřál si být rozčilován ještě víc sebeospravedlňujícími omluvami chování, jež podle něj bylo neomluvitelné.
V těch dnech bylo velice populární odeklínání a ta představa útočila na Conhoonovy základní instinkty.
Čarodějové lidi zaklínají. Tomu se učili. Je správné a přirozené, že to dělají. Čarodějové kletby nesnímají, ani je nezmírňují nebo nemění v něco snesitelnějšího. Zaklej je rychle, zaklej je pořádně a nech je zakleté, a pokud není na zaklínadlo čas, tak je proklej tak hlasitě, jak to jde; to byl úkol čarodějů, jak ho viděl Conhoon.

Ale ostatní se na to dívali jinak a jejich počet stále rostl. Rostl i jejich vliv v cechu, kde se stále víc a víc členů zajímalo spíš o veřejné blaho než o tradici a stavovskou prestiž. Čarodějnické řemeslo upadalo. Jako všechno ostatní, když už je o tom řeč. Conhoon už na to upozorňoval před sto lety, ale nikdo ho tehdy neposlouchal.
Jen ať pocítí důsledky na vlastní kůži, říkal si Conhoon. Jen ať snímají zaklетí, ruší kletby a rozmazlují lidi - než se nadějí, zmizí ze světa všechen strach z čarodějů a po něm i čarodějové sami, a dobře jim tak; měli Conhoona poslechnout.
Potěšen tou myšlenkou, Conhoon si naložil druhou misku husté ovesné kaše. Dojedl ji sotva z poloviny, když v dálce uslyšel klapot koňských kopyt. Něco si zabručel pod vousy a všechna pohoda byla rázem pryč. Zuřivě polkl velkou lžíci kaše. Klapot kopyt zesílil. Někdo se blížil. Pak klapot utichl a Conhoon uslyšel čvachtání nohou v blátě, které obklopovalo jeho chatrč.
"Hledám čaroděje Conhoona," zvolal nešťastný hlas.
Čaroděj se rychlým kouzlem zabezpečil proti nevítaným návštěvám a pak pootevřel okno vedoucí na bahnitou pustinu, která byla jeho dvorkem. "Já jsem Conhoon. A kdo jsi ty?" řekl.
"Lidé mi říkají Ru Černý nehet," zazněla odpověď.
"Neptal jsem se tě, jak ti lidé říkají, ptal jsem se tě na tvé jméno a to jsou často dvě rozdílné věci. Zeptám se tě ještě jednou. Jak se jmenuješ?"
"Jmenuji se...," začal návštěvník, ale pak zmlkl. Neklidně se rozhlédl a jeho ruka zabloudila k jílci meče. Byl to štíhlý muž snědé pleti, vlasy měl černé a oči roztěkané a podezíravé. "Kdo vlastně jsi?
A proč bych ti měl říkat svoje jméno?" zeptal se.
"Odpověz, človíčku, a nemrhej časem čaroděje, nebo na tebe uvalím kletbu, že-" "Scoggery! Jmenuji se Scoggery!" vykřikl muž poplašeně.
"To už je lepší. A v jaké záležitosti za mnou přicházíš, Scoggery?
Buď tak laskav, vylez z toho křoví a postav se tak, abych tě měl na očích."
Muž poslechl. "Můj pán mne poslal, abych se s tebou poradil o kletbě."
"Tak kvůli kletbě jsi přišel? Mám znamenitou kletbu, která zničí plísní pole nepříjemného souseda, obdaří jeho dobytek střečkovitostí, jeho dcery uhrovitostí, syny kýlou a jeho obilí hnilobou, a to všechno během jediné noci. Je to báječná kletba. A levná."
"My už kletbu máme. Můj pán by se jí rád zbavil."
Conhoon rozrazil okno doširoka a vystrčil hlavu ven. Ranní slunce se zalesklo na jeho pleši. Jeho rozcuchané vousy se zježily, když zahrozil pěstí a za vyl: "Co se to dneska se všemi děje? Když já byl mladý, byl prokletý každý druhý a taky se žilo. Lidé neběhali za nejbližším čarodějem, nekňučeli a nestěžovali si; zaťali zuby a smířili se se svou kletbou a ještě byli rádi, že je nepotkalo něco horšího.
Ale dneska..." Přešel do mumlání a jiných nesrozumitelných zvukových projevů jasně vyjadřujících znechucení.
"Je to velice ošklivá kletba, ta naše," řekl Scoggery po chvíli opatrného ticha.
"Taková už je povaha kleteb, človíčku."
"Tahle je ošklivější než většina ostatních. Je to zahraniční kletba."
"Co to říkáš?" zeptal se Conhoon. Hněv a opovržení v jeho hlase pozvolna ustoupilo zájmu. "A kdože se tady potlouká a proklíná naše lidi?"
"Džin to byl, pane."
"Džin? Jeden z těch, co v Arábii vylézají z mosazné láhve, nosí kolem hlavy omotaný hadr a příliš velké kalhoty?"
"Právě ten."
Conhoon se opřel o parapet a zamyšleně se prsty levé ruky začal probírat ve vousech, vytřásaje z nich mezi jinými i zbytky ovesných vloček. Přeletující vrabec chytil jedno sousto do zobáčku a odletěl s ním; brzy se slétli další.
Conhoon si ani v nejmenším nevšímal přehlídky ptačí letecké obratností. Nakonec prsty zase vypletl a řekl: "Pojď dovnitř. Chci si o tom džinoví a jeho kletbě poslechnout víc."
Scoggery opatrně vešel do chatrče, rozhlížeje se, co strašného číhá v koutech, za, pod, nebo mezi jednotlivými součástmi zařízení.
Nenašel nic, čeho by setměl bát. Kromě obyčejného nepořádku a stop staromládeneckého života tam byly jen porůznu rozházené hromady prastarých knih. Gestem, které nepřipouštělo odpor, mu Conhoon pokynul, aby se posadil ke stolu.
Scoggery se žádostivě podíval na nedojedenou misku ovesné kaše.
"Mám velký hlad, čaroději, a žízeň, že mi můj vlastní jazyk chutná jako podrážka žebráckých škrpálů," řekl žalostným hlasem.
"Naneštěstí pro tebe si nepřeji poslouchat vyprávění muže, který má plná ústa jídla. Řekni mi o tom džinoví a povaze té kletby a pak si promluvíme o jídle a pití."
"Dej mi alespoň hlt vody," řekl Scoggery zbědované. "Od rána jsem neměl v ústech ani kapku."
"Když já byl mladý, nikdo nepil, dokud neskončila každodenní práce a ani potom ne víc, než kolik bys nabral do dlaně. Ale ti dnešní lidé..." Conhoon skončil hluboce pohrdavým zavrčením. Ukázal na vědro u krbu, ze kterého trčela rukojeť naběračky.
Scoogery dychtivě vypil jednu naběračku, zhluboka vydechl, pak si nabral druhou a rovněž ji vypil, znovu dávaje volný průchod svému uspokojení. Rukávem si otřel ústa a vrátil se ke stolu.
"Tak už ses napil. Teď mi pověz o tom džinoví," řekl Conhoon.
"Řeknu," odpověděl Scoggery, pohodlně se usadil a opřel se lokty o desku stolu, mírně se předklonil a nasadil v obličeji pochmurný výraz. "Můj pán je Mirmul Dlouhého obličeje a je osmým nejsmutnějším mužem v Irsku, hned po Šíleném Sweeneyovi a sedmi poustevnících od studny Traig Dháa Bhan. Ale kletba, která ho stihla, může docela dobře způsobit, že všech sedm poustevníků přeskočí a zařadí se po bok Sweeneyovi, neboť jeho jediná dcera, černooká Blai,

byla proměněna v krysu. Hrozná krysa z ní je, krysovatá krysa s dlouhým špičatým čenichem, s ocáskem připomínající kus špinavého provázku a spoustou blech, které poskakují na její slizké prašivé srsti - a to všechno způsobil ten otylý džin s lesklým nosem a tlustými prsty, který by měl mému pánovi na svých špinavých kolenou děkovat, že ho vysvobodil z té všivé a páchnoucí mosazné láhve, v níž byl uvězněn poslední tři tisíce let. Ale co takoví jako on ví o vděčnosti, ptám se tě?"
"Tak krysa, říkáš? Mizerná kletba pro něčí dceru," řekl Conhoon a tvář se mu zkřivila znechucením.
"Jistě, mizerná kletba. Mirmulův žal je tak velký, že slunce zapadá sotva vyjde, a mléko kysne už při dojení."
"V civilizovaných krajích je zvykem zaklínat krásné princezny v ropuchy, v kterémžto stavu mohou být konečně užitečné chytáním much. Ale k čemu je taková krysa?"
"Je to zatracená věc," řekl Scoggery a potřásl hlavou.
Conhoon mu strčil pod nos varovně vztyčený prst. "A nezasloužil si ji tvůj pán náhodou už tím, že se zapletl s džinem? Co může takový džin vědět o ropuchách, když pochází ze země, kde je jen písek, a slunce tě dokáže upéct zaživa? Je to velice zaostalá kasta duchů, a navíc to jsou cizinci."
"Ale to nebyla vina mého pána, čaroději. Bylo to dílo Fiachy Zcestovalého, který mu mosaznou láhev daroval, pěkně vyleštěnou a blýskající se jako vílí zlato za svitu měsíce, a řekl mu, že v ní čeká velké překvapení pro toho, kdo z ní vytáhne zátku. Fiacha už dlouho mého pána nenávidí."
"To všichni velice dobře vědí."
"Copak to nebylo zrovna tohle léto, co se Mirmul vypravil na lov se svými skvělými ohaři a chytil velkého vlka z rokle mBolcain, který roztrhal tři Fiachovy bratry, a teď ho chová na svém hradě?"
"To že udělal?"
"Udělal. Velký byl Fiachův hněv a strašlivá pomsta, kterou mu přísahal, když se k němu ta novina donesla. Ale po čase hněv opadl a jeho slova se stala sladkými jako med. Můj dobrý pán od něj přijal mosaznou láhev jako dar na usmířenou a Fiachovou proradností pak přišel o svou dceru a jen ty mu můžeš pomoci," řekl Scoggery, spínaje ruce v prosebném gestu.
"Nezabývám se odeklínáním a odčarováváním," odpověděl Conhoon suše. "Vzhledem k okolnostem jsem ochoten zvětšit krysu Blai desetkrát a pojistit ji zaklínadlem proti další Fiachově zlovolnosti a to vše za cenu, kterou tvůj pán v pokladně ani nepocítí, ale víc pro něj udělat nemůžu."
"Jen ty mu můžeš pomoci, čaroději," zopakoval Scoggery umíněně.
"Kdepak. Odeklínání a odčarovávání je práce, jíž přenechávám jiným, kteří jsou do toho celí žhaví."
"Copak jsi nezrušil velkou kletbu, která způsobila, že se tři rozlehlá hrabství hemžila myšmi a krtky?"
"To jsem udělal, a za slabost, která se mne po tom zmocnila, jsem div nezaplatil životem," řekl Conhoon, zamračil se a pohladil si starou jizvu na zátylku své holé hlavy. "Už nikdy nic takového neudělám."
"Musíš. Jsi jediný člověk, který to může dokázat."
Conhoon zavrtěl hlavou. "Jen ze sousedské přízně a bez jakýchkoliv finančních požadavků vůči tvému pánovi," řekl, "ti poskytnu jméno čaroděje, který se takovými záležitostmi zabývá. Žije za mořem se svou ženou, ale dám ti podrobné pokyny, které tě dovedou až k jeho dveřím."
"Ti to nedokážou."
"On je stejně dobrý čaroděj jako já a ona je půvabná a laskavá žena líbezné řeči. Mají s podobnými případy zkušenosti a taky mají na můj vkus až příliš měkká srdce, ale pro tebe jsou to ti praví."
Scoggery byl však neoblomný. "Nejmoudřejší muž v Mirmulově království řekl, že jenom pooka se může vypořádat s džinem a jeho kletbou a jen čaroděj Conhoon se může vypořádat s pookou.
Tak jsem tady."
Conhoon si prsty promnul vous. Postup jeho prstů byl brzděn bariérou vajíčkem slepených štětin, ale on byl tak hluboce zamyšlen, že si toho ani nevšiml. Jemný deštík zbytků různých jídel se snášel na stůl nikým nezaznamenán.
Conhoon se opřel dlaněmi o desku stolu a vstal, řka slavnostním hlasem: "Když to řekl šašek, nebudu se o tom přít."
"Pak tedy mému pánovi pomůžeš!" zvolal Scoggery radostně.
"Vyhledám pooku, se kterým se znám, a pak už se uvidí. A teď předpokládám, že by ses chtěl najíst."
Brumlaje si něco pod nosem v odpověď na Scoggeryho dychtivé přikývnutí, ukázal Conhoon na zčernalý hrnec obsahující zbytek ovesné kaše. Zatímco se na něj Scoggery hladově vrhl, začal se čaroděj chystat na cestu. Jeho pocity byly smíšené. Sejmutí kletby považoval za zradu svých zásad a Mirmul, soudě podle toho, jak jednal, byl prosťáček, který si nezasloužil nic lepšího, než co ho potkalo. Ale na druhé straně byl Mirmul znám svou úctou k irským čarodějům a to bylo chování, které si zaslouží povzbuzení, dokonce i u prosťáčků.
A ten Fiacha potřeboval pořádnou lekci za to, že se zaplétá se zahraničními duchy. Možná by tu kletbu mohl sejmout. Ale znamenalo by to, že se bude muset utkat s cizí kletbou - kletbou džina - a vyžádat si pomoc pooky, což je vždycky nepříjemné. To bylo zlé.
A zbývala ještě otázka placení, o kterém se zatím nikdo ani nezmínil.
Když si na to Conhoon vzpomněl, odhodil vak, do kterého balil různé zbytky jídla, a obrátil se na Scoggeryho.
"Jak to bude s odměnou? Stanovil šašek nějakou cenu?" zeptal se.
Scoggery, zaskočen s ústy plnými kaše, se podíval na tázajícího se čaroděje. S vyvalenýma očima polkl, nadechl se a řekl: "Nestanovil.
Nechal to na Mirmulovi. Ale můj pán je velice štědrý muž."
"Štědrost je jako měsíc, človíčku. Někdy je příliš velká a někdy se ztratí úplně. Chci slyšet konkrétní sumu."
Scoggery se na okamžik zamyslel a pak řekl: "Jednou dal čarodějnici deset zlaťáků, když zbavila jeho strakatou krávu dobytčího moru."

"Nebavíme se o krávě; bavíme se o jeho dceři, postižené kletbou, nad kterou by se rozplakal i sám ďábel. Deset zlaťáků není za sejmutí takové kletby žádná odměna."
"Ta strakatá kráva byla jeho oblíbená. Ale myslím, že za pomoc své milované Blai by ti dal i dvacet."
Conhoon strnul a na tváři se mu rozhostil přísný výraz; pak do vaku přihodil patku chleba a zabručel: "Špatně se jim oběma povede, když to nebude víc."
Cestovali celý den a potom ještě jeden a kousek toho po něm, až konečné, se sluncem přímo nad hlavou, ale neviditelným za mraky a oparem, dorazili k ponurému močálu v černém lese, v jehož středu byl malý ostrůvek na něm stála chatrč zlopověstného pooky Murphyho, který tam bydlel se svou ženou, tchánem, starší tetou a dvěma tvory, kteří byli buďto jeho bratranci, nebo domácí zvířata nějakého zvlášť ohyzdného a strašlivého druhu. Podle toho, co je o poocích známo, je docela dobře možné, že ta stvoření byla obojím.
Conhoon a Scoggery putovali mlčky. Scoggery byl sdílný a společenský člověk a ponurost okolí ho nutila k ještě větší upovídanosti, ale kdykoliv otevřel ústa, aby promluvil, umlčel ho Congoon pohledem, gestem nebo zasyčením. Toho dne se mu nepodařilo promluvit ani slůvko už od úsvitu a celý se ošíval potlačovanou sdílností.
Když Conhoon přejel močál po úzké, zrádné stezce, sesedl a přivázal svého sešlého koně k uschlému stromu, držel Scoggery jazyk za zuby, i když to v něm vřelo jako v kotli. Ale když začal Conhoon vytahovat z různých váčků a kapes předměty, jež prozrazovaly nadcházející čarování, Scoggery to už nevydržel.
"Tady žije pooka? Je někde poblíž?" zeptal se zoufale.
"Je dost blízko," odpověděl Conhoon.
Scoggery si olízl rty. "Jak pooka vypadá?"
"Je hrůzou pro oči, šokem pro uši a děsem pro nos; odporný v podstatě, zneklidňující v pohybu, groteskní v odpočinku a vždycky zlý a zlomyslný: takový je pooka," odříkal čaroděj, zatímco rozmisťoval po zemi kamínky do podivných vzorů.
"To je jistě hrozná příšera," řekl Scoggery, nenápadně se posunul blíž ke Conhoonovi a nervózně se rozhlédl po pochmurné a vlhké temnotě lesa kolem.
"To je. Ocenil bych, kdybys zůstal zticha, abych se mohl soustředit na malé ochranné kouzlo pro dobro nás obou. A odsuň se trochu.
Nemám rád tlačenici."
Scoggery ho okamžitě poslechl a ucouvl o několik kroků směrem k močálu. Conhoon poklekl, dal poslední kámen na své místo, pak se znovu napřímil, něco zamumlal a mávl rukama. Pak sáhl do své kazajky a vytáhl mošnu.
"Co děláš teď?" zeptal se Scoggery.
"Najím se a tobě bych doporučoval totéž. Možná tu budeme čekat dlouho."
"Jsme na cestě, kudy chodí pooka?" zvolal Scoggery vyděšeně.
"Přijde sem," řekl Conhoon, vytáhl z mošny kůrku chleba a kus velice tvrdého sýra a posadil se na balvan.
"Víš to určitě? Pokud je tak zlomyslný, jak říkáš, možná se neukáže vůbec."
"Pooka Murphy mi dluží laskavost, což šašek dobře ví. Svůj dluh splatí. Pookové jsou sice zlomyslní, ale nejsou nečestní."
"Jakou laskavost jsi pookovi prokázal?"
"Po tom ti nic není. Sedni si a jez."
Scoggery se posadil na kmen spadlého stromu poblíž čarodějova balvanu. Vypil doušek vody a uždibl kousek chleba, ale představa, že se zanedlouho setká tváří v tvář s pookou, měla na jeho chuť k jídlu výrazně tlumivý účinek. Po chvilce se přisunul blíž k Conhoonovi a zeptal se ho tichým, opatrným hlasem: "Jak bude pooka vypadat, až sem přijde? Bude to hrozný pohled?"
"Když bude chtít, může se objevit jako něco tak strašlivého, že při pohledu na něj padneš k zemi mrtev," řekl Conhoon.
Scoggery zasténal a schoval si obličej do dlaní. "Jistě to říct nemůžu. Murphy se často objevuje jako lehce obtloustlý muž asi tak šedesát let starý, ale pooka může být i ptákem, dítětem, huňatým poníkem, stínem, vlnkou na vodní hladině nebo čímkoliv jiným, co si zamane."
"A objevuje se s velkým povykem, abych věděl, kdy si mám zakrýt oči?"
"Někdy ano. Ale může se taky zhmotnit přímo ze vzduchu bez jakéhokoliv varování. U pooky jeden nikdy neví."
Tato informace Scoggeryho nijak nepotěšila, neboť si uvědomil, že se na ně pooka může vrhnout kdykoliv, nebo už je dokonce mezi nimi, nepoznán a neohlášen. Murphy mohl být kmenem, na kterém sedí, bahnem pod jeho nohama, nebo dokonce i skývou chleba, kterou okamžitě odhodil. Scoggery se přisunul ještě blíž k čaroději, vyplašeně se rozhlédl všemi směry a zeptal se: "Pokud může být všemi těmi věcmi, proč se jmenuje Murphy? Poznal jsem ve svém životě stovky Murphyů a všichni byli obyčejní lidé jako ty nebo já.
Nikdy mi nepřipadalo, že Murphy je jméno pro pooku."
Conhoon několikrát přežvýkl, vyplivl slupku sýra a řekl: "Za prvé, já jsem čaroděj a ne obyčejný člověk jako ty. Za druhé, jméno Murphy je výhodné, protože pookovi umožňuje vyřizovat záležitosti s těmi, kdož nejsou pookové. Kdyby totiž vyslovil nahlas svoje skutečné jméno, všichni v doslechu by ohluchli, oněměli a zešíleli na místě."
"Opravdu?" řekl Scoggery přidušeným hlasem. Přál si, aby byl někde daleko odsud. Přál si, aby Mirmul nikdy neměl žádnou dceru, nebo aby si nic nezačínal s Fiachou, nebo aby nežádal o radu svého šaška, nebo aby nevysílal svého věrného Ru Černého nehta alias Scoggeryho na tuto strašnou misi. Přál si, aby už to měl všechno za sebou. Přál si, aby to vůbec nezačalo.
"Můj statečný Conhoone," ozval se za ním hrubý, ale potěšené znějící hlas. Scoggery se otočil a uviděl lehce obtloustlého muže asi tak šedesát let starého, stojícího na měkkém, lepkavém bahně v rohu močálu. Nebořil se, ale zůstával na hladině jako bublina vzduchu. Na sobě měl vkusně střižený oblek z dobrého tvídu, který by však

potřeboval pořádně vykartáčovat. Jeho chování bylo srdečné a jeho úsměv uklidňující, ale ve vzduchu kolem něj se vznášel nějaký znervózňující pach. Scoggery přiskočil ke Conhoonovi.
"Že by pooka Murphy přišel na kus řeči?" řekl čaroděj a zvedl se jako člověk, příjemně překvapený nenadálým příchodem drahého přítele.
"Osobně," odpověděl pooka se zářivým úsměvem. Přiblížil se o čtyři kroky. V blátě pod jeho nohama se neukázaly žádné otisky; žádné stopy nezanechala ani trnková hůl, o kterou se opíral.
Scoggery se přesunul za Conhoona, snaže se mít čaroděje neustále mezi sebou a pookou. Bezvýsledně. Murphy si ho prohlédl s mírným zájmem. "Kdo je ten cizinec?" zeptal se.
"Je to jeden ze služebníků Mirmula Dlouhého obličeje, jehož dcera byla proměněna v krysu," odpověděl Conhoon.
Murphy pohnul prsty na své levé nice v nepostřehnutelném gestu a Scoggery pocítil mravenčení na šíji a na uších. Náhlý praskavý zvuk přerušil ticho a mravenčení okamžitě přestalo. Murphy zatřepal rukou a strčil si prsty do úst. "To je silné kouzlo, kterým chráníš jeho i sebe," řekl uznale.
"V těchto lesích a bažinách se potlouká různá cháska. Když jsem byl malým chlapcem, mohla matka projít Irsko z jednoho konce na druhý s dítětem v náručí a ničeho se nemusela bát. Ale ti dnešní lidé..."
"To je pravda, co říkáš, ale nemohl ses mi ze staré známosti a přátelství o tom kouzlu alespoň zmínit?"
"No vidíš, úplně jsem na to zapomněl," odpověděl čaroděj se zkroušeným výrazem na tváři.
Murphy chápavě pokrčil hrbatými rameny. "To se u kouzel stává. Řekni mi, vypravil ses na nějaké určité místo? Hledáš snad mne?"
"Abych řekl pravdu, míříme do pevnosti Mirmula Dlouhého obličeje v záležitosti princezny, která byla proměněna v krysu."
"A mne jsi náhodou nevolal?"
"Volal. Cožpak bych tudy mohl projít a nezastavit se na kus řeči s pookou Murphym?"
"To je od tebe milé, Conhoone," řekl pooka. Mrkl a chápavě se usmál. "Proměněna v krysu, říkáš... to je hezký kousek práce. Za to by se nemusel stydět ani pooka. To jsi udělal ty, Conhoone?"
"Já ne. Je to dílo džina, který vyskočil z mosazné láhve, neřekl ani 'Ahoj,' nebo 'Když dovolíte,' a proměnil docela hezkou holku v odpornou, slizkou a zablešenou krysu."
"Tak džin," opakoval pooka hlubokým, zlověstným hlasem.
Jeho úsměv rázem zmizel. Zpod klobouku mu začaly stoupat pramínky černého dýmu.
"Strašlivý džin to byl, pane," zvolal Scoggery, který vyskočil zpoza Conhoonových zad, divoce mávaje rukama. "Měl plandavé kalhoty, které připomínaly starý pytel, kroužek v uchu a kolem hlavy omotaný starý hadr, neměl košili a pořád se odporně chechtal."
"Takoví už jsou džinové," řekl Murphy rozvážně. "A můžeš mi říct, co dělal mezi slušnými lidmi? Kdo ho sem pozval?"
Scoggery mu zopakoval to, co už říkal Conhoonovi. Murphy ho pozorně vyslechl. Čas od času zabubnoval prsty na hlavici své trnkové hole a tu a tam mu z nosu, uší nebo z pod klobouku unikl pramínek černého dýmu, ale neřekl ani slovo. Jeho výraz už nebyl přátelský; ve chvíli, kdy Scoggery dokončil svůj příběh, vypadal pooka hrozivě na pohled a z úst se mu linuly útržky frází, jejichž význam byl naprosto zřejmý, třebaže byly pronášeny v jazyku smrtelníkům cizím. Naštěstí.
"Kde je ten džin?" zeptal se Murphy tichým hlasem, když přestal klít.
"To nevíme. Ale myslím, že ty sám bys mohl-" začal Conhoon.
"Najdu ho a pak spolu budeme mít dlouhý a vážný rozhovor. A pokud se z tohoto ostrova neztratí před západem slunce, budu nucen ho odsud vykopat," řekl pooka ocelově tvrdým hlasem. "Dokopu ho z místa našeho rozhovoru do Údolí hluchých a každým kopnutím mu zlomím tři kosti, a pokaždé, když dopadne na zem, si zlomí další tři kosti, pokud nespadne na úl nebo sršní hnízdo, nebo pokud nepřislané na stromě mezi dravými ptáky. A až ho prokopu celým tím temným údolím, budu v kopání pokračovat směrem na západ ke Cruachu a posledním kopancem ho pošlu do jeskyně Ponurého společenstva, k Airitech a jejím dětem a jejich krvežíznivým, hrbatým a zubatým přátelům."
"A ke kouzelným sviním. Nezapomeň na kouzelné svině," připomenul mu Conhoon ponuře.
Murphy sebou trhl, jako by si vzpomněl na něco nepříjemného.
"Pošlu na něj kouzelné svině," řekl po chvíli napjatého ticha. "Budeme muset čekat dlouho, než se v Irsku ukáže jiný džin."
Po těchto slovech se pooka otočil a vyrazil závratnou rychlostí přes močál, nenechávaje na jeho povrchu žádné stopy. Pak zmizel v houštině na druhém břehu a oba muži zřetelně slyšeli praskání lámaných větví.
"Myslíš, že toho džina najde?" zeptal se Scoggery opatrným šeptem, zatímco zvuk pookova postupu pomalu utichal v dáli.
"Dopadne ho, než se naděješ. Pookové jsou mistři v nalézání toho, co hledají."
"Nechtěl bych být v džinově kůži."
"Pookové jsou také mistři ve žvanění," ujistil ho Conhoon.
"Žádné kopání nebude. Džinové nesnášejí déšť, mlhu a bažiny a tenhle už se určitě nemůže dočkat, až se bude moci vrátit zpátky ke svému písku a žhnoucímu slunci. Pravděpodobně si spolu poklábosí a nakonec džin odletí domů, kam patří. Vůbec by mne nepřekvapilo, kdyby mu pooka pomohl s patřičným zaklínadlem."
"Jsou tedy džin a pooka přáteli? Nepřipadalo mi to tak," řekl Scoggery.
"Všechno je to obchod," odpověděl Conhoon znalecky. "Pooka a džin pracují v podstatě stejným způsobem. Bez nadsázky by se dokonce dalo říct, že pooka je irský džin a džin arabský pooka. Dokud džin zůstane ve své poušti a pooka ve svých močálech, není mezi nimi ani stín nepřátelství. Ale jak jenom jeden z nich páchne na území toho druhého a zkouší na domorodce neznámá kouzla, je oheň na střeše. Nesmíš zapomínat, Scoggery, že naše země je malá

a hustě osídlená vílami, skřítky nejrůznějšího druhu, pooky a jinými tvory duchovní podstaty, známými jmény, ale tajemnými povahou, stejně jako praktiky jako jsem já. Po stránce magie u nás převažuje nabídka nad poptávkou a cizinci nejsou vítáni. Zakázky stačí sotva pro nás."
Scoggery se nad Conhoonovými slovy zamyslil a nakonec řekl: "Pochopil jsem, čaroději, a obdivuji se, jak prozíravě jsi to zařídil.
Ale co dobrého z toho plyne pro naši ubohou Blai? Jak ji může džin odeklít, když se vrátí domů do své země?"
"To já ji proměním zpátky. Ale je jednodušší odeklít kletbu a zajistit, aby odeklety zůstal odekletým, když zaklínající není na blízku, aby odeklínání své kletby zmařil, jestli chápeš, jak to myslím. A je tu ještě několik dobrých důvodů, abychom se džina zbavili, ale ty si nechám pro sebe."
"Takže ty sám sejmeš kletbu z černooké Blai?"
"Cožpak jsem to už neřekl?" odsekl Conhoon rozmrzele. "Nasedni, človíčku, a veď mě k té nešťastné kryse."
V průběhu své dlouhé a rušné kariéry se Conhoon setkal s mnoha muži a ženami, jejichž přídomky byly v naprostém protikladu k jejich vzhledu, povaze nebo osobním kvalitám. Rory Dlouhý byl sotva průměrného vzrůstu, Marivonn Devíti šedohnědých krav by krávu nepoznala, ani kdyby ji našla pod postelí, ačkoliv byla jedna ruka s prasaty, a Olwen Medového hlasu zpíval jako zrezivělý pant.
Ale Mirmul Dlouhého obličeje to odčinil za ně za všechny. Jeho jméno byla jeho vizitka. Samým smutkem byl zavinutý do suché svraštělé kůže.
"Je to od tebe pěkné, že jsi vážil celou tu dlouhou a únavnou cestu, jen abys mi tu smutnou zprávu sdělil osobně, čaroději," zadeklamoval, když mu byl Conhoon představen.
"Jste si jist, že je to smutná zpráva, co jsem vám přinesl, vaše veličenstvo?"
"Copak tu nejsi jen s mým věrným Ru Černým nehtem a bez pooky? A jak může být bez pooky Murphyho zbavena má dcera Blai té hrozné kletby, pod kterou úpí?" odpověděl Mirmul a zhluboka si povzdechl.
"Přišel jsem jen se Scoggerym a měl byste být rád, že jsem pod vaši střechu nepřivedl pooku."
"Nikdy jsem se z ničeho neradoval, čaroději, tak proč bych se teď měl radovat z toho, že tu není pooka?"
"Pooka má totiž velké zalíbení v nejrůznějších zlomyslných žertech, vaše veličenstvo. Pusťte si ho k sobě a on vám promění všechny poddané v blechy a odejde s pocitem dobře vykonané práce," vysvětlil Conhoon.
"To pro mne nemá žádný význam. Smutný je příchod noci, smutné jsou krátké a pochmurné zimní dny, smutný je zvuk deště bubnujícího na přikrývku, ale smutnější než to všechno je pohled na mou dceru proměněnou v krysu," řekl Mirmul ponuře.
"Pak je čas, aby byla proměněna zpátky," oznámil Conhoon, založil si ruce a chladným pohledem se rozhlédl po temném a ponurém trůnním sálu.
"A jak to chceš dokázat bez pookovy pomoci?"
"Udělám to, a udělám to brzy. Ale nejdříve musím vědět, jaká mne čeká odměna."
Mirmul si povzdechl a odevzdaně pozvedl oči k nebi. "Smutný je svět, když čaroděj neudělá dobrý skutek, aniž by se zajímal o odměnu.
Dám ti deset zlaťáků."
"Abych osvobodil tvou dceru, budu muset vynaložit kus poctivé a vyčerpávající magie. Dáš mi čtyřiadvacet zlaťáků, jinak tvá dcera bude jíst sýr a bydlet v hradních zdech po celý zbytek života," řekl Conhoon hněvivě.
"Jsi krutý muž, čaroději. Copak jsem docela nedávno nedal za vyléčení své krávy z dobytčího moru pouhých pět zlaťáků? A to byla nejlepší kráva v celém Irsku."
"Zaplatil jsi deset a za deset zlaťáků tvou dceru rád proměním v krávu. Pokud chceš mít mladou dámu, bude to stát čtyřiadvacet."
"Nebudu se s tebou handrkovat jako nějaký kramář. Bolestivá je tříska pod nehtem, bolestivý je trn v patě, bolestivý je sršeň v nose, ale bolestivější než to všechno je mít dceru proměněnou v krysu nebo i krávu. Dostaneš svých dvacet čtyři zlaťáků. Přiveďte mou dceru."
Několik dvořanů vyběhlo z místnosti, mezi nimi i Scoggery.
Conhoon čekal bez hnutí. Zvenčí se začaly ozývat zvuky svědčící o vysilující fyzické námaze: břinkot kovu, skřípání těžce zatížených kol, varovné výkřiky a zuřivé krysí pištění. Dveře trůnního sálu se otevřely dokořán a dovnitř vešli čtyři muži táhnoucí nízkou, zářivě pomalovanou plošinu na kolech, na které stála ocelová stříbrem zdobená klec. Uvnitř byla mimořádně velká a ohyzdná krysa.
"Copak žije v kleci?" podivil se Conhoon.
"Není to snad nutné kvůli bezpečnosti? Měl jsem loveckou smečku, nejlepší ohaři v celém Irsku v ní byli, a neroztrhala mi snad tři z nich dřív, než jsme ji do té klece dali?" Mirmul si zakryl tvář rukama, zvrátil hlavu dozadu a zasténal: "Chmurný je zvuk větru kvílející v ústí podmořské jeskyně, chmurné je vytí-" "To nám řeknete pak," přerušil ho Conhoon netrpělivě, vyhrnul si rukávy a přistoupil blíž ke kleci, aby si Blai prohlédl. Vzápětí zase odskočil a jen tak tak zachránil svůj nos před ukousnutím.
"Je to hodně vzteklá krysa, ve kterou byla proměněna tvá dcera.
Nebo se tak snad chovala už před tou proměnou?" zeptal se.
"Nechovala. Sladký je med z včelí plástve, sladké je cukrování hrdličky, sladký je jetelem vonící dech mé strakaté krávy, ale sladší než to všechno je povaha mé černooké a rudovlasé Blai, Blai se štíhlými prstíky a drobnýma bílýma nožkama, hlasem podobným cinkání stříbrných zvonků a půvabem pstruha, opěvovaná bardy a zbožňovaná hrdiny, budící žárlivost všech žen a ctěná všemi muži pro svou dobrotu, laskavost a jemnost jejích...," začal Mirmul.
Zatímco Mirmul mluvil, Conhoon si prohlížel krysu. Čím pozorněji se na ni díval, tím víc mu bylo jasné, že ho čeká náročná práce, která si vyžádá velkou část jeho magie a ponechá ho vyčerpaného a zesláblého alespoň po celý měsíc.

Mirmul pořád mluvil. Conhoon se rozhlédl kolem a všude viděl významné pohledy a znechucené a rozpačité obličeje. Zdálo se, že Blainu sladkou povahu vidí královi služebníci a dvořané jinak než král sám.
"...štědrá jako léto, půvabná jako podzim, klidná jako zima, vítaná jako jaro je má krásná Blai, a já si pomalu začínám myslet, čaroději, že od tebe žádnou pomoc čekat nemohu, poněvadž jsi ještě nehnul ani prstem, kromě toho, že sis zjistil, kolik ti zaplatím," skončil Mirmul.
"Dobrý čaroděj nespěchá-" začal odpovídat Conhoon, ale náhle byl umlčen tichým zapraskáním, po kterém se v síni objevily dvě osoby. Jednou z nich byl lehce obtloustlý muž asi tak šedesát let starý, opírající se o trnkovou hůl a přátelsky se usmívající na všechny zúčastněné. Druhý byl mnohem vyšší muž s impozantním hrudníkem, bez košile, se snědou a lesklou pokožkou a bezvousým okrouhlým obličejem hladkým jako sklo s výjimkou hustého a na konci zahnutého obočí. Krvavě rudý turban ho dělal ještě větším. Svalnaté ruce měl složeny na prsou nad mohutným břichem. Široké pruhované kalhoty mu vlály do prázdna. Neměl nohy.
"Pooka!" zvolal Conhoon a Mirmul ve stejné chvíli vykřikl: "Džin!"
"Dobrý den vám všem," řekl pooka Murphy, ťukl si do klobouku a vysekl dvornou poklonu. Džin hlubokým a dunivým hlasem řekl něco v jazyce složeném napůl z chrčivých a měkkých slabik, absolutně nesrozumitelných pro posluchače.
"Mohl by mu někdo říct, ať používá jazyk civilizovaných lidí?"
štěkl Mirmul a pro jistotu ustoupil mezi své strážce a dvořany.
"To jsem právě činil," zahřímal džin, "ale nikdo mi nerozuměl.
Kvůli vám, vy barbaři, budu štěkat jako pes jazykem této šeré a ponuré země."
"Pěkná slova na tvora bez nohou," odpověděl Conhoon ironicky, dívaje se do prázdna.
"Můj drahý Conhoone, dotkl ses tématu pro mého strýce velice delikátního," řekl tiše Murphy a odtáhl ho stranou k soukromému rozhovoru.
"Tak tvůj strýc? A jak se mu líbilo být svým synovcem kopán z jednoho konce Irska na druhý?"
Murphy se teple usmál. "Ach to. Žádné kopání se nekonalo.
Mé srdce změklo při pohledu na tu ubohou bytost, která se ocitla na druhém konci světa a tak daleko od domova, kde na ni živá duše nepromluvila laskavého slova. Pozval jsem ho do své chatrče, aby se před dlouhou cestou trochu občerstvil. Tam uviděl mou tetu a zami- loval se do ní na první pohled. Překrásná chvíle to byla, Conhoone, a plakal bys jako batole, kdybys to viděl. A nejlepší ze všeho je, že si ji chce vzít s sebou do Arábie a moje bratrance také, aby mu pomáhali s domácností."
"Je to pro tebe šťastný den, Murphy."
Pookův výraz potemněl. "Možná. Bez nohou odsud neodejde."
Conhoon chápavě přikývl. "Nohy jsou užitečná věc. Kde je nechal?"
Murphy se rozhlédl, aby se ujistil, že je nikdo neposlouchá, a když zjistil, že šum znepokojených hlasů strážných, služebnictva a dvořanů to vylučuje, řekl šeptem: "V mosazné láhvi. Mirmul zarazil zátku dřív, než můj strýc stačil vylézt."
"Co chtějí, čaroději? Proč sem přišli?" zavolal na něj Mirmul nervózně.
"To se právě chystám dozvědět," odpověděl mu Conhoon a pak se znovu obrátil na džina a řekl: "Takový velký chlap a nedovede mluvit sám za sebe a říct si o své nohy?"
Murphy se rozpačitě poškrábal na nose. "No, pro džina je to velká hanba nechat se takhle chytit. Kromě toho mají jistá pravidla chování, se kterými si lidé jako ty nebo já nelámou hlavu, ale pro ně jsou moc důležité."
Conhoon pocítil velké uspokojení. Naděje, kterou v něm vzbudil příchod těch dvou, byla podepřena Murphyho zdvořilým chováním a nyní utvrzena jeho uctivými slovy. Úkol, který měl Conhoon před sebou, se začal jevit mnohem snadnějším a odměna větší. S nevinným úsměvem na tváři řekl: "Chceš tím říct, že tvůj strýc ztratil veškerá práva na tu láhev a cokoliv z něj v ní zůstalo, když ji opustil?
Je to tak?"
"Nějak tak," přikývl Murphy. "A mluv prosím tišeji."
"A ty teď hledáš zprostředkovatele, který by ti láhev opatřil, aby ses mohl zbavit strýce, tety a ostatních?"
"Bylo by to nejlepší pro všechny zúčastněné," řekl Murphy a pokusil se o úsměv.
"Potom mi ale budeš dlužit dvě velké služby, Murphy," řekl Conhoon a jeho hlas byl tvrdý jako železo.
"Dvě? Copak jsem sem nepřivedl džina a nepřesvědčil ho, aby vzal svou kletbu zpět a naplnil tvé kapsy zlatem, jen když mu vrátíš jeho nohy?"
"Kletbu bych byl odstranil sám a zlato bych dostal od Mirmula se zárukou, že se mi v kapse nepromění v písek jako to džinovo. Ne, budeš mi dlužit dvě služby, pokud to pro tebe udělám."
"Jsi zloděj, Conhoone," zasyčel Murphy nenávistně.
"A ty jsi nešťastné natvrdlé stvoření, které bude mít svou tetu a bratrance na krku po zbytek svých dnů, pokud ti neobstarám tu láhev.
Dvě."
Murphy si povzdechl. Zamračil se. Pak kývl: "Tak tedy dvě."
"Vyhoď ho odsud!" zaječel Mirmul zpoza zad svých strážců.
"Ten pupkatý beznohý ďábel s hadrem na hlavě už tu zacláněl dost dlouho!"
"Ty nevěřící barbarský pse! Dobře víš, že jsem byl do tvého ponurého paláce přivlečen lstí a násilím!" zahřměl džin.
"Tak odsud zase rychle vypadni!" vykřikl starý válečník a zahrozil pěstí.
"Umlč svého strýce, Murphy, než nám nadělá další problémy.
Já si promluvím s Mirmulem," navrhl Conhoon.
V trůnním sálu už bylo tou dobou poněkud rušno. Mirmul, ve tváři brunátný, vyměnil svou obvyklou melancholii za

vztek. Jeho šašek něco mumlal a divoce gestikuloval rukama. Džin zahušťoval vzduch nadávkami jak obecnými, tak i na konkrétní osoby, ukazuje na ně tlustými prsty s dlouhými nehty. Všichni strážci a bojovníci svírali kopí nebo jílce svých mečů a výhružně pokřikovali, zatímco služebnictvo a dvořané pobíhali sem a tam, vzrušeně blábolili, vráželi jeden do druhého i do různých položek hradního inventáře, shazovali poháry a hořekovali strachem a bezradností. Conhoon si tím lidským hemžením proklestil cestu k Mirmulovi. Král po něm šlehl očima.
"Takhle vypadá tvá práce, čaroději? Džin je zase tady, uráží mne i mé oddané poddané, a moje dcera je stále krysou," zvolal.
"Všechno jde naprosto hladce, vaše veličenstvo, a byl bych vám vděčen, kdybyste nekritizoval moje metody, pokud sám nebudete mít lepší." Několik Mirmulových starších rádců po těchto slovech zamručelo. Čaroděj je umlčel pohledem a pokračoval: "Odejděte se svými muži z této místnosti a nechtě všechno na mně."
Ze středu místnosti zaburácel hluboký hlas: "Vy zabedněné, zarostlé, páchnoucí děti nečistých, pomněte, že tyto urážky..." přeru- šený sérií Murphyho utišujícího syčení a šepotem: "No tak, strýčku, uklidni se a povznes se nad to."
"Chceš říct, že mám opustit svůj trůnní sál, svůj trůn a svou dceru, a nechat to vše napospas té dvojici?" zeptal se Mirmul bolestně i hněvivě.
"To chci. A než to uděláte, chci mít v ruce tu mosaznou láhev, co z ní vyskočil ten džin."
"Je v kleci mé dcery a můžeš si ji vzít sám." Mirmul se obrátil ke svým mužům. "Vykliďte všichni trůnní sál. Necháme ho tady samotného s džinem a jeho přítelem a s mou ubohou Blai."
Síň se vyprázdnila rychle; k jedinému zdržení došlo s několika posledními rytíři, kteří se zastavili ve dveřích, aby, potřásajíce zbraněmi, dokončili malebný popis zamýšlené pomsty a vyměnili si s džinem několik urážek na rozloučenou. Když konečné odešli a dveře se za nimi zavřely, Conhoon se obrátil k džinovi a pookovi a řekl: "Tak do toho!"
"Láhev! Potřebujeme tu láhev - kde je ta láhev?" naléhal Murphy poplašeně.
"V kleci," ukázal Conhoon.
"Aha. Tak ji vytáhni."
"Vytáhni si ji sám. Copak mi ta bestie málem neutrhla kus obličeje, když jsem se k ní sklonil, abych si ji lépe prohlédl?"
Džin se zářivě usmál a řekl hrdě: "Je to skvělá kletba, kterou jsem na ni uvrhl, co říkáš, příteli mého synovce? Není to žádná princezna v kůži krysy, chápeš? Je to skutečná a opravdová krysa, která se chová tak, jak se krysy chovají. Je to krysa, jak se patří."
"V tom případě si tu láhev vytáhni ty," řekl Murphy.
"Nemám rád krysí kousnutí natolik, abych strkal ruku do klece té zuřivé bestie. Použij svou hůl," namítl džin.
"Mohla by mi ji překousnout vejpůl."
"Prokaž trochu úcty k svému strýci, Murphy. Použij svou hůl," pobídl ho Conhoon netrpělivě.
"Ne. Je to moc pěkná hůl."
"Tak jdi na druhou stranu klece a podráždi ji; já láhev vytáhnu, zatímco se bude věnovat tobě."
Plán byl uskutečněn, i když poněkud neohrabaně. Murphy a jeho strýc prakticky padali jeden přes druhého při každém zuřivém krysím útoku. Nakonec však akce skončila úspěšně a Conhoon se zmocnil láhve.
"Dej mi tu láhev," řekl džin a natáhl po ní ruku s dlouhými nehty.
Conhoon ucukl. "Okamžik. Musíme spolu ještě probrat některé podrobnosti."
"Chci svoje nohy!"
"A taky je dostaneš, človíčku, ale nejprve se musíme na něčem domluvit. Murphy, souhlasíš, že mi za mou dnešní práci dlužíš ještě jednu službičku navíc?"
Pooka něco zabručel, ale přikývl. Conhoon se obrátil k džinovi: "A ty - souhlasíš, že si za své služby ve věci tvých nohou zasloužím odměnu?"
"Samozřejmě, příteli mého synovce. Dám ti zlato, hodně zlata, tolik zlata, co uneseš v obou rukou. A taky rubíny velké jako holubí vajíčka. A perly velké jako melouny."
"Znám tvoje triky a nic z toho nechci. To krysí kouzlo... říkáš, že je dobré?"
Džin přikývl tak dychtivě, že se mu turban svezl na nos "Je opravdu prvotřídní. Naučil jsem se ho od Sakhr-al-Dži-na, Otce šejtánů, těsně před jeho nešťastným setkáním se Šalamounem, synem Davida, které mělo za následek, že skončil v podobné nádobě, jakou teď držíš v rukou. Neměl však takové štěstí jako já. Leží na dně Tiberského jezera, hluboko pod nánosem bahna, zapomenut všemi kromě několika věrných. Sakhr-al-Džin byl mocný a chytrý šejtán a jeho kouzla budila všeobecnou závist," řekl džin a upravil si turban.
"Bylo by hanba nechat takový pěkný kousek mistrovské práce jen tak uletět do vzduchu. Přijmu ho jako svou odměnu. Sejmi ho z té ubohé dámy a dej ho do láhve - jakmile z ní dostaneš své nohy - a připrav ho na prvního, kdo vytáhne zátku. Své zlato, rubíny a melouny si můžeš nechat. Já chci to zaklínadlo," řekl Conhoon.
Krysa znovu zuřivě zaútočila proti mřížím a všichni tři rychle odskočili.
"Jsi docela mrštný na člověka bez nohou," řekl Conhoon džinoví a rychle dodal: "Bez urážky."
"Jsem zvyklý poradit si za každé situace a tvou poznámku přijímám jako kompliment, příteli mého synovce. Ale jsem přesvědčen, že ten, kdo se zamýšlí oženit a usadit se, by nohy mít měl," odpověděl džin.
Murphy netrpělivě zaťukal holí o podlahu a řekl: "Myslím, že v této věci jsme všichni zajedno stejně jako ve všech ostatních. Můžeme tedy přejít k věci?"
Dál už všechno proběhlo hladce. Mosaznou láhev postavili na podlahu a džin se vznesl nad ni. Na jeho znamení vytáhl Conhoon zátku a z láhve se vznesl vířící krémově bílý oblak, který se spojil s džinovýma nohama, a doplnil je o pár chodidel ve světležlutých pantoflích se zatočenými špičkami. Džin udělal několik zkušebních kroků, poskočil si a zadupal. Šťastně se uklonil Conhoonovi a vzal prázdnou láhev.
"Skvělé. Opravdu skvělé," řekl. "A teď to kouzlo."

Natáhl obě ruce. V jedné držel otevřenou láhev a druhou ukázal na krysu, která se krčila v zadním koutě klece. Zamumlal několik tichých slov v neznámém jazyce a najednou se na ně z klece dívala pohledná, i když poněkud zbědovaná mladá dáma, zatímco inkoustově černý kouř se tiše vlil do láhve. Džin zastrčil zátku a hranou ruky ji zarazil dovnitř. S dvornou úklonou láhev podal čaroději.
"Je tvá, příteli mého synovce. Kdo ji otevře jako první, ten se promění v krysu," řekl.
"Děkuji ti. Dobrá práce," odpověděl Conhoon. "Vždycky rád vidím, že-" Džin i pooka zmizeli stejně tiše, jako když pírko dopadne do závěje sněhu, a Conhoon osaměl v trůnním sálu s mosaznou lahví, klecí a Blai. Blai se zvedla na kolena, udeřila se hlavou o strop klece a zuřivě vykřikla.
"Jak se cítíte, slečno?" zeptal se Conhoon.
"Cítím se všivě a prašivě jako starý pes. Co tady vlastně dělám?
Co se to tady děje?" zeptala se rozzlobeně.
"To je dlouhá a spletitá historie. Váš otec vám ji bude vyprávět."
"Kdo jsi ty? A kde je můj táta? Pusť mě ven z té klece!" zaječela a její hlas s každou otázkou stoupal, až přešel do vzteklého pištění.
Conhoon neměl o další debatu s Blai nejmenší zájem. Přistoupil ke dveřím a otevřel je dokořán, aby mohl Mirmul a jeho lidé vejít.
Jejich užaslé výkřiky těšily jeho uši.
Když skončilo všechno objímání a líbání, klec byla odvezena a Blai odešla, aby se pořádně vykoupala a převlékla se, stráže, rytíři a dvořané a sluhové se vrátili na svá místa a ke své práci, šašek se posadil k nohám trůnu po jedné jeho straně a Scoggery se hrdě postavil po straně druhé, přistoupil Conhoon ke králi. "Tak, vaše veličenstvo, všechno je vyřízeno kromě odměny. Vaše dcera je zase mladá dáma a s džinem už žádné problémy nebudou. Teď je čas radovat se," řekl.
"Je pravda, že mám zase svou Blai, ale teď se bojím, že mi zůstane na krku po celý život," povzdechl si Mirmul. "Který muž by si vzal za manželku ženu, která kdysi byla krysou, ptám se tě? Smutno je mi, když pomyslím na její budoucnost."
"Blai je hezká holka, vaše výsosti, a muž s takovou dcerou a pověstí člověka, který ochotně a bez otálení splácí své čestné dluhy, jistě nebude mít problémy s nalezením vhodného ženicha."
Mirmul zabručel: "Dvacet zlaťáků to bylo?"
"Čyřiadvacet."
Mirmul pokynul letitému kancléři, který přikývl a odšoural se z místnosti. "Dostaneš svoje zlato, čaroději," řekl.
"A chvála na tvou štědrost bude splývat z mých rtů, kamkoliv přijdu, vaše výsosti," řekl čaroděj.
Mirmul znovu zabručel. Po chvíli řekl: "Dobré je mít zpátky svou dceru, dobré je zbavit se džina a dobré je získat vděčnost čaroděje; lepší než to vše by bylo, kdybych mohl zaplatit Fiachovi Zcestovalému jeho vlastní mincí."
"To by bylo vskutku příjemné zakončení celé záležitosti," přisvědčil Conhoon.
"Nebylo by to nic než holá spravedlivost. Muž, který promění sousedovu dceru v krysu... Ptám se tě, co má otec v takovém případě dělat?"
"Je to opravdu hrozná provokace. Když já byl chlapec, bylo něco takového neslýchané. Když měli dva muži mezi sebou spor, vyřešili to rozumně a bili do sebe pěstmi tak dlouho, až jeden z nich nedokázal vstát a tím to skončilo. Šlo to i bez džinů. Ale ti dnešní lidé..." Conhoon zavrtěl hlavou a zhnuseně ohrnul rty.
Po chvíli zadumaného ticha Mirmul řekl: "V zahradě za lesem chovám velkého vlka z rokle mBolcain, který spolkl jako zajíce tři Fiachovy bratry. Každý třetí den ho krmím zbytky masa z mého vlastního stolu, promlouvám na něj vlídnou a laskavou řečí. Fiachovi z toho kypí žluč a to mne těší. Ale chtěl bych něco víc."
"O tom nepochybuji," řekl Conhoon.
Mirmul se znovu zamyslel a po delší odmlce řekl: "V rybníce ukrytém před pohledy lidí si držím štiku z Moy, která sežrala Fiachova oblíbeného chrta. Ve dnech, kdy nenavštěvuji vlka, chodím k rybníku a házím do vody chléb, abych té štice způsobil radost, a když vypluje na hladinu, vítám ji hezkými slovy. I to je ďábelský puch pro Fiachův nos a parfém pro můj. Ale chtěl bych ještě něco víc."
Než mohl Conhoon něco zdvořilého odpovědět, vrátil se kancléř s koženým měšcem a předal ho Scoggerymu, který ho podal Mirmulovi.
Král si vysypal obsah měšce do klína. Odpočítal čtyřiadvacet mincí, vložil je do měšce a ten podal Scoggerymu, který ho podal čaroději. Slušná hromádka zlatých mincí zůstala v Mirmulově klíně.
"Můj dík, vaše výsosti, a mé přání všeho nejlepšího tobě i tvé krásné dceři," řekl Conhoon a pečlivě uschoval měšec.
"Tvá práce skončila, čaroději, a čas tvého odchodu nadešel," řekl Mirmul. Zavrtěl se na trůně a zlaté mince v jeho klíně vesele zacinkaly. Král si opřel bradu do dlaně, upřel oči na podlahu a zhluboka si povzdechl.
Conhoon vykročil ke dveřím, jako by chtěl odejít, pak se zarazil a vrátil se k trůnu. Tichým hlasem řekl: "Srdceryvný je pohled na nešťastného krále, srdceryvný je pohled na dámu v kleci, srdceryvné je pomyšlení na nečistý trik, který zůstane bez odplaty; srdceryvnější než to vše je mít v láhvi krásné zaklínadlo, které nečinně zahálí, když štědrý a vážený muž by ho mohl dobře využít." Vytáhl mosaznou láhev a pozvedl ji před sebou. "Ale než přejdeme k podrobnostem, vaše veličenstvo, zajímalo by mne, kolik zlata ještě zůstalo ve vašem klíně."

Táto, drahý táto, vrať se se mnou domů

Dívenka se choulila na zápraží, promočená jarním deštěm a třesoucí se ranním chladem. Voda jí kapala ze zplihlých konečků rudých vlasů a ramena měla těsně ovinuta starým třásnitým šátkem.
Nohy měla až po kolena od bláta. Jednou zarudlou rukou si z nosu otřela kapičku a podívala se na něj svýma modrýma

očima. Při pohledu na ni by zjihlo i to nejzarputilejší srdce. Ale ne Conhoonovo.
Čaroděj si ji prohlédl. Vyrušila ho od ranní ovesné kaše a jeho nálada nebyla vlídná.
"Co chceš, děvče?" zavrčel. "Je to snad nějaká kletba, po čem toužíš? Mluv a mluv nahlas, abych tě slyšel přes bubnování deště."
"Prosím vás, pane, jde o mého tatínka."
"Ano? A kdo je tvůj tatínek?"
"Finbar O'Farrissey pane, když vaše ctihodnost dovolí," odpověděla dívenka s poněkud neohrabaným pokusem o pukrle.
"Takže ty jsi O'Farrisseyovo děcko?" zeptal se Conhoon a naklonil svou lysou hlavu, aby si ji prohlédl důkladněji, instinktivně si při tom prsty pročesávaje svůj dlouhý a spletený vous. "Pojď dovnitř a posaď se k ohni."
Dívka přijala jeho pozvání velice dychtivě, prosmekla se kolem něj a posadila se na hrubou, vratkou židli. Své promočené ruce a blátem obalené nohy natáhla k teplu. Zvuk jejího zajíkavého, roztřeseného dechu a pohled na páru, která se zvedala z jejích vodou nasáklých šatů, Conhoona poněkud obměkčil.
"Dej mi ten šátek, dítě, a já ti ho usuším," řekl a podal jí z hromady na podlaze svůj plášť, "a zatím si vezmi tohle." Pak, když byl šátek pověšen u ohně a dívenka zabalená v plášti se pomalu přestávala třást, Conhoon řekl: "Už ses ohřála dost. Teď mi řekni, jak se jmenuješ."
"Kate, když vaše ctihodnost dovolí."
"A kolik ti je?"
"Je mi dvanáct let. Ale brzy už mi bude třináct."
Conhoon si ji změřil přísným pohledem a zavrtěl hlavou nad tím, jak rychle plynou roky. Finbar O'Farrissey byl nejmladší syn Roryho O'Farrisseye, který byl nejmladším synem Ferguse O'Farrisseye, muže, na kterého čaroděj vzpomínal s hřejivou vděčností, kterou cítil na tomto světě jen k nemnohým. Neohrožený chlapík býval Fergus, silný ve zbrani a rychlý v myšlení, věrný přátelům a uctivý k čarodějům. Conhoon rád vzpomínal, jak Fergusovi pomohl získat ruku Eileen z Druim nDen, nejkouzelnější ženy celé Meath, a přivést ji v bezpečí do jeho útulného domku v lesích Fidh Cuille, kde zpěv nespočetných ptáků činil dny sladkými a noci melodickými. Není tomu ještě ani celé století, ale Fergus už je pryč, Eileen se proměnila v pouhou vzpomínku, a starý Rory sedí u krbu, přežvykuje prázdnotu ve svých ústech a žije z vybledlých a mizejících vzpomínek. Je to potíž, mít přátele mezi lidmi, pomyslel si Conhoon. Uplyne nějakých sedmdesát osmdesát let a kde je jim konec. Dlouho nevydrží.
Hlasité vlhké popotáhnutí jeho návštěvníka vrátilo čaroděje zpět do přítomnosti. Zeptal se ostře: "Pověz mi, Kate, jak se vede O'Farrisseyovi?"
"Je pryč, vaše ctihodnosti, pane. Copak jsem právě kvůli tomu nepřišla?" odpověděla dívka.
"Je smutné slyšet něco takového o mladíkovi, který měl celý život teprve před sebou. Kolik potomků po sobě zanechal?"
"Jen mne," řeklo dítě stručně.
Conhoon zjihl ještě o něco víc. "To je určitě hrozné, když se takové dítě, jako jsi ty, ocitne najednou na světě samo. Jak jsi zařídila pohřeb toho ubohého muže?"
"Nebylo co pohřbívat. Můj tatínek neumřel, ale byl unesen tlupou elfů."
Conhoon se na ni upřeně zadíval a pozvedl své husté obočí: "Opravdu?"
"Opravdu." Kate přesvědčeně kývla a pak pokračovala klidným a rozvážným hlasem: "Té noci se zvedl velký vítr a s ním přišli elfi, kteří byli určitě na cestě za nějakým novým darebáctvím. Každý dobře ví, že přítomnost člověka při takových podnicích elfům zaručuje úspěch, ať už dělají cokoliv, a nebyl to zrovna můj tatínek, když šel uklidnit prasata, kterého uviděli, odfoukli jako stéblo slámy a unesli s sebou? Ale vy mi ho zase přivedete zpět," řekla sebejistě.
"Určitě?"
"Určitě. Cožpak jste starému Fergusovi slavnostně neslíbil, že kdokoliv z O'Farrisseyů se ocitne na tomto nebo jiném světě v nesnázích, překonáte země i moře, abyste mu pomohl?"
Conhoon se zamračil a vydal ze sebe hluboký vrčivý zvuk, vyjadřující rozpaky a zklamání. Jeho poněkud zjihlá nálada se zase vrátila do normálního stavu. Práce čarodějů, alespoň co se Conhoona týkalo, nespočívala v pomáhání lidem z nesnází. Udělej to jednou nebo dvakrát a oni budou čekat, že to tak budeš dělat pořád. Kazí je to.
"Vyjádřil jsem sice Fergusi O'Farrisseyovi vděčnost slovy lahodícími uchu, ale ať mě vezme čert, jestli jsem mu slíbil, že se budu zaplétat se Sličným lidem," řekl.
"Slib je slib, vaše důstojnosti, pane, a takový velký čaroděj, jako jste vy, určitě stojí o to, aby se o něm mluvilo jako o muži, který umí dodržet slovo."
"Já své slovo držím, děvče," zavrčel Conhoon.
"A copak jsem to neříkala každému, koho jsem na cestě sem potkala? 'Mého tatínka unesli elfi, ale dobrý čaroděj Conhoon mi ho přivede zpátky. Před dávnými časy slíbil O'Farrisseyům pomoc a Conhoon svůj slib vždycky splní,' říkala jsem jim. A taky jsem říkala: 'Můžete to povědět všem. Conhoon mi přivede mého tatínka zpátky, protože to slíbil.'" Přitáhla si jeho plášť úžeji a usmála se na něj nevinným úsměvem plným odzbrojující oddanosti.
Conhoon po ní blýskl očima. Je jí teprve dvanáct let a už je prohnaná jako ježibaba, pomyslel si trpce. Jako by nestačilo, že vám někdo po osmdesáti nebo možná devadesáti letech připomene váš slib; horší je, když vám ho připomene dítě jeho dítěte, které se hřeje u vašeho ohně; ze všeho nejhorší však je, když víte, že pokud se z toho nějak vykroutíte, budete po příští tři staletí znám jako Conhoon Lhář, mluvka, který porušil slib, oklamal dítě a zradil přítele. A ještě horší bylo, že si za to všechno mohl sám. Kdyby se spokojil s tím, že oplatí službičku službičkou, nesedělo by teď u jeho ohně na jeho židli žádné dítě zavinuté do jeho pláště, a neotloukalo by mu o hlavu jeho vlastní slova, vyřčená v záchvatu laskavosti před mnoha lety, kdy ještě nebyl tak moudrý jako dnes. Svou silou a svou chytrostí

zachránil Fergus O'Farrissey Conhoona před velkým zahanbením a zřejmě i pořádným výpraskem z rukou záludného obra.
Conhoon na oplátku pomohl Fergusovi vyhledat spanilou Eileen, vybavil ho kouzlem, kterým si získal její lásku, pomohl jim uniknout jejím třem bratrům a překonat devětadvacet králů, kteří se o ni ucházeli, a oba šťastné milence dopravit rychle a bezpečně do vilky ukryté hluboko v lese Fidh Cuille znějícím sladkým zpěvem ptáků, vybavené kouzlem, které je učinilo na devět let neviditelné lidem. To byla nade vší pochybnost velice štědrá odměna. Každý poctivý muž by uznal, že mu bylo za jeho pomoc zaplaceno, velice dobře zaplaceno až přeplaceno, a nic víc by už nepřijal. Ale když Conhoon vyslovil ten ukvapený, nesmyslný slib, že bude O'Farrisseyům pomáhat generaci po generaci, Fergus nehnul ani prstem, aby ho umlčel dřív, než ta slova byla vyřčena. Takoví jsou lidé, pomyslel si Conhoon. Není v nich ani za mák vděčnosti; dokonce ani v těch nejvděčnějších ne.
"Vyrazíme už dnes, abychom našli mého tatínka, vaše ctihodnosti?"
zeptala se Kate nevinně.
"Ne. Se Sličným lidem je třeba jednat obezřetně a bude mi trvat dlouho, než se na to připravím," odpověděl Conhoon ostře. "Teď už od tebe nechci nic dalšího slyšet. Dojím svou ovesnou kaši a pak se poradím se svými knihami a při tom mne nesmíš vyrušovat."
"Pokud vaše ctihodnost dovolí, jestli nedostanu trochu té ovesné kaše, budu vás rušit strašným kručením v žaludku," řekla Kate pošilhávajíc po rychle mizícím obsahu misky, která stála před čarodějem.
"Dojez, co zůstalo v kotlíku, dítě. A vezmi si k tomu trochu mléka." Zachmuřeně si ji prohlédl. "Předpokládám, že taky budeš chtít nějaké místo na spaní," řekl vyčítavým tónem.
"Nebudete se mnou mít vůbec žádné starosti. U cesty před domem je báječné křoví. Zůstanu tam v blátě tak dlouho, dokud nebudete připraven pomoci mému tatínkovi," řekla, aniž vzhlédla od kotlíku.
"Nic takového neuděláš!" zaječel Conhoon podrážděně. "Copak jsem tak bezcílný, abych nechal O'Farrisseyovic dítě spát v dešti a bahně, když je tady na zemi před ohněm takové hezké suché místečko?"
"Nepřijmu od vás žádný milodar a všechno si poctivě odpracuji," řekla Kate důstojně a pohlédla na čaroděje tak, jako se dívají královny na pasáčky vepřů, kteří se nějakým způsobem ocitli v jejich společnosti. "Než budete hotov se svými knihami, zametu dům a pak vydrhnu podlahu, umyju nádobí a uvařím báječnou večeři. Kde máte koště?"
Conhoon se nad její otázkou na chvíli zamyslel a pak mávl rukou a odsekl: "Budeš si ho muset najít sama, děvče. Já košte moc nepoužívám."
"To je vidět. Myslím, že bych tu uspěla spíš s rýčem," zamumlala Kate tiše. Dojedla ovesnou kaši, odložila kotlík, vypila mléko a odložila misku vedle kotlíku, pak vstala a obrátila se na čaroděje.
"Ukliďte se s těmi svými knihami někam stranou, abych mohla tenhle dům upravit pro normální lidi. No tak, běžte, běžte už," řekla a doprovodila svá slova netrpělivým gestem.
Conhoon spolkl hněvivá slova, která chtěl už už vyslovit a tiše se odklidil do své pracovny. Je jí dvanáct let a jazyk má nabroušený jako pookova teta. Jestli takhle budou vypadat všichni O'Farrisseyové, pomyslel si, pak je měli Sliční lidé odnést den poté, co se starý Fergus vypořádal s tím obrem, a ušetřit tak těžce pracujícímu čaroději spoustu potíží. Vlastně i ten jediný den byl zbytečné plýtvání časem.
Škoda, že Ferguse nepopadli hned v tom okamžiku, co sebou obr praštil o zem.
Conhoon strávil celý den pročítáním svých knih, ukájeje svůj hlad kusy chleba a sýra, povalujícími se po jeho pracovně v různých stádiích petrifikace. V čase večeře už byl jeho hlad nesnesitelný a jeho nálada pochmurnější než obvykle. To dítě mluvilo se sebejistotou dětem vlastní o tom, že uvaří báječnou večeři, a Conhoon v zájmu svého žaludku doufal, že se mu to podaří. Umíral hladem. Ale pokud připraví chutné jídlo, mohl by ho její úspěch svést k děkovnému projevu, pozvání, aby si vzala také, a vůbec k tomu, aby se k ní choval slušně, a to by mu všechnu chuť k jídlu zase zkazilo, takže by z večeře stejně nic neměl. Neměl vůbec žádné ambice chovat se šarmantně a nesnášel lidi, kteří se tak chovali, a čaroděje zvlášť. Čarodějové by neměli vrnět jako kočky, klanět se jako paňácové a zahrnovat každého nesmyslnými lichotkami. Čarodějové mají proklínat a zaklínat a ne ze sebe dělat šašky.
Takovýmto pochmurným myšlenkám se oddával kráčeje temnou chodbou, když tu ho najednou zarazilo nezvyklé aroma ve vzduchu.
Zhluboka se nadechl a v ústech se mu začaly tvořit sliny. Zmítán zklamanou zahořklostí a rostoucím apetitem vrazil do kuchyně a vykřikl úžasem.
Místnost byla čistá. Byla bez jediné skvrnky. Jeho vytřeštěným očím se zjevily plochy, které neviděl celá desetiletí. Nejen, že byly pojednou viditelné; ony se leskly!
"Cos to udělalo, děvče?" zeptal se přidušeným hlasem.
"Udělala jsem, co bylo třeba udělat. Posaďte se a vezměte si večeři, dokud je horká," odpověděla Katy, která se na něj sotva podívala.
Conhoon se rozhlédl s obezřetností muže, který se probudí v neznámém prostředí, a posadil se ke stolu. Jeho deska, dříve pokrytá vzpomínkami na dávno snědená jídla, svítila čistotou. Kate před něj postavila mísu hovězího guláše. Vůně, která z ní stoupala v pomalém víru, ho mučila. Zavřel oči a zhluboka nasál její aroma spolu s jinými dávno zapomenutými vůněmi. Podíval se na stůl a uviděl kulatý pecen chleba a vedle něj misku žluťoučkého másla, orosenéhо jiskřivými kapičkami chladné vody.
"Chléb? Ty jsi upekla chléb?" zeptal se slabým hlasem.
"Copak ho nevidíte? Přece byste nejedl guláš bez pořádného kousku chleba na vytření šťávy."
Conhoon přikývl. Nabral si malou lžičku guláše a skoro se zalkl blahem. Vždycky si vařil sám a něco tak skvělého už nejedl celá staletí. Chléb byl ke guláši důstojnou přílohou. Ještě jí není ani třináct a už je nejlepší kuchařkou v celém Irsku, pomyslel si. Jedl hlučně a hltavě, a když dojedl, přistrčil si prázdnou misku pro přídavek.

Když spořádal druhý a požádal o třetí, zpražila ho Katy pohledem a sebrala mu lžíci i misku. Conhoon se trucovitě odplížil do své pracovny.
Větší část noci i následujících čtyř dní strávil pročítáním svých knih a hledáním nejlepšího způsobu, jak jednat s elfí tlupou. Elfí tlupy byly velice obávané, protože byly tak početné a silné, a obvykle neměly za lubem nic dobrého. Když se náhle zvedl silný vítr, bylo to jasné znamení, že se elfí tlupa vydala na cesty, a pro smrtelníky to věštilo vždy něco nečekaného a docela určitě nechtěného. Ve své hravé náladě se mohli spokojit s tím, že ukradli úrodu nebo dobytek, nebo zbořili komín; ale občas ukradli i dítě nebo poslední zásoby starým lidem, nebo přinutili mladou nevěstu, aby v den své svatby ječela jako šílená, až jí z toho zbělely vlasy. Z nějakého důvodu - možná, že z pověrčivosti, ale nikdo to jistě nevěděl - vždycky předtím zajali nějakého člověka a vzali ho nebo ji s sebou, věříce, že za- jistí jejich podniku úspěch. Někdy ho drželi jedno nebo dvě staletí, jindy ho vrátili příštího rána. S elfí tlupou si člověk nikdy nemohl být jistý.
To bylo vše, co Conhoon věděl. Co nevěděl, bylo, kam tlupa šla nebo jak ji najít, a neměl nejmenší chuti promarnit spoustu času a magie potloukáním se po kraji a bezvýsledným pátráním. Jeho nálada byla den ode dne černější. Naproti tomu jeho chýše byla každým dnem čistší a útulnější, což jen utvrzovalo v tom, jak celá záležitost spěchá. Pokud se toho malého drhnoucího, zametajícího, kartáčujícího, oprašujícího a leštícího stvoření nezbaví co nejdřív, nebude v jeho obydlí za chvíli vůbec k žití. Už nyní byla jeho pracovna poslední pevností v domě a Conhoon si byl jist, že kdyby nebyla střežena kouzly, Kate O'Farrisseyová už by ji také vymetla a uklidila, sotva by se k ní na okamžik otočil zády.
Ale vařit to dítě umělo. O tom nebylo sporu. Jídla, která připravovala, byla tak dobrá, že skoro vyvážila její smysl pro pořádek.
Skoro. Bylo potěšením pro jeho nos čichat vůni, která zaplavovala celý dům, když chystala večeři, a dobrodiním pro jeho žaludek, když ji jedl, ale bylo to proti jeho čarodějské přirozenosti, mít kolem sebe takový pořádek. Stýskalo se mu po starém dobrém umaštěném nádobí, mnoha vrstvami potaženém kotlíku, miskách s neidentifikovatelnými zbytky na dně. To bylo to pravé kouzlo domova.
Pátý den po Kateině příchodu byl Conhoon u večeře zamyšlenější než obvykle. Občerstvil si své vědomosti o elfích tlupách, ale pořád neměl ani nejmenší tušení o jejich konečném cíli. Z knih už se nic nového dozvědět nemohl, příštím logickým krokem byla kouzla a on si nebyl jist, která z mnoha možností, jež se před ním otevírala, je nejlepší a na kterou má vynaložit svou sílu.
"Kdy se vypravíme hledat mého tatínka?" zeptala se ho Kate po večeři, jež proběhla v naprostém tichu.
"Až budu připraven," odpověděl Conhoon.
"Nepřipadá mi, že byste s tím nějak zvlášť spěchal," zamumlala Kate právě tak hlasitě, aby ji bylo slyšet.
"Nemělo by velký smysl vydat se za Sličným lidem, když nevím, kde ho hledat, dítě. Elfí tlupy si chodí, kam chtějí, a dělají, s co chtějí, a ať mě vezme čert, jestli někdo ví, kde budou v příštím okamžiku.
Kdybych to věděl, vyrazil bych okamžitě."
Kate se na něj podívala s nevinně překvapeným výrazem v očích. "A to je všechno? Pak se sbalte. Slyšela jsem, jak vůdce tlupy říkal, že poputují po hřebenu Duradh Faithlenn, pak dolů Leitir Cro a poté, co stráví den a noc tancem na pláních Meanmbragh, odeberou se k O'Rahillove farmě, aby něco provedli s jeho kravami."
"Proč jsi mi to neřeklo dřív, děvče?" zeptal se Conhoon.
"Copak jste se staral o to, co jsem vám říkala? Sotva jsem vkročila do místnosti, už jste se sebral a zmizel mezi ty své knížky."
Conhoon něco zavrčel a blýskl po ní očima. Po chvíli řekl: "O'Rahilla znám. Vyrazíme ráno."
Kate vyskočila. "Ohřeju vodu, takže budete mít připravenou báječnou koupel než-" "Koupel?!" zaječel Conhoon vyděšeně.
"Právě tohle jsem řekla. A až se vykoupete, rozčešu vám vousy."
Conhoon vyskočil na nohy. "Nedotkneš se jediného vousu na mé bradě," řekl a zakryl si svůj mohutný plnovous rukama.
"Umyju vám ho a vyčešu do sucha hřebenem. Teď vypadá jako něco, co se dá najít v temných koutech poustevnické jeskyně."
Conhoon ze sebe vydal opovržlivý zvuk, který doprovodil mávnutím ruky. "Čaroděj nedbá na to, jak vypadá."
"To je vidět. Ale O'Farrisseyové mají svou hrdost a já nestojím o to, aby mne někdo viděl s mužem, který vypadá, jako by mu na bradě viselo krysí hnízdo," odpověděla Katy ohnivě.
"Tak proč neodejdeš? Jdi pryč, děvče. Už se nemohu dočkat, až uvidím tvoje paty. Z toho tvého drhnutí a smejčení jsem celý špatný."
"Půjdu třeba okamžitě. A až se mne lidé budou ptát: 'Kde je čaroděj Conhoon, který slíbil, že pomůže O'Farrisseyům ve chvíli potřeby?' řeknu jim, že porušil slib a sedí doma, drbaje se v těch svých odporných vousech." Vykročila ke dveřím, pak se obrátila a důstojně prohlásila: "Myslím, že stejně o nic nepřijdu. Jsem tady už pět dní a ještě jsem neviděla žádnou magii."
"Přeskočilo ti, děvče? Myslíš si snad, že čarodějové sedí celé dny doma v kuchyni a dělají kouzelnické kousky?" Chvíli hleděli jeden na druhého a pak Conhoon pokračoval: "Posaď se. Tvého tatínka najdu, ale můj vous do toho nepleť."
"Jak myslíte. Tu vodu ohřeju stejně, pro případ, že byste si to rozmyslel," řekla Kate, vzala vědro a zamířila ke studni.
Později večer - nemaje nic lepšího na práci, jak nerudně oznámil Kate - se Conhoon vykoupal. Když pak seděl u ohně v teplých a pohodlných šatech, které mu Kate vyprala před několika dny, začal o jejím návrhu, že mu umyje vousy, smýšlet laskavěji. Čistě pro své vlastní pohodlí - jež pomalu začínal považovat za docela příjemnou stránku života - by nemohlo škodit, kdyby si vousy namočil a nechal to dítě, aby mu je pořádně rozčesalo. Elfy by možná překvapilo,

kdyby ho viděli upraveného, a to by bylo dobře. Když má člověk co do činění s touhle cháskou, hodí se mu každá výhoda, kterou může získat.
Úprava Conhoonova vousu byla procedura časově nečekaně náročná a důkladná. Hlasitý byl jeho křik a hořké jeho kletby, když Kate ponořila hřeben do té změti, ale když bylo dílo dokonáno, byl výsledek docela příjemný. Conhoon se probíral vousy jako člověk, který se mazlí se svou oblíbenou kočičkou, a jeho spokojené bručení dávalo tušit, že to nebyl zase až tak špatný nápad.
"Nevypadáte snad teď desetkrát víc jako čaroděj, než když jste měl pod bradou to jalovcové houští?" zeptala se Kate.
"Teď vypadáte docela vznešeně. Sličtí lidé z vás budou úplně vedle."
"Opravdu?" řekl Conhoon zamyšleně. Tiše si pohladil svůj vous a pak si sám odpověděl: "Určitě ano."
K O'Rahillove farmě vyrazili nazítří brzy ráno. Cesta byla suchá a počasí mírné a Conhoon prohlásil, že na koních, jako jsou ty jeho, dorazí ke svému cíli před setměním.
Kate zatleskala rukama a radostně zavýskla. To bylo poprvé od chvíle, kdy se objevila na čarodějově prahu, co vyjádřila něco jiného než netrpělivost, nesouhlas a nedůvěru, a Conhoon tu změnu shledal docela příjemnou. "To už s námi bude tatínek večeřet!" zajásala.
"Ještě se neraduj, dítě. Když máš co do činění s Lidem zvenčí, nemůžeš si být jista ničím kromě jejich zlomyslnosti a proradnosti," varoval ji Conhoon.
"Ach, ale vy si s nimi přece poradíte," namítla Kate s lehkomyslnou jistotou.
Conhoon kývl a mnohoznačně zavrčel, ale neřekl nic. Byl sice rád, že Kate O'Farrisseyová tolik důvěřovala jeho schopnostem, ale věděl o elfích tlupách dost, aby nedoufal, že jeho vítězství bude snadné. Všichni čarodějové z Irska dohromady - kdyby vůbec bylo možné, aby se dohromady dali - by stěží dokázali přimět jediného elfa, aby lehce odbočil ze své zamýšlené cesty. Jedinou spolehlivou metodou, jak přemoci elfí tlupu, bylo spočítat ji, ale oni to nebezpečí znali a dobře se proti němu pojistili nejen svými rychlými pohyby a kmitáním, ale i tím, jak se stále promíchávali a přemisťovali, takže si člověk nikdy nemohl být jist, jestli jich právě vidí dvanáct nebo dvacet.
Lstivá cháska, ti elfové.
Conhoon věděl, že jeho jedinou nadějí je být ještě lstivější. Horečnatě přemýšlel a neřekl ani slovo, dokud nezastavili, aby nechali koně odpočinout. Když pak seděl v hlubokém zadumání na plochém balvanu, nabídla mu Kate chléb s máslem a on ho bez jediného slova vzal a začal pomalu žvýkat.
"Jak poznám elfí tlupu, až ji uvidím?" vyhrkla Kate, která už nebyla schopna déle krotit svou zvědavost.
"Neuvidíš je. Sličtí lidé se neukazují obyčejným smrtelníkům," odpověděl Conhoon nepřítomně.
"Já je uvidím. Narodila jsem se na sklonku noci a mám dar vidět duchy a víly."
Conhoon sklonil hlavu a prohlédl si ji s novým zájmem. "Tak proč se mne ptáš, když je vídáš sama?"
"Viděla jsem jen dva a ještě k tomu v davu, takže jsem si je nemohla dobře prohlédnout. A byly to obyčejné víly a ne elfí z tlupy," vysvětlila Kate.
Conhoon si zamyšleně zatahal za vousy. "Někteří elfí jsou půvabní," začal, "a ti jsou pak krásní jako sami andělé. Mají zlaté vlasy a modré oči, pleť mají bílou jako mléko, drobné ruce i nožky, rovné nohy, kolena oblá jako hlavice štítů a hlasy něžné jako zvuk harfy rozeznělé vánkem. Není nic půvabnějšího než krásky z elfí tlupy a je smutné, že jejich chování neodpovídá jejich vzhledu. A dokonce i ty, které nejsou tak krásné jako ty krásné, jsou velice příjemné na pohled.
Rozdíly mezi nimi uvidíš jen při podrobném studiu."
"Popište mi ty rozdíly."
"To se lehce řekne. Muži z elfí tlupy mají jedno rameno o tloušťku kocouřího vousu výš než druhé a jedno oko o stejnou vzdálenost níž než druhé: jednu ruku mají delší než druhou o vzdálenost mezi prsty blechy a jednu nohu kratší než druhou o stejný kousek. A dva dny po sobě to nikdy není to stejné rameno nebo oko nebo ruka nebo noha."
Po dlouhém tichu Kate řekla: "Vaše informace mne poněkud zmátla."
"To už je v povaze elfů, mást lidi," řekl Conhoon, vstal a protáhl se. "Vždycky je strašně rozzlobí, když je někdo odhalí. Proto by bylo nejlepší, kdyby ses před nimi příliš nešířila o své schopnosti je vidět."
"Co by mi mohli udělat?" zeptala se Kate srdnatě.
"Vydloubli by ti oči."
Pak už byla Kate zticha. Ona ani Conhoon nepromluvili jediného slova až do odpoledne, kdy Kate náhle varovně zasyčela a vytrhla čaroděje z jeho zadumání.
"Tamhle jsou," řekla.
Conhoon sebou trhl, rychle zvedl hlavu a rozhlédl se, ale neviděl nic než širokou zelenou louku lemovanou stromy. Pak pozvedl medalion Cechu čarodějů, který nosil kolem krku, a podíval se Hledáčkem pravdivého vidění v jeho středu. Opravdu tam byli, celá tlupa elfů, tančících a poskakujících, hopsajících a skákajících, vrtících se a víncích, stále v pohybu, prokluzujících kolem sebe a mezi sebou jako bubliny v mlýnském náhonu. Byly jich tam desítky, možná stovky nebo jen tucty, či naopak tisíce. Při tom, jak se míhali, dokonce i když to vypadalo, že stojí klidné, to nikdo nemohl říct.
Conhoon schoval medailon a protřel si oči. Elfí tlupa zmizela.
Zamumlal slova zviditelňovacího kouzla a znovu se objevili, se vší svou matoucí divokostí.
"Zůstaň tady a nedávej najevo, že je vidíš," řekl Kate. "Já si s nimi půjdu promluvit."
"Zahlédla jsem svého tatínka!" řekla Kate vzrušeně. "Byl mezi nimi a tančil s nějakou dámou!"
"Utancují ho a pak ho nechají ležet na stráni slabého jako zředěné mléko. Jak tvůj táta vypadal?"
"Řekla bych, že šťastně," odpověděla Kate očividně znepokojeně.
"Ten ubožák je očarovaný."
"To určitě je. Tatínek se nezasmál od chvíle, kdy jsem byla dost velká, abych začala chodit."

"O'Farrisseyové nikdy nebyli moc veselé povahy, pokud si pamatuju. Počkej tady a já půjdu spočítat elfí tlupu. Než skončí den, bude tvůj tatínek zase normální, mé dítě."
Conhoon sesedl z koně, nechal ho v Kateině péči a vydal se k živě se bavící společnosti. Už si všimli příchodu muže a dítěte - elfí tlupě nic neuniklo - a teď se na něj upíralo mnoho očí a mnoho rukou se zvedalo na pozdrav. Ale dokonce ani ve své zvědavosti se nedali spočítat o nic snáze než vločky ve vánici. Čaroděj se bedlivě rozhlédl, ale po Finbaru O'Farrisseyovi neviděl ani stopy.
Jeden muž vystoupil vpřed, aby ho přivítal. Věkem byl někde mezi mládím a stářím. Vlasy měl uhlově černé, husté a lesklé, pleť hladkou, pohyby svižné a elegantní: ale jeho oči byly jako zrcadla, ve kterých se odráží celý svět a několik jiných současně. Nedotklo se jich žádné překvapení. Oblečen byl prostě, ale vkusně v měkkých, třískově hnědých kalhotech, sametovém kabátku s lesklými knoflíky a střevících s přezkami. Jeho nabíraná košile byla bílá jako měsíční světlo.
"Přeji ti dobrý den, poutníku," řekl a mile se usmál.
"Dobrý den tobě i všem ostatním," odpověděl Conhoon a usmál se stejně upřímně. Zastavil se a prsty si pročísl vous.
"Máš překrásný bílý vous," řekl.
"Děkuji ti. Ani ty nevypadáš zle a tví přátelé jakbysmet."
Elf se usmál ještě příjemněji. Postoupil o další krok a zvědavě si Conhoona prohlédl. "Řekni mi, jak to, že nás vidíš?" zeptal se.
"Vidím tě, protože jsem čaroděj. A pokud se mi někdo pokusí vydloubnout oči, postihne celou elfí tlupu velký žal," odpověděl Conhoon.
"Aha," řekl elf zamyšleně. Ustoupil o krok a pokračoval: "Jsem rád, žes nám to řekl. Potlouká se tu tolik zvědavců s vílí mastí nebo popelem z vílího srdce na oku a slídí po věcech, po kterých jim nic není. Mám prostě starost o naše soukromí. Věřím, že muž jako ty takovou věc pochopí."
"Jistě," řekl Conhoon. Nespouštěl z muže oči, částečně z obezřetnosti a částečně proto, že se mu s neustálého pohybu ostatních točila hlava.
"To rád slyším. Zůstaneš s námi na večeři, příteli čaroději?"
"Nepřišel jsem kvůli večeři. Přišel jsem si sem pro Finbara O'- Farrisseye, kterého jste unesli před deseti dny v noci, když se šel podívat na prasata."
"Ach, toho. Ano, znám toho muže," řekl elf. "Podivuhodný chlapík, ten O'Farrissey."
"Ať už je jakýkoliv, jeho dcera ho chce zpátky. Je to ošklivé unést muže a ponechat jeho dceru samotnou na celém světě, když jí není ještě ani třináct let," řekl Conhoon zamračeně.
"Možná, že ano. Mám s O'Farrisseyem svoje plány. Ožení se s mou nejmladší dcerou."
Conhoon se zamračil ještě víc. "Z toho nekouká pro člověka nic dobrého, když se přižení do elfí tlupy."
"Tak to není. Copak si má nejstarší dcera nevzala před mnoha lety Oenghuse Mac Oce a copak spolu nežijí šťastně?"
Conhoon pozvedl obočí. "Tvoje dcera? Oenghuse Mac Oce?"
"Jsem Ethal Anbhuail, král elfího lidu, a Caer, Oegnusova nevěsta, je moje dcera. A teď jsem našel partii pro svou nejmladší a mrzelo by mne, kdyby mi v tom někdo chtěl překážet, ať už je čaroděj nebo ne." Hlas krále elfů zněl pojednou mnohem ostřeji než předtím.
"Král nekrál, nesmíš svými čáry nutit ubohého hloupého smrtelníka, aby se oženil s tvou dcerou," odpověděl Conhoon pevně.
"Žádné čáry v tom nejsou. Moje sladká Édáin je nejroztomilejší stvoření, které poslední tři tisíce let kráčelo po zemi. Stačí jediný pohled, aby byl muž zachvácen touhou a nemohl jíst ani spát. Kdybych si nedával pozor, zůstávaly by hory hlady umírajících a nevyspalých mužů všude, kam se hneme. Teď už chápeš, proč nechci, aby se na nás lidé dívali?"
"Ano a je to od tebe prozíravé. Ale pokud je tvá dcera tak krásná, proč jí chceš dát za muže obyčejného sedláka a ještě k tomu vdovce, na kterého doma čeká dvanáctiletá dcerka?"
Král rozhodil ruce v gestu podrážděného zmatení. "Copak si myslíš, že bych nechtěl raději krále nebo hrdinu nebo poloboha, jako je Oenghus? To ona si ho vybrala, čaroději, ne já."
"A to své dceři nemůžeš domluvit?"
"Nemohu. Ale pokud jí to pomůže, můžeš O'Farrisseyově dceři říct, že se její tatínek každý druhý rok vrátí."
"To je nějaké divné manželství, do kterého jsi toho muže zatáhl," řekl Conhoon podezíravě.
"Nic divného na tom není. Moje dcery se každý druhý rok mění v labutě. Mají to po matce. Když se prohánějí po jezeře, většinou manžely nepotřebují, a tak bude mít O'Farrissey celý rok na to, aby se věnoval své dceři. Myslím, že normálnímu dítěti by to mělo stačit."
Conhoon se zatahal za vousy a zamyslel se. Nakonec prohlásil: "Povím Kate, co jsi mi řekl. Počkej tady."
Vydal se přes louku k místu, kde na něj pod stromy čekala Kate.
Když ho uviděla, vyskočila a běžela mu vstříc, křičíc: "Můj tatínek!
Kde je můj tatínek!"
Conhoon ji odvedl zpátky do stínu. Posadili se vedle sebe a on jí vylíčil situaci. Kate napjatě poslouchala, a když skončil, zavrtěla hlavou s veškerou vážností vysokého státníka posuzujícího frazeologii abdikačního prohlášení.
"Už dávno jsem doufala, že si najde dobrou silnou ženu a ožení se s ní. Nezvládala jsem už všechnu tu práci a často jsem z ní byla celá rozlámaná. Ale elfí nejsou na prasečí farmě k ničemu a královská dcera je ještě horší. Budu s ní mít dvakrát tolik práce," řekla ponuře.
"Každý druhý rok si budeš moci oddychnout," namítl Conhoon.
"S tím bych moc nepočítala. Když už po ní nebudu muset uklízet dům, budu zase krmit labutě."

Conhoon přikývl. Něco o elfích princeznách věděl a Kateiny obavy mu připadaly opodstatněné. "Pokusím se s tou ženou promluvit.
A s tvým tátou. Ale uvědom si, že nemohu dělat o moc víc než prosit. Na elfy žádná magie neúčinkuje. Jediný způsob, jak se jim dostat na kobylku, je spočítat je."
"Pak tedy jděte zpátky a mluvte s nimi, zaměstnejte je na tak dlouho, jak to jen půjde, a nevracejte se, dokud neuvidíte, že mávám šátkem nad hlavou," řekla Kate.
"Dobře. Ale nezapomínej, že nesmíš dát najevo, že je vidíš."
Když se Conhoon vrátil ke smečce, uviděl stát po jednom králově boku ženu a po druhém rudovlasého muže. V muži okamžitě poznal Finbara O'Farrisseye. Žena, soudě podle krásy její tváře a dokonalosti jejich rysů, mohla být jedině Édáin, dcera Ethal Anbhuaila.
O'Farrissey ho srdečně přivítal.
"Conhoone, můj statečný Conhoone, jsem tak rád, že tě vidím!"
zvolal hlasitě. "Édáin, drahoušku, tohle je Conhoon Trojího nadání, starý přítel rodiny O'Farrisseyů a velice mocný a moudrý čaroděj."
"Řekla bych, že je to krutý muž a čaroděj, který přišel, aby nás od sebe odloučil, můj nejdražší Finbare," odpověděla Édáin hlasem sladkým jako zpěv andělů a smutným jako podzim.
Finbar ji objal rukou kolem štíhlého pasu a přitiskl si ji k sobě.
"Conhoon by žádnému O'Farrisseyovi něco tak krutého neudělal.
Cožpak nepřísahal, že nám bude pomáhat v čase nouze na tomto světě i jinde?"
"Stejně se mi nelíbí," řekla.
"Mnohokrát převyšuje půvabná Édáin jiné ženy svou krásou a nevyslovitelně šťasten je muž, který prožije svůj život po jejím boku," řekl Conhoon a hluboce se dámě uklonil. "Ale co dcera? Jak špatné by bylo ponoukat muže, aby opustil své ubohé dítě a ponechal je samotné a bezmocné proti zlému světu."
"Kate je možná ubohá, ale není o nic bezmocnější než medvěd," odpověděl Finbar ponuře.
"Hanba tobě muži, jenž jsi jejím otcem. Vždyť je to pouhé dítě, dvanáct let staré a většinu svého života prožilo bez matky," zahřímal Conhoon.
"A to je její štěstí, neboť její matka užívala proti svým přátelům, sousedům i vlastnímu manželovi černou magii a učila ji i své vlastní dítě. Kate se o sebe umí postarat docela dobře sama. A kromě toho jí je spíš třináct než dvanáct."
Édáin vzala Finbara za ruku a řekla: "Pojď, můj Finbare, raději odtud odejdeme. Pokouší se ošálit tvou mysl svými kouzly a odloudit tě ode mne."
Conhoon věděl, že pokud teď odejdou, bude nucen strávit zbytek svého života bezvýsledným hledáním. Musel je zadržet, dokud něco nevymyslí. "Finbare, chlapče, copak už jsi zapomněl, co všechno jsem vykonal pro starého Ferguse? Cožpak bys mohl odejít, aniž by sis ještě jednou neposlechl, jak jsem přemohl tři magické bratry krásné Eileen z Druim nDen a přechytračil dvacet devět rytířů, kteří se ucházeli o její ruku?"
Finbar se zamyslel. Obrátil se k Édáin a řekl: "Je to báječná historka."
"Myslím, že se pokouší o nějaký trik," odpověděla.
"Trik netrik," vmísil se do hovoru elfí král, "pokud je to dobrý příběh, rád si ho poslechnu. Pověz nám ho, Conhoone."
Conhoon nebyl žádný mistrovský vypravěč, ale věděl dost, aby mu bylo jasné, že své posluchače musí zaujmout od prvního slova, a tak se rozhodl začít útěkem před třemi hroznými bratry. Dvacet devět rytířů mohlo přijít na řadu později. Jeden po druhém, když bude třeba.
"Eileen byla nejkrásnější dívka v celém Irsku - samozřejmě s výjimkou Sličného lidu - ale její tři bratři byli obdařeni podivným způsobem a dva z nich byli nanejvýš neobvyklého zjevu," začal.
"Nejstarší z těch tří byl Colm Rychlý. Vypadal docela obyčejně a na pohled nebylo nijak patrné, jakého výjimečného daru se mu dostalo.
Colm uměl běžet tak rychle, že dokázal přeběhnout řeku, aniž by si namočil chodidla, a přitom nést pod každou paží jednoho ze svých zbývajících bratrů. Byl prvním, který nás dostihl na našem útěku."
"A není divu," poznamenal elfí král.
"Ale já nad ním zvítězil," řekl Conhoon.
"Já to nechci poslouchat. Chci odsud odejít někam daleko se svým milým Finbarem," řekla Édáin trucovitě.
"Buď zticha, dítě, abych mohl poslouchat vyprávění," okřikl ji král ostře a pak řekl Conhoonovi: "Pověz nám, jak jsi zvítězil nad Colmem Rychlým, čaroději."
"Seslal jsem na něj kouzlo, které způsobilo, že se jeho chodidla stala kluzká jako namazaný úhoř. Jak slova zaklínadla plynula z mých úst, zpomaloval, až nakonec stál na místě a jen jeho nohy se pohybovaly velkou rychlostí. Voda pod ním začala vřít a bublat a kolem něj se zvedala oblaka páry, ale nepostoupil ani o kousíček.
Pak se začal potápět a měl co dělat, aby se zachránil před utonutím."
"Odvážně provedeno. Opravdu odvážně provedeno," pochvaloval si Finbar.
"Ano, ale to už se po nás hnal druhý bratr, který byl strašný muž už na pohled. Sean Zručný se jmenoval a měl čtyři paže a na každé z nich dvě ruce, z nichž na každé měl deset prstů a v každém prstu sílu deseti mužů. Oplýval velkou silou a dovedností. Říkalo se, že Sean Zručný dokázal čtyřma svýma rukama čelit tisíci mužům s meči, zatímco dalšíma dvěma rukama žongloval s dvaceti péry a zbývajícíma sladce doprovázel na harfu a loutnu svůj zpěv."
"Pozoruhodný muž," řekl král.
"Ale já nad ním zvítězil."
"Nikdy bys neuhodla, co udělal," zašeptal Finbar vzrušeně Édáin.
"Nezajímá mne to ani za mák," odsekla.

"Budete zticha, vy dva?" okřikl je Ethal Anbhuail.
Když znovu zavládlo ticho, Conhoon pokračoval: "Hnal se přímo na Ferguse a ruce mu jen vířily, meče se leskly na slunci; hrozný pohled na něj byl. Fergus se postavil před Eileen a pozvedl svůj meč, připraven bojovat a zemřít pro svou lásku-" "Tohle se mi začíná líbit," zašeptala Édáin.
"-ale než mohl být zasazen první úder, pronesl jsem slova zaklínadla a Sean Zručný strnul jako hromada dříví na podpal, zachvácený revmatismem. Fergus schoval svůj meč, dal mu ránu pěstí a on se skácel. Běda, třetí bratr, Eoghan Ostrých očí, uviděl, kam jsem uprchli, a vydal se tam ještě před námi. Hrozný chlap, ten Eoghan se svýma dvanácti očima a dvanácti panenkami v každém oku, jež byly tak ostré, že v pondělním ranním oparu viděl úterní jasné odpoledne.
Před Eoghanem Ostrých očí nebylo úniku a bojovat s ním nemělo smysl, když viděl každý úder dřív, než jste k němu stačili napřáhnout ruku. Krásná Eileen vykřikla hrůzou a Fergus při pohledu na Eoghana ženoucího se na nás s oštěpem v každé ruce zbledl ve tváři," řekl Conhoon. To bylo to správné místo pro dramatickou odmlku. Založil si ruce, pokýval hlavou a rozhlédl se po svých posluchačích. Všiml si, že Kate hopsá, skotačí a trhá luční kvítí přímo mezi elfy. Pohybovala se mezi nimi, aniž by dala najevo, že si je jejich přítomnosti na louce vědoma. Vzhlédla, zachytila jeho pohled a zastavila se, aby si sundala šátek, a zamávala jím nad hlavou.
"Můj mocný Conhoone. Můj statečný Conhoone, řekni nám, jak jsi porazil Eoghana Ostrých očí," naléhal vílí král.
"Řeknu vám to, až přijde čas. Teď musím jít a ukonejšit ubohé opuštěné dítě," řekl čaroděj s očima významně upřenýma na Finbara.
"Polib ji i za jejího taťku, ano? Řekni jí, že za ní přijdu za rok o tomto čase," řekl Finbar srdečně.
Conhoon ho zpražil pohledem. Édáin se zářivě usmála a zamávala mu a čaroděj se otočil na podpatku a odešel, něco si hněvivě mumlaje pod vousy. Kate, která dál hrála svou hru, se nenápadně přemístila pod stromy, kde na něj počkala.
"Sto šedesát dva," přivítala ho.
"Co to blábolíš, dítě?"
"Těch elfů. Spočítala jsem je a je jich sto šedesát dva. Teď je můžeš přinutit, aby mi vydali mého tatínka."
"Chceš říct, že jsi spočítala elfy?" zeptal se Conhoon přidušeným hlasem a překvapeně zamrkal.
"Naučila mne to maminka, než odešla. Říkala mi, abych se s tím nikomu nesvěřovala a hlavně ne tátovi."
"To je dobře, žes ji poslechla."
"Tak jdi tam a přiveď mi tatínka," pobízela ho netrpělivě.
"Promluvím si s nimi. Ale pamatuj si: mohu přimět elfy, aby tvého otce propustili, ale nedonutím ho, aby od nich odešel, jestliže nebude chtít."
Kate se zatvářila hloubavě. "Jemu by se líbilo zůstat s elfy, kde by mohl celé dny tančit a nic nedělat. Co se flákání týče, tatínkovi se nikdo nevyrovná."
"Každý je strůjcem svého štěstí," řekl Conhoon.
"Chabá útěcha pro někoho, kdo bude muset dělat všechnu jeho práci a svoji vlastní navíc," odsekla Kate ostře.
"Raději půjdu," řekl Conhoon a odkolébal se.
Elfí tlupa stále vířila po louce s neochabujícím elánem a Conhoon se nemohl ubránit úžasu nad tím, že se Kate podařilo spočítat je. Nadané dítě, o tom nemohlo být pochyb. Škoda, že ji čeká život plný dřiny a její talent bude promarněn.
Trio Édáin, Finbar a Ethal Anbhuail už na něj čekalo. Édáin se špatně skrývanou nevraživostí, Finbar s nonšalantní žoviálností a elfí král s upřímnou dychtivostí, kterou vyjádřil naléháním: "Povíš nám teď konečně, co jsi udělal Eoghanovi Ostrých očí?"
"Možná, že povím a možná, že nepovím. Nejprve si ale promluvíme o propuštění O'Farrisseye, aby se mohl vrátit ke své dcerce," řekl Conhoon.
"Už jsem ti řekl, čaroději, že s ním mám své úmysly, a že zůstane s námi. Nemůžeš si ho odvést s sebou."
"Mohu a udělám to a ani vy všichni, všech sto šedesát dva mi v tom nezabrání."
"Cože? Co jsi to řekl?" vykřikl elfí král zděšeně.
"Jen to, že jste byli spočítáni. A teď s sebou odvedu Finbara O'Farrisseye domů k jeho dceři a vy si můžete jít, kam je libo."
"Počkej okamžik, můj dobrý Conhoone," řekl Finbar a postoupil o krok vpřed. "Ty bys dokázal zlomit srdce elfí princezny?"
"Ten určitě," řekla Édáin hořce.
"Já myslím, že určitě ne. A připravil bys tím jednoho z O'Farrisseyových o nejlepší život, jaký kdy měl? Slíbil jsi starému, že budeš O'Farrisseyům pomáhat, a tomu ty říkáš pomoc, když mě chceš odtrhnout od nejkouzelnějšího stvoření v celém Irsku a zahnat mě zpátky do světa deště, prasat, zimy a práce, ze které nekouká nic než bolavá záda a prázdné břicho? Ani můj nejhorší nepřítel by ke mně nemohl být tak krutý," řekl Finbar s lítostivým výrazem ve svém brunátném obličeji a prosebným tónem v hlase.
"A co bude s tím děckem?" zeptal se Conhoon.
"Teď se ti naskýtá příležitost pomoci O'Farrisseyům, chápeš?
Můžeš si ji nechat, aby se ti starala o domácnost. Je velice šikovná na vaření a uklízení a podobné věci, na které takový velký čaroděj, jako jsi ty, obvykle nemá čas. Dokáže zastat i mužskou práci."
"To už vím," poznamenal Conhoon.
"Udělej to, Conhoone, a sprostíš se všech závazků k O'Farrisseyům jednou pro vždy. Dávám ti své slovo a král elfí tlupy je mi svědkem."
Ethal Anbhuail vykročil a postavil se Finbarovi po boku. "Musíš to udělat tak, jak ti říká, čaroději. Jedině tak dostojíš slovu, které jsi dal starému Fergusovi," řekl.

Conhoon se zadíval k podmračenému nebi a několikrát se zamyšleně zatahal za bradu. Nakonec řekl elfímu králi: "A jak bys mne povzbudil ty, abych vykonal takový šlechetný skutek?"
"Šlechetný skutek je dostatečnou odměnou sám o sobě," řekl Ethal zbožně a sklopil oči.
"Hezká slova od krále elfů. Měl jsem na mysli jinou motivaci."
"A co bys řekl hrnci vílího zlata," řekl král s velkorysým gestem.
"To se lehce nabízí, když víš, že se zlato do příštího dne změní v suché listí. Ne, to si raději odvedu O'Farrisseye."
"Nedovol, ať mi odvede mého drahého Finbara!" vykřikla Édáin.
"Ochraň mě svou mocí!" dožadoval se Finbar na elfím králi.
Ethal Anbhuail si zvednutím ruky sjednal ticho. "Slyš mě, čaroději.
Nejsem si sice tak docela jist, jestli máš tu moc odvést tohoto muže, když sám dá přednost tomu zůstat s námi, ale abych zabránil trapným tahanicím a hádkám, učiním ti štědrou nabídku. Nech O'Farrisseye na pokoji a já ti dám přezky ze svých střevíců."
"K čemu mi budou tvé přezky?"
"Nejsou to obyčejné přezky. Přišij si je na své boty a ony tě přenesou přes hory i moře, kamkoliv budeš chtít v čase kratším než lusknutí prstů."
"A přenesou mne i zpátky?"
"Ne, pokud nebudeš mít knoflíky z mého pláště. Ale ty knoflíky jsem ti mínil dát také."
"A já ti dám krásný prsten ze svého prstu," řekla Édáin, stáhla si z prstu zlatý prsten a podala ho čaroději.
"A taky si můžeš vzít moje prasata," dodal Finbar.
Conhoon chvíli zvažoval nabídku a pak napřáhl ruku. "Přijímám," řekl.
Zmizeli, než stačil mrknout okem, a nechali Conhoona samotného se zlatým prstenem, párem stříbrných přezek a devíti zlatými a diamantovými knoflíky v napřažené dlani. Zamrkal a obrátil se, aby vyhledal Kate.
"Co s tím vším budete dělat?" zeptala se. "A kde je můj tatínek?"
"Odešel s elfy, děvče. Rozhodl se tak sám a ať mě čert vezme, jestli s tím mohu něco udělat. Ale přiměl jsem je aspoň, aby mi dali tyhle dary."
"Skvělé dary, jen co je pravda. Podívejte se," řekla Kate. Vzala větvičku silnou asi jako prst. Pak vzala prsten z Conhoonovy dlaně a nasunula ho na větvičku. Z prstenu se okamžitě začalo kouřit a v krátké chvíli větvička vzplála plamenem. Conhoon vykřikl úžasem i zděšením. "A ty přezky a knoflíky jsou stejně zrádné. Přezky vás odnesou, kam chcete, ale nevrátí vás zpět," řekla.
"Vím, ale knoflíky ano," opáčil Conhoon.
"Jistě, ale udělají to ve stejném okamžiku, takže vás roztrhnou vedví, když je použijete. S těmi dary vás pěkně napálili."
"A jak ty to všechno víš?"
Pokrčila rameny. "Vím. Získala jsem tu schopnost po mamince."
Conhoon se zamračil na předměty ve své dlani. Se vzteklým zavrčením je odhodil a ony zmizely, jakmile opustily jeho dlaň.
"Tvůj otec mi dal prasata. Ta nezmizí," odsekl.
"Jak je štědrý! A co bude se mnou ?" zeptala se Kate.
"Tvůj táta řekl, že mi máš dělat hospodyni."
"Nikdy mu netrvalo dlouho najít mi nějakou práci. Takže já vám mám uklízet, vařit a prát a on si zatím bude tančit s elfy? Raději zůstanu sama a budu se starat o prasata."
"Jsi ukvapené, děvče, přesně jak to říkal tvůj otec. Ale já mám lepší nápad. Máš nadání a to by bylo škoda promarnit. Nechám si tě jako učedníka."
Podezíravě si ho změřila. "A co to pro mne bude znamenat?"
"To, že budeš uklízet, vařit a prát, jako bys byla moje služka - ale když bude všechna práce hotova, budu tě učit čarodějnictví. Než vyspěješ v ženu, strčíš do kapsy všechny čarodějky v Irsku."
Na chvíli se nad tím zamyslela a pak napřáhla ruku. "Platí," řekla. Stiskli si ruce, a když pak nasedali na koně, zeptala se: "To vás to nemohlo napadnout hned, jak jsem zaklepala na vaše dveře, abychom si ušetřili všechno to cestování? No nevadí. Zajedeme pro ta prasata."

Čaroděj sám se sebou

Jednoho slunného odpoledne na konci zimy podřimoval Kedrigern na zápraží své vilky. Leže na pohovce na vypolštářované lavici s nohama přikrytýma teplou přikrývkou, ruce v palčácích založené na břiše a tvář vystavenou slunci, dával čaroděj současně odpočinout svým kostem, ohříval si krev, srovnával si myšlenky a obnovoval svou duševní sílu, zatímco trávil oběd a plánoval si svou další práci.
Tyto příjemné hodinky odpočinku na slunci mu byly vzácné. Za deštivých nebo větrných dnů, když byl nucen odpočívat v místnosti u ohně, byl znatelně zasmušilejší a nemluvnější, a občas i vyloženě mrzutý.
Toho hezkého dne několik týdnů před jarní rovnodenností zrovna s očima zavřenýma před ostrým slunečním světlem hloubal nad zaklínadlem pro jednoho svého starého klienta, když náhle pocítil rozruch od svého medailonu, který neustále nosil kolem krku. Nebylo to varování ani upozornění. Byl to signál, který nedokázal určit, protože ještě nikdy žádný podobný neobdržel. Zvedl se, zaclonil si oči a ke svému velkému překvapení uviděl letitého muže, který seděl v zahradním křesle a díval se na něj.
Muž byl velice starý, ale také velice bystrý. Dalo se to poznat z jediného pohledu do jeho zářících očí. Ve tváři měl potěšený výraz, jako by se radoval z nějakého tajemství, které s ním Kedrigern nesdílel.

Byl teple oblečený; měl vysoké kožešinou lemované boty, dlouhý cestovní plášť, šál omotaný kolem krku a kožešinovou čepici, přetaženou přes uši. Navzdory tomu všemu byl jeho obličej docela dobře viditelný a Kedrigern ho ohodnotil jako distingovaný a důvěryhodný.
Okamžitě instinktivně vytušil, že je to dobrý a slušný muž. Bylo také na první pohled jasné, že je zámožný, protože všechno jeho šatstvo bylo z toho nejlepšího materiálu a velice vkusného střihu. Starý pán seděl vzpřímeně s nohama pevně zapřenýma do země a s rukama složenýma na hlavici bílé cestovní hole zdobené zlatem a stříbrem.
Nehnutě hleděl na čaroděje a lehce se usmíval přátelským, odzbrojujícím způsobem. Kedrigernovi někoho připomínal, ale nedokázal si vybavit koho.
"Dobré odpoledne ti přeji, Kedrigerne z Hor tichého hromu," řekl návštěvník vesele a pak rychle dodal: "Nemusíš se chránit kouzlem, můj hochu. Nehrozí ti ode mne žádné nebezpečí. Jsem tvůj velký obdivovatel."
Kedrigern, který právě začal odříkávat rychlé ochranné kouzlo, byl zmaten. Zvedl se z pohovky a řekl: "To rád slyším. Se svým obdivovatelem se vždycky rád setkám. A vaše jméno, pane...?"
Návštěvník přešel jeho otázku mávnutím ruky. "Řekni mi, jaký signál jsi dostal od svého medailonu?"
Stáří a výjimečnost má svoje privilegia, ale zvědavost toho člověka byla zarážející. Co mohl on, cizinec, vědět o moci medailonu, který byl odznakem členství v Cechu čarodějů? A odkud se o něm vůbec dozvěděl? A co mu dávalo právo klást takové otázky?
Kedrigernovo znechucení se muselo odrážet ve výrazu jeho tváře, protože návštěvník se tiše zasmál a řekl: "Nevyzvídám, hochu. Nosím stejný medailon jako ty. Právě teď mi říká, že jsem ve společnosti někoho, koho velice dobře znám, ale ještě nikdy jsem se s ním nesetkal; někoho velice blízkého a zároveň velice vzdáleného; někoho, kdo představuje zdroj zmatení, ale ne ohrožení. A vsadil bych se, že ti tvůj medailon říká totéž."
Kedrigern si z ruky sundal rukavici a sáhl si do kazajky, aby se prstem dotkl medailonu. Po chvíli řekl: "Máte pravdu. Přesně tohle poselství mi dává."
"Samozřejmě, že ano. Myslíš, že bych ti lhal?"
"Ne," přiznal Kedrigern váhavě. "Nedokážu říct proč, ale cítím, že vám mohu důvěřovat."
"Předpokládám, že mne nepoznáváš."
"Mám pocit, že bych měl, ale nemohu si to nějak vybavit. Jsem si jist, že jsem vás neviděl na schůzi Cechu-" "Ne."
"Ani na conu-" "Nikdy."
"A nikdy jste ani nebyl v tomto domě, tím jsem si jist," řekl Kedrigern. Při jeho posledních slovech se muž usmál, ale neřekl nic, a čaroděj se rozhodl pro přímou otázku: "Jak se jmenujete?"
Návštěvník se opřel o svou hůl a těžce se zvedl ze židle. Když se mu to podařilo, zhluboka si oddechl a ukázal svou holí na dveře.
Klepadlo třikrát udeřilo. Muž se spokojeně usmál a řekl: "Mohl bys mne pozvat dovnitř. Rád bych vypil pohár dobře vychlazeného Vosconova nejlepšího vína a - co je tohle?!"
Starý gentleman ukázal třesoucí se holí na tvora vysokého asi ke kolenům, skládajícího se z větší části z bradavicemi poseté hlavy a nosu, velkých rukou, nohou a uší. Tvor otevřel dveře, vykoukl ven a zeptal se: "Ja?"
"To je Spot, můj domácí trol. Omlouvám se, jestli vás polekal.
Nemusíte se ho bát," ujistil ho Kedrigern.
"Je to trol, ne? Trolové jsou nebezpeční."
"Spot není. Je velice užitečný v domácnosti a je mi dokonale oddán."
"Jak dlouho už toho trola máš?"
Kedrigern se zamyslel, nejistě počítaje na prstech, pak se zamračil a řekl: "Asi tak osm nebo deset let, řekl bych."
"A kde je Buroc?"
"Buroc? Ten zabijácký barbarský bojovník?"
Starý muž pozvedl obočí a řekl rozhořčeně: "Ne. Buroc je oddaný a spolehlivý sluha."
Ubohý stařík byl zřejmě trochu popleten nebo špatně informován.
Kedrigern ho vzal za ruku a řekl jemně: "Pojďte dovnitř a posaďte se u ohně, starý pane. Budete se cítit lépe, až se zahřejete.
Řeknu Spotovi, aby vám připravil něco horkého se spoustou medu k pití a korbel-" "Nejednej se mnou jako s vetchým invalidou! Nechci horký čaj s medem a posedět v koutě za komínem, chci pohár Vosconova vína!"
"Pak ho tedy dostanete," řekl Kedrigern. "Řeknu Spotovi, aby se postaral o vašeho koně. Máte ho ve stáji?"
"Nepřijel jsem tu na koni."
"Šel jste pěšky?"
"V tomhle počasí? Máš mne za hlupáka? Pojďme se raději podívat na to víno."
Uvnitř domu si starý muž sundal čepici a plášť, rozvázal tlustý šál a odhalil svůj hustý bílý plnovous. Neomylně zamířil rovnou ke krbu v hlavní místnosti, kde se posadil do nejpohodlnějšího křesla.
Vzhledem k hostově očividnému odporu k Spotovi, přinesl Kedrigern víno sám.
"A co ty?" zeptal se ho muž.
"Na mne je ještě příliš brzy," odpověděl Kedrigern.
"Na mne ne." Návštěvník zvedl svůj pohár, vzdal čest a řekl: "Na tvou budoucnost, mladíku."
Kedrigern přijal přípitek kývnutím, pak se pohodlně opřel o komín za svými zády, založil si ruce a zeptal se: "Nemyslíte, že je čas, abyste mi prozradil, kdo jste a odkud přicházíte?"
Starý muž se zašklebil. "A nechtěl bys taky vědět jak?"
"Pěkně po pořádku. Že jste čaroděj, to je jasné."
"Samozřejmě, že jsem čaroděj. Jak jinak bych se sem mohl dostat, když jsem nepřišel ani pěšky, ani na koni?"

"A zdá se, že už jste tady někdy byl. Víte o Vosconově víně a zamířil jste přímo do této místnosti. Ale nepoznal jste Spota."
Starý muž se zamračil a zabručel: "Ne, nepoznal."
"A myslel jste si, že mým sluhou je Buroc."
"Samozřejmě, že je tvým sluhou."
Kedrigern zavrtěl hlavou. "Není. S Burokem jsem se setkal jen jednou. Pokoušel se mne podvést, a když na mne zaútočil a chystal se ublížit někomu mně velice drahému, byl jsem nucen proměnit ho v kámen."
"Cože jsi to udělal?" zvolal jeho host zděšeně.
"Slyšel jste. Proměnil jsem Buroka v hromadu kamení."
Návštěvník odložil třesoucí se rukou pohár na stůl. "A jéje. A jemine," zamumlal. "Tady něco nehraje."
"Proč? Co jsem s ním měl podle vás dělat?"
"Ne, tak jsem to nemyslel. Je to... celé špatně, nějak. Tak to být nemělo. Když jsem se s Burokem setkal já, byl bílou mramorovou sochou stojící v divočině. Byl zaklet zlým černokněžníkem. Odčaroval jsem ho a on mi pak věrně sloužil více než devadesát let."
"To je dlouho."
"Byl mocně zaklet. Nějaká ta magie mu zůstala," vysvětlil stařec.
"Nechápeš, co to znamená?"
Kedrigern se poškrábal na bradě. "Pokud tomu rozumím, znamená to, že existovali dva lidé, kteří se oba jmenovali Buroc a oba byli proměněni v kámen. Připouštím, že je to zajímavá náhoda, ale nic závažného v tom nevidím."
"Ty hlupáku, to ti vážně ještě nedošlo, že já jsem-" Návštěvník náhle ztichl a vstal ze židle, s očima vytřeštěnýma na krásnou černovlasou dámu v temně modrých hermelínem lemovaných šatech a s jednoduchou zlatou čelenkou, která se objevila ve dveřích, třepotajíc duhovými křidélky.
Chvíli visela ve vzduchu kousek nad zemí, pak se snesla a řekla: "Promiňte. Nevěděla jsem, že máme návštěvu. Myslela jsem, že mluvíš sám se sebou."
Starý muž se zasmál, tleskl si do dlaní a zvolal: "Krásná dáma to uhádla hned napoprvé a ani se o to nesnažila!"
Princezna se podívala na návštěvníka, pak na svého manžela, pak znovu na vesele se usmívajícího návštěvníka a zmateně se zeptala: "Co jsem uhádla?"
"O čem to mluvíte? Kdo jste?" naléhal Kedrigern.
Návštěvník se hluboce uklonil a řekl: "Dovolte mi, abych se představil. Jsem Kedrigern, dříve z Hor tichého hromu."
"Moment!" zvolal Kedrigern. "Já jsem Kedrigern!"
"To jistě jsi. A já rovněž. S tím rozdílem, že pocházím z doby o dvě stě osmdesát let pozdější. Nebo jestli chceš, ty jsi z doby o dvě stě osmdesát let dřívější než já. A kdo je ta půvabná a chytrá víla?"
"To je Princezna. Moje žena," řekl Kedrigern.
"Tvoje žena?! To není možné! Já se nikdy neoženil!" zvolal návštěvník a klesl do křesla.
"To je vaše věc!" řekl Kedrigern. "Já ano."
"Docela určitě. A já také," dodala Princezna a pak si starého, muže změřila přísným pohledem. "Chci vědět, kdo doopravdy jste, co chcete a co jste myslel tím, když jste mému manželovi řekl, že on je vy a vy jste on a on se mnou není ženatý! Už sama ta myšlenka - to je od vás nehoráznost!"
"Ach, jemine," řekl stařec a skrčil se hlouběji do křesla. "Je to ještě horší, než jsem si myslel."
Princezna se vznášela nad ním s rukama opřenýma v pase a blesky jí šlehaly z očí. "Lepší to nebude, dokud nezačnete mluvit pravdu," řekla. Pak se snesla na zem a začala netrpělivě podupávat svou malou nožkou. Kedrigern se postavil vedle ní.
Starý muž zvedl svůj prázdný pohár a podíval se na Kedrigerna s tichou prosbou v očích. Čaroděj mu ho dolil.
Návštěvník se zhluboka napil, povzdechl si a pak se upřeně zadíval na pár před sebou.
"Skutečně jsem Kedrigern, ale Kedrigern z pozdějšího období svého života. Taková je pravda."
"To se hezky řekne. Proč bychom vám měli věřit?" zeptala se Princezna.
"Podívejte se na mne pořádně, milá dámo. Ten nos. Ta brada.
Tvar uší. Oči. No tak!"
Princezna k němu váhavě přistoupila a pozorně si ho prohlédla.
Po chvíli zase ucouvla a zatvářila se rozpačitě. "Určitá podobnost tady je. Až na ten dlouhý bílý plnovous."
"Samozřejmě, že je. Jsem sám sobě podobný."
Kedrigern (Princeznin manžel) se náhle vesele zašklebil a prohlásil: "To tedy znamená, že budu žít ještě dvě stě osmdesát let!
Nejméně!"
Starý muž potřásl hlavou. Tvářil se ustaraně. "Přesně to jsem si myslel, když jsem sem přišel. Doufal jsem, že ti přinesu nějaké dobré zprávy. Ale teď..."
"Teď? Co se stalo teď?"
"Teď si nejsem jist. Nejsem si jist vůbec ničím. Myslím, že bych měl vysvětlit, proč jsem tady."
"Já si to myslím také," řekla Princezna.
Kedrigern (její manžel) jim přitáhl křesla. Pak se Kedrigernovi z budoucnosti uklonil.
Ctihodný gentleman si chvíli uspořádal myšlenky a pak řekl: "Budu tak stručný, jak jen umím. Což pro mne není zrovna lehké.
Mám tolik vzpomínek. Začnu o něčem mluvit a to mi připomene něco jiného, takže se dostanu k jiné své vzpomínce, a než se naděju, mluvím o něčem docela jiném. Víte, ty odbočky jsou někdy mnohem zajímavější než to, o čem jsem mluvil

původně. Ve své době jsem udělal a viděl tolik úžasných věcí-" "Já vím," řekl mladší Kedrigern.
"Nevíš ani polovinu, chlapče. Ještě jsi ani nepřekročil druhé století."
"Chceš říct, že to bude lepší?"
"Lepší a lepší. Než dosáhneš tří set let, budeš... hm, možná, že bude lépe, když na to přijdeš sám. Nerad bych tě připravil o překvapení."
Mladší Kedrigern se triumfálně podíval na svou ženu. Shovívavě se usmála a řekla: "Myslím, že bychom měli nechat našeho návštěvníka pokračovat, co říkáš?" Přikývl a obrátil se k jejich návštěvníkovi, který pokračoval.
"Mluvil jsem o odbíhání, že? Ano, tak to bylo. Jistě, připouštím, že tu a tam odběhnu od tématu, ale lidé jsou příliš zdvořilí, než aby mne na to upozornili, a tak odbíhám pořád dál od toho, o čem jsem mluvil původně. Emras má taky takový zvyk. Užijeme si s tím spoustu legrace. Jednou, bylo to zrovna po sněmu, řekl..." Starší Kedrigern zahanbeně zmlkl. Odkašlal si a podíval se dolů na své boty.
"Chápete, jak to myslím."
"Chápeme," přisvědčila Princezna.
"Děkuji vám, drahá dámo. Co jsem to říkal...?"
"Chtěl jsi nám povědět, proč jsi sem přišel."
"Samozřejmě. Skoro bych na to zapomněl. Je to zvláštní, jak člověk zapomíná. Zrovna minulé léto, když jsem pracoval na velice jednoduchém odeklínadlu..." Zarazil se a zrudl. "Promiňte. Už se to víckrát nestane."
Jeho posluchači se zdvořile usmáli. Vlastně se tvářili mnohem víc zdvořile než přesvědčeně. Starý muž začal znovu.
"Abyste věděli, posledních několik staletí se mi vedlo docela dobře. Vlastně velice dobře. Jsem teď Královský čaroděj a Nejvyšší rada Emrase, Pána Úrodných plání a Ochranných hor. Po čertech dobrý král, ten Emras, a docela slušný chlap. Vládne mnohem lépe než jeho otec. To za Redinorových časů bylo pořád něco... ale o to teď nejde. Jak jsem řekl, daří se mi dobře: statek u moře, druhý v kopcích nad ohybem řeky a letohrádek v lese; skvělé apartmá v paláci, nějaké ty lovecké zámečky; služebníci, osobní stráže, koně, hromady zlata, moc, vliv a úcta všech, kdo mne znají, pohodlné kočáry...
všechny možné věci, které dělají život příjemnější."
"To zní, jako bychom dosáhli všeho, co si člověk může přát," řekl Kedrigern (mladší) a stiskl Princezně ruku.
"Ano, tohle vše budeš mít. Je to velice příjemné. Jenom..."
starší Kedrigern zaváhal a zatvářil se zamyšleně.
"Jenom?"
"No... zjistil jsem, že čím déle žiji, tím míň toho potřebuji."
Kedrigern (mladší) se nad tím na okamžik zamyslel a pak řekl: "I tak je povzbudivé vědět, že to přijde. Princezně se to určitě bude líbit a já se mám na co těšit."
"Právě na to jsem myslel," řekl starý muž a divoce zamával rukama.
"Chlapče, žil jsem v tomto domě dlouho sám. Velice dlouho.
Dokud nepřišel Buroc, neměl jsem si s kým popovídat, leda sám se sebou a to byla velice smutná společnost. Poctivě řečeno, nestálo to za nic. Dlouho jsem žil prakticky z ruky do úst. Už jsem začal pochybovat.
Na své dvousté narozeniny jsem byl připraven všeho nechat a stát se poustevníkem. Ale Buroc mne přesvědčil, abych vytrval, a věci se záhy docela změnily. Opustil jsem tohle místo a začal jsem cestovat po světě. Bylo to-" "Ty jsi cestoval?" zeptal se mladší Kedrigern nedůvěřivě.
"Jistě. Byl jsem všude." ' "Kdo tě donutil dělat něco takového?"
"Nikdo mne nedonutil. Cestovat jsem chtěl už dávno a zjistil sem, že se tím člověk mnohému naučí, setká se se zajímavými lidmi, získá sebedůvěru... je to báječná věc, to cestování."
"Ale to je nemožné. Já cestování nenávidím!"
"To mohu dosvědčit," řekla Princezna zachmuřeně.
"I já ho nenáviděl, když jsem byl v tvém věku. Alespoň si myslím, že jsem ho nenáviděl... už si nevzpomínám. Vlastně ani nemohu uvěřit, že jsem někdy býval tak mladý. Tak či tak, začal jsem se cítit mnohem lépe a brzy jsem se stal úspěšným čarodějem... Pak jsem potkal Redinora a pomohl mu zbavit se nějakých trolů. Má práce na něj udělala dojem a požádal mne, abych se stal učitelem jeho syna Emrase. Netrvalo to dlouho a byl ze mne vážený člen domácnosti."
Starý muž se odmlčel a usmál se.
Oni mu úsměv oplatili. Nakonec se Princezna zeptala: "Ale proč jste se sem vrátil?"
Jejich návštěvník na ni chvíli nechápavě hleděl; pak se jeho obličej náhle rozzářil, jako by si vzpomněl na něco velice důležitého, a jeho tvář získala výraz všeobjímající benevolence. "Přece proto, abych vám tohle všechno řekl! Pamatuji se, jak jsem kdysi klesal na mysli a řekl jsem si, že nějaké ty dobré zprávy by mne mohly vzpružit.
Jak jsi řekl sám, hochu, něco, na co bych se mohl těšit."
"Zaklínadla na cestování časem jsou velice riskantní," řekl mladší Kedrigern. Návštěvník přešel jeho slova lehkým zavrtěním hlavy a přezíravým mávnutím ruky, ale Kedrigern pokračoval: "Vyžadují také mnoho magie - strašné množství magie."
Starý čaroděj se nevinně usmál a řekl: "K čemu by byla magie, hochu, když ne k tomu, aby rozdávala radost a morální povzbuzení?"
"To od vás bylo velice laskavé," řekla Princezna.
"Děkuji, milá dámo. Teď se však bojím, že to byl omyl."
"Proč? Cítím se báječně povzbuzený," namítl mladší Kedrigern.
"Opravdu?" zeptalo se jeho starší já vážně.
"Ano, myslím, že ano. Proč bych neměl být povzbuzený?"

"Všiml sis přece rozdílů v našich zážitcích."
"Nic tak strašného. Za nějaký ten rok se to srovná," řekl mladší Kedrigern a bezstarostně mávl rukou.
"Mně se ty rozdíly zdají nanejvýš znepokojivé. Třeba tahle půvabná a chytrá okřídlená dáma, tvá žena. Ujišťuji tě, že jsem ji nikdy v životě neviděl. Neshodují se ani naše vzpomínky na Buroka."
"Buroka?" zeptala se Princezna překvapeně.
"Ano, má drahá," řekl Kedrigern (její manžel) a vzal ji za ruku.
"Náš návštěvník měl s Burokem docela jinou zkušenost." Svému staršímu já řekl: "Jak ti mám vlastně říkat? Přece tě nebudu nazývat 'naším návštěvníkem'. To je moc formální."
"Tak mi říkej 'Kedrigerne'. Tak se jmenuji," řekl starší muž.
"Já taky."
"Doma na hradě mne oslovovali 'Vaše prozíravosti'. Nepředpokládám, že...?"
"Ne," řekl mladší Kedrigern pevně a Princezna zavrtěla hlavou.
Po chvíli ticha starý muž řekl: "Hm, když se spolu bavíme soukromě, dovoluji Emrasovi, aby mi říkal 'Čarouši.' Ale pochopte, že bych nechtěl, aby se to rozneslo."
"Nepřipadá mi příliš vhodné oslovovat tak důstojného gentlemana 'Čarouši'," řekla Princezna a omluvně se na jejich návštěvníka usmála.
"Má drahá dámo, vy mne můžete oslovovat, jak budete chtít," řekl.
"Co takhle 'tati'?"
"Tati?" zvolali Kedrigern a Kedrigern najednou.
"No, jste skoro o tři staletí starší. A chováte se ke svému mladšímu já velice otcovsky. A máte takový dlouhý bílý plnovous."
"Kdy sis vlastně nechal růst vousy?" zeptal se mladý Kedrigern.
"Někdy koncem svého druhého století, myslím," odpověděl starý Kedrigern. Pak se obrátil k Princezně a řekl: "Drahá dámo, pokud mne chcete oslovovat 'tati', můžete."
"Ale já vousy nechtěl. Vousy svědí," namítl Kedrigern.
"Jen zpočátku. A raději snesu několik týdnů svědění, než si až do konce života odírat každých pár dní obličej; děkuji pěkně."
"Ať se to vezme, jak chce, je to další rozdíl," řekl Kedrigern a v jeho hlase zazněly obavy. "A Spot. Vůbec jsi nepoznal Spota."
"Správně. Mé zkušenosti s troly ovlivnily velice negativně můj postoj k tomu, mít nějakého ve svém vlastním domě. Jak se tak rozhlížím," řekl táta, "vidím drobné rozdíly i v tomto domě. V severní stěně jsem neměl okna a do této místnosti se šlo po třech schodech.
Nepochybuji, že při podrobnějším zkoumání by se našly ještě jiné..."
Všichni tři se na sebe podívali v rozpačitém tichu. Princezna, osvícena náhlou inspirací, řekla: "Jak sis to vysvětlil prve?"
Táta se na ni podíval udiveně: "Kdy prve?"
"Možná bych spíš měla říct 'posledně'. Když jsi tady ještě bydlel a navštívilo tě tvé starší já. Co sis tenkrát řekl?"
"To je zvláštní, má drahá dámo. Vůbec si nevzpomínám."
Princezna si ho změřila udiveným pohledem. "Nepamatuješ se, jak jsi se setkal sám se sebou? To se přece nestává každý den, tati."
"To vím také. Už když jsem připravoval svůj výlet do minulosti, napadlo mne, proč si ze svého bezmocného a chudobného mládí nevzpomínám na povzbuzení poskytnuté návštěvou svého budoucího úspěšného já."
"Tak moment!" přerušil ho Kedrigern. "Bezmocného? Chudobného?
Nepřeháníš to trochu?"
"Myslím to samozřejmě relativně," řekl táta. "Koneckonců, nemáš zámky, statky ani osobní stráž... musíš se spokojit s jediným služebníkem, navíc trolem. Chápu, že jste tady oba velice spokojeni.
Je to tu docela útulné. Ale v porovnání s tím, co vás čeká... no..."
"Nám to stačí, děkuji," řekl Kedrigern.
Táta se chápavě usmál. "Až jednou budeš mít všechno, synku, zjistíš, že dost není nikdy dost."
Princezna šlehla po svém manželovi ostrým pohledem a řekla: "Držme se tématu. Chtěl jsi nám vysvětlit, proč si sám na sebe nepamatuješ."
"Ach ano. Ano, jistě," řekl táta a jeho obličej zvážněl. "Jak jsme se shodli, setkání se svým budoucím já je nezapomenutelný zážitek. Těžko se dá předpokládat, že by se prostě ztratil z paměti jako zastaralé zaklínadlo, nebo tvář nedůležitého cizince. Jistě, když člověk dosáhne svého pátého století, začne si s ním paměť zahrávat...
Zrovna minulé léto, když jsem dělal naprosto obyčejné zaklínadlo pro jednoho z... Ale už zase odbíhám."
"Ano," řekla Princezna mrazivě.
"Napadlo mne, že jsem před svým návratem možná zaklel své mladší já do zapomnění."
"Ne, to jsi neudělal, tati. Určitě ne," řekl Kedrigern.
Táta zvedl ruku a potřásl svými bílými kadeřemi. "Hned jsem tu myšlenku zapudil. Žádný rozumný čaroděj by nikdy nezaklel sám sebe."
"Jsem rád, že si to pořád ještě myslíš."
"Poté, co jsem zvážil všechny rozumné možnosti, musel jsem přiznat, že ať už to byl jakkoliv silný zážitek, zapomněl jsem ho.
Koneckonců, leží mezi námi víc než dvě a půl století - vlastně spíš tři - a byly to rušné časy, které by zaplnily i

nejobjemnější paměť. Ach, všechny ty země, které jsem viděl, lidi, které jsem znal, příšerná nebezpečí, kterým jsem musel čelit tváří v tvář, útěky na poslední chvíli, románky - omluvte mne, drahá dámo, a nezapomínejte, že já se s vámi neoženil."
"Odpouštím. Prosím, pokračuj ve vysvětlování."
"Děkuji. Jak už jsem řekl, dospěl jsem k názoru, že v paměti tak přeplněné fascinujícími vzpomínkami, jako je ta moje, vybledne v běhu staletí i ten nejzvláštnější zážitek. Navíc jsem se natolik soustředil na představu zrevidování své minulosti, že už jsem si ani nemohl být jist, zdali mohu vzpomínkám na to období vůbec věřit. Mohl jsem si vymyslet své vzpomínky nebo vzpomínat na své představy?"
"Jedinečné dilema," poznamenala Princezna.
"Vskutku. A neviděl jsem jiné pomoci, než přímý a rozhodný čin. Tak jsem udělal zaklínadlo a přišel sem."
Ticho, které zavládlo, přerušil Kedrigern s poněkud nucenou srdečností, "No, to je od tebe hezké, že jsi sem zaskočil. Teď se cítím mnohem klidnější. Opravdu."
"Já ne," řekl táta.
"Ani já ne," řekla Princezna.
"No, mám-li být upřímný - já taky ne," přiznal se Kedrigern.
"Chtěl jsem jen být zdvořilý. Koneckonců, táta sem přišel zdaleka, značně při tom riskoval a spotřeboval na to spoustu magie a teď se ukázalo, že... zkrátka že všechno není tak, jak by mělo být."
"Ne všechno," namítla Princezna. "Tento dům poznal."
"Ano. Řekni mi, chlapče, kdo ho postavil?"
"Skupina řemeslníků, které jsem zachránil před barbary."
Táta přikývl. "To sedí. A došlo k tomu osvobození, ještě když jsi žil ve staré věži?"
"Ano."
"Poté, co jsi rezignoval na členství v Cechu kvůli té záležitosti s Quintrindem?"
"Bezprostředně poté."
Táta se zamyšleně zatahal za bradu. "Vzpomínáš si na poslední zaklínadlo, které jsi dělal před tou schůzí?"
"Jak bych mohl zapomenout na ten incident s lady Dririam, která se zapomněla usmívat? A vzpomínáš si na to předchozí?" kontroval Kedrigern.
"Princ! Ten tlustý s bradavicemi, který po mně chtěl zaklínadlo, které by ho udělalo-" "A když jsem to zaklínadlo udělal, proměnil se v-" "A pak jeho otec-" "Ale já-" "Přímo jim pod nosem-" "Zadní bránou ven-" "A pak rychle domů, na králově nejoblíbenějším koni!"
Šklebili se jeden na druhého jako dva bývalí spolužáci na abiturientském večírku. Princezna vstala, uhladila si šaty a řekla: "Klidně pokračujte ve vzpomínání. Půjdu říct Spotovi, aby připravil večeři."
Táta zvedl ruce. "Má drahá dámo, je to od vás velice milé, ale nemohu zůstat. Zaklínadlo působí jen po omezenou dobu a kromě toho mne čeká práce. Zítra ráno je zasedání rady, zpráva rozpočtového výboru, musím si připravit řeč na setkání veteránů, které se koná příští týden... jsem teď opravdu velice zaneprázdněn."
"Potom se pokusme využít tvého času tady lépe a snažme se přijít na to, proč jsou naše životy rozdílné."
"Vždyť jsme zjistili, že zase tak moc rozdílné nejsou."
"Pokud jsi doopravdy Kedrigern, musel bys být už skoro tři století mým manželem. A přitom tvrdíš, žes mne nikdy před tím neviděl.
To mi připadá zneklidňující a řekla bych, že byste se nad tím vy dva mohli přinejmenším zamyslet," řekla Princezna a její tváře zrudly.
Táta si položil ruku na srdce a řekl: "Mne to trápí víc, než dokážu říct. Ale vysvětlení pro to neznám."
"Moment," řekl Kedrigern. "Zdá se, že jsme se shodli až do chvíle, kdy byl postaven tento dům."
"Ne, co se týče Spota a Buroka."
"Ne. To máš pravdu."
Oba čarodějové byli chvíli zticha, ponořeni do hlubokých úvah.
Konečně Táta řekl: "Jak jsi vlastně přišel ke Spotovi? A kde?"
"Bylo to ten den, kdy jsem odešel z Cechu. Vybral jsem si delší cestu domů, protože jsem chtěl přemýšlet, a v noci jsem se utábořil na louce-" "Já ne," přerušil ho táta. "Já šel přímo do věže. Pamatuji si to docela jasné. Vzal jsem to tenkrát zkratkou přes les a tehdy jsem se setkal se zajatými řemeslníky."
"Tak to máme úplně jiné zážitky. Ale potom... Vzpomínáš si na Metaluru?"
"Dceru toho idiota Morgoshe? Pokusil se mi vyrazit mozek z hlavy řemdihem, to si pamatuji velice dobře."
"No a s Princeznou jsem se setkal, když jsem se vracel z Morgoshova hradu," řekl Kedrigern. "Šel jsem přes Ponurý močál."
"To je pravda, šel jsem tam. Ale nesetkal jsem se s nikým," řekl táta. "Je to zvláštní, na ten den si pamatuji velice jasně. Když jsem přišel k místu, kde se cesta rozděluje, vybral jsem si tu kratší-" "A tam začaly všechny ty rozdíly!" zvolal Kedrigern a vyskočil.
"Já si vybral dolní cestu a zaslechl jsem Princeznin křik o pomoc -" "Já si vybral horní cestu a došel jsem domů, aniž bych někoho potkal," řekl táta. Po delší odmlce pokračoval tlumeným, zmateným hlasem: "Tehdy to se mnou začalo jít z kopce. Morgosh si vzal do hlavy, že jsem ho podvedl, a začal o mně roztrušovat pomluvy. Přišel jsem o většinu svých klientů. Trvalo to skoro půl století, než jsem se zase postavil na nohy. Zažil jsem tedy zlé časy."
"Ale já ne. Díky Princezně ne," řekl Kedrigern, vzal svou ženu za ruku a vítězoslavně se usmál.
"Ne. Vypadá to, že ne," řekl táta. Zhluboka si povzdechl, vstal a opřel se o svou hůl. "Raději bych měl vyrazit. Myslím, že jsme se k vysvětlení dostali tak těsně, jak jen to šlo. Zdá se, že má cesta do minulosti nedopadla tak, jak jsem si

představoval. V mládí sis vedl lépe než já."
"Ale tys to zase spravil v pozdějším období," řekla Princezna a konejšivě pohladila starého čaroděje po tváři.
"Ano, to ano. Jistě." Táta se rozhlédl po vilce. "Myslím, že je to docela hezké hnízdečko. Nic, za co by se jeden musel stydět. Pokud vám to stačí, můžete tu být velice šťastní."
"No, není mi ještě ani sto sedmdesát, táto."
"Pravda, pravda," řekl stařec a poklepal Kedrigerna po rameni.
"Tak lehce se na to zapomíná. Máš před sebou spoustu času. Spoustu času. Vlastně teprve začínáš. Čaroděj je na vrcholu sil až v třetím a čtvrtém století svého života."
"Můžeme pro tebe ještě něco udělat, než odejdeš? Nemyslím, že bychom se vídali moc často."
"Už nikdy, můj chlapče. Tohle zaklínadlo funguje jen jednorázově a už je skoro u konce." Starý čaroděj zaváhal a pak se zeptal Kedrigerna: "Možná, že by tu jedna věc přece jen byla... nevadilo by ti, kdybych se podíval na svou starou pracovnu?"
"Cokoliv si přeješ, tati," řekl Kedrigern a vykročil.
Starý muž stál ve dveřích pracovny celou minutu, pomalu se rozhlížel a spokojeně přikyvoval, když viděl všechny věci na svých starých místech. Na chvíli postál u pracovního stolu a pak přešel k policím knihovny, usmívaje se potěšené na známé knihy, předměty a pavučiny. S tichým radostným výkřikem vytáhl jeden útlý svazek vázaný v černé kůži.
"Rukověť základních kouzel!" zajásal a zamával jí nad hlavou jako praporem. "To je ta jediná, kterou potřebuješ, hochu.
Ovládni ji a ostatní už ani nemusíš číst."
"Ostatní se čas od času taky hodí," namítl Kedrigern.
"Zřídka, velice zřídka. Dej mi Rukověť základních kouzel a já si poradím se vším. Ty ostatní ... Zaklínadla pro každou příležitost, Isbashooriův průvodce... dokonce i Kniha pěti modrých hlemýžďů...
Máš ji ještě?"
"Vlastně jsem ji získal docela nedávno."
"Rád bych se na ni ještě jednou podíval, než odejdu. Je to pěkný kousek knihařské práce."
"Ano, to je. A jsou v ní kouzla, která v Rukověti nenajdeš."
"No, možná jedno nebo dvě," připustil starý muž neochotně.
"A odeklínadla, jaká jsem ještě neviděl. Vlastně bych měl říct odeklínadla na zaklínadla, o kterých jsem ještě neslyšel! Ta kniha je učiněný poklad."
Kedrigern vyhledal knihu bez potíží. Ležela na spodní polici vedle něčeho, co vypadalo jako velký plochý kámen, ale vydávalo to popudivé pískavé zvuky a schovávalo se to před světlem. Podal knihu svému hostu, který ji položil na pracovní stůl, opatrně ji otevřel, posadil se a začal v ní listovat.
Po chvíli řekl tichým, zamyšleným hlasem: "Některá z těch odeklínadel a protikouzel jsem nikdy nepřeložil."
"Pořád říkám, že se jednoho dne do toho pustím."
"Ale nikdy jsem si nenašel dost času," řekl táta a potřásl hlavou.
Náhle vzhlédl, podíval se na Kedrigerna a v očích se mu zablesklo.
"Máš ještě na horní polici tu žertovnou knihu s dřevorytem tří opic a hostinského? Neviděl jsem ji celá staletí."
Kedrigern se při vzpomínce na ten obrázek zašklebil, přitáhl si k policím židli a vylezl na ni. Začal prohledávat horní police, které obsahovaly méně často používané knihy. Narazil na jednu, o které už zapomněl, že ji má, otevřel ji a začal v ní listovat. Po několika minutách ho vyrušil zvuk zavíraného těžkého svazku. Obrátil se a viděl, že se na něj starý muž usmívá. Kniha pěti modrých hlemýžďů ležela na stole zavřená.
"Bojím se, že už nemám dost času. Zaklínadlo už končí, a pokud se chci vrátit bez vážné újmy, musím se znovu usadit do polohy, ve které jsem přicestoval. Už jsem spotřeboval hodně magie a nechtěl bych ji vyčerpat docela."
"Jestli ti s něčím mohu pomoci..."
"Ne, ne, s tím se netrap, chlapče. Pomohl jsi mi až dost. Byla to velice užitečná návštěva, ale je čas se vrátit," řekl starý muž a těžce se zvedl.
Srdečně se rozloučil se svými hostiteli a odkráčel k zahradnímu křeslu, na kterém ho Kedrigern spatřil poprvé. Tam se posadil stejně jako předtím, s rukama složenýma na hlavici hole. Ještě jednou zkontroloval polohu slunce a připravil se na působení zaklínadla.
"Nemusíš něco odříkat?" zeptal se Kedrigern.
"Ani slovo," řekl stařec a zaťukal holí třikrát o zem.
"Ta hůl?"
"Ano. Získal jsem ji asi před sto čtyřiceti lety od jednoho černokněžníka.
Docela šikovná věcička. Ušetří mi spoustu mluvení."
"Zase něco, na co se můžu těšit," řekl Kedrigern.
"Doufám, že to všechno vyjde. Zdá se být zřejmé, že v našich životních osudech jsou jisté rozdíly, ale možná, že se to časem srovná.
Hrad a lovecké zámečky se ti budou líbit. A Emras je dobrý chlap, opravdu," řekl starý muž, který už začal působením zaklínadla mizet. "A až zjistíš, že ses proměnil v lidožravého obra, použij zaklínadlo ze strany dvacet jedna Knihy pěti modrých hlemýžďů. Nezapomeň.
Strana dvacet jedna."
"V lidožravého obra?" vykřikla Princezna vyděšeně.
Kedrigern zbledl a zeptal se: "Kdy k tomu dojde?"
"Ještě nějaký čas ne," řekl stařec, který už byl jen pouhým tetelením nad křeslem a jeho hlas zněl jako tichý vánek.

"Nezapomeň, že jsem tě varoval. Alespoň tak jsem ti mohl prokázat svou vděčnost."
A pak zmizel úplně.
Toho dne večeřeli tiše a zamyšleně. Po jídle odešel Kedrigern do své pracovny a Princezna ho následovala.
"Chtěl vidět moje knihy. Svoje knihy," řekl Kedrigern přemítavě a zalistoval v Knize pěti modrých hlemýžďů. "Tuhle chtěl vidět zvlášť. Vážně si musím najít čas a přeložit ji."
Princeznina otázka náhle přerušila zamyšlené ticho: "Jak to, že o té knize věděl?"
Kedrigern pokrčil rameny: "No, já myslím... Pravděpodobně...
Já nevím." Velice vážně se zadíval na Princeznu.
"Máme ji teprve nedávno a získali jsme ji až po naší svatbě.
Nevzpomínáš si, jak dlouho nám trvalo, než jsme přišli jen na její jméno?"
"Ano. Máš pravdu. Jak jen mohl...?" Kedrigern začal pečlivě listovat jejími stránkami. S výkřikem: "Aha!" náhle knihu položil na stůl a ukázal na místo, kde byly vytrženy tři listy. Po chvíli napjatého ticha vybuchl: "Ten mizerný zloděj! Ten starý slizký prolhaný had!
Kam to ten svět spěje, když člověk nemůže věřit ani svému vlastnímu slovu! Co to musí být za chlapa, když okrade i sám sebe?"
"Zoufalý," řekla Princezna.
"Opravdu si to myslíš?"
"Ano. Byl velice nervózní. Všimla jsem si toho od prvního okamžiku."
"Taky se mi zdálo, že je trochu neklidný, ale přisuzoval jsem to působení časového kouzla. Někteří lidé z něj mohou i smrtelně onemocnět.
Zvláště lidé, kterým je víc než čtyři sta let." Po chvíli ticha Kedrigern pokračoval: "Ale řekl bych, že se uklidnil, když uviděl tu knihu. A pak mne požádal, abych mu vyhledal jednu žertovnou knihu, takže jsem se k němu na pár minut obrátil zády."
Princezna přikývla. "Samozřejmě. Věděl, jak to s tebou dopadne, když se začneš probírat svými knihami. Zatím co jsi byl tak zaměstnán, Táta si vytrhl kouzla, která potřeboval."
Kedrigern polekaně vykřikl a začal znovu rychle listovat v knize.
Pak si ulehčené oddechl. "Aspoň že nevytrhl stránku dvacet jedna."
"Není přeložená."
"Pustím se do toho hned," řekl Kedrigern.
"Já ti pomůžu," řekla Princezna.
Kedrigern se podíval na nesrozumitelné značky v knize a zavrtěl hlavou. "Musel - musel jsem ? - to odeklínadlo opravdu moc potřebovat.
Zajímalo by mne proč..."
"Buď trpělivý. Za nějakých dvě stě osmdesát let se to nejspíš dozvíš. I když to zřejmě záleží na tom, kterou cestou se dáš," řekla Princezna, vzala ho za rukáv a stáhla ho na židli. "Teď se ale pusť do překládání toho odeklínadla. Nerada bych se jednoho rána probudila a našla vedle sebe v posteli lidožravého obra."

Nápadníci Kate O'Farrisseyové

Čaroděj Conhoon nebyl příliš společenský člověk. Více než sto let žil sám jako starý mládenec. Ale teď - už skoro čtyři roky - s ním chýši sdílela jeho schovanka, a ačkoliv by raději zemřel, než by to přiznal otevřeně, považoval toto soužití za značné zlepšení proti svému dřívějšímu životnímu stylu.
Kathleen O'Farrisseyová byla nejen Conhoonova schovanka, ale i kuchařka, služka, pradlena, hospodyně, zahradník, holič, údržbář a děvče pro všechno. Díky svému vrozenému nadání pro magii byla také jeho učedníkem. Na nedostatek práce si rozhodně stěžovat nemohla.
Po čtyřech letech bylo těžko říct, jestli z jejich soužití mělo větší užitek děvče nebo čaroděj. Kate vyrostla v půvabnou mladou dámu (O'Farrisseyové byli vždycky pohlední lidé); její dlouhé vlasy byly rudé jako žhavé uhlíky, oči měla modré a hluboké, ruce a nohy drobné a roztomilé, postavu štíhlou a pohlednou. Její modré oči však bývaly velice často nateklé a zarudlé od dlouhých hodin strávených četbou hustě psaných odstavců z kouzelných knih, jež jí Conhoon označil, při nedostatečném osvětlení, a její bledé a jemné ruce bývaly zdrsnělé a mozolnaté od drhnutí podlahy, mytí nádobí a ždímání prádla, plení zahrady a hrubé manuální práce v chatrči a kolem ní.
Ale Kate si stěžovala jen zřídka. V domě svého otce pracovala tvrději a dostávala za to ještě méně. Tady se alespoň naučila kus užitečné magie a jedla dobře a pravidelně. A ačkoliv Conhoon byl velice rychlý v kritice, pomalý ve chvále a notoricky neschopný vydat ze sebe jediné slovo díků, nebyl k ní nikdy hrubý - nanejvýš verbálně.
Její otec ji mlátil jako žito. A to už si k ní díky její rostoucí zručnosti v čarodějnickém umění nedovolí nikdo.
Conhoonův prospěch byl mnohem viditelnější. Jeho vyzáblé a kostnaté tělo teď plnilo dobré jídlo, takže na něm šaty, čisté a měkké častým praním, už nevisely. Po jídle si spokojeně hladil plné břicho; a očividně bylo mnohem víc co hladit než dřív. Jeho vous byl jemný a čistě upravený, a mohl si ho pročesávat prsty bez rizika, že narazí na nějaké zkamenělé zbytky starého jídla. A navzdory nezvyklým pachům, sem tam nějaké té skvrně a nepořádku naprosto obvyklém v obydlí praktikujícího čaroděje, se Conhoonův malý domek stal docela úhledným příbytkem. Na to Kate dohlédnout uměla.
Jediným problémem byli mladí muži.
Prvního z nich si Conhoon všiml jednoho krásného rána na začátku jara, když vyhlížel na svou zahrádku - dříve blátivý dvorek, k nepoznání proměněný pilnýma Kateinýma rukama - a uviděl statného pořízka, jak dělá zamilované oči na

děvče, které zrovna plelo mátu.
Pohled na vetřelce přiměl čaroděje k zlobnému zavrčení. Už už se připravoval, že na něj křikne, ale než zvolil vhodná slova, hodila Kate hochovi na hlavu hroudu bláta a odehnala ho jako vyplašeného králíka. Conhoon se spokojeně usmál. To dítě se učí rychle, pomyslel si.
O týden později už na ni civěli dva mládenci. Hodila hroudou po každém z nich, a mířila skvěle. Ale o tři dny později se jeden z nich vrátil a za další dva dny i druhý.
Jak se oteplilo, začali se množit i nápadníci. Stále víc a víc jich postávalo pod stromy, vykukovalo zpoza houští nebo okounělo za zídkou. Dokonce ani déšť je neodradil. Začátkem léta už to vypadalo, jako by se v lesích kolem Conhoonovy chatrče konal sjezd svobodných mládenců.
Až do Svatojánské noci snášel vetřelce mlčky, říkal si, že nestojí za kletby, a kromě toho dívce prospěje, když bude mít taky své vlastní problémy a nebude čekat, že je za ni bude řešit on. Ale když začali vyzpěvovat serenády, byla jeho trpělivost u konce. Příštího rána zasedl k misce ovesné kaše s výrazem mistra popravčího v očích.
"Slyšela's je? Slyšela's ten zpěv?" zeptal se.
"Ano," řekla a přelila kaši mlékem. Chovala se poněkud nepřítomně.
Očima se vyhýbala jeho pohledu a soustředila se na svou kaši.
"To už je vrchol. Dál to snášet nebudu. Potloukají se mi po zahradě, plaší krávy, ruší prasata... ale s tím je konec. Když tak stojí o zpívání, budou zpívat. Proměním jich pár ve vrabce."
"Ale, vždyť jsou to jen hloupí kluci. Nic, s čím by se čaroděj zahazoval. Stačí, když na ně zadupu, a hned se běží schovat."
Conhoon polkl lžíci kaše a řekl: "Tak na ně raději zadupej co nejdřív, jinak z nich nadělám ty vrabce."
"A nebylo by to čiré plýtvání magií? Vrabci mohou způsobit víc škody než kluci. Jen to nech na mně."
Conhoon zavrčel a pokračoval v jídle. Několik dalších soust kaše spořádal mlčky a pak se zeptal: "Odkud se vlastně berou? Na den chůze kolem žádné stavení není."
"Ale, tak všelijak. Z nejrůznějších míst. Mladí muži jsou schopni ujít velký kus cesty, aby se podívali na opravdovou krasavici."
Conhoon se zarazil s lžící na půl cestě k ústům. "Cože? O čem to vlastně mluvíš? Jakou krasavici?"
"Mluvím o sobě."
"Ty nejsi žádná krasavice, ty jsi můj učedník!"
Kate si odhrnula vlasy z čela a zpražila čaroděje mrazivým pohledem.
"Najdou se takoví, kteří říkají, že jsem ta nejkrásnější a nejspanilejší dáma v celém Irsku. Kdybys poslouchal, co ti chlapci v noci zpívali, místo aby ses zavíral sám se svými knihami kleteb-" Conhoon se vymrštil. "Jsi pouhé děcko! Nejsi žádná dáma, ale O'Farrisseyovic děcko!" zařval, mávaje lžící a rozstřikuje kaši všude kolem.
"Je pravda, že jsem z rodu O'Farrisseyů. A neoženil se snad můj dědeček s nejkrásnější dívkou z celého Meathu? A nebyla snad má matka známá po dvanácti královstvích jako 'Temná růže Ballybunionu' a neoženil se snad po její tragické smrti můj otec s princeznou sličného lidu, která se zbláznila do jeho krásy?" odpověděla Kate, vstala a otřepala se. "Byla bych ti vděčná, kdybys na to nezapomínal a kdybys neprskal kaši po celé světnici."
"Jsi můj učedník a moje schovanka. Já jsem zodpovědný za tvou výchovu a nestrpím, aby se v tomto domě mluvilo o svatbě nebo o krásných a spanilých dámách, stejně jako nestrpím, aby se mi tu potulovali nějací připitomělí klackové a pletli ti hlavu takovými hloupostmi. Dost času myslet na vdavky, až zvládneš kouzla!" deklamoval Conhoon, nepřestávaje mávat lžící.
Kate si založila ruce. Posupně se ušklíbla. "Ty šejdíři. Prostě se bojíš, že bys přišel o službu!"
"Nebojím!"
"Nelíbilo by se ti vrátit se zase k špatnému jídlu, špinavým a roztrhaným šatům a mít vousy jako koště na zametání kurníku. Rozmazlila jsem tě, ty starý líný šejdíři!"
"Až do své plnoletosti mě budeš poslouchat!" zaječel Conhoon a zamával rukama, až kapičky kaše ozdobily strop.
"Ubohé opuštěné dítě, které jsem zachránil před smrtí hladem - a pro pár sladkých slovíček nějakých klacků na mne okamžitě zapomene. Když já byl učedník, těšili se čarodějové vážnosti a ani pooka by neřekl taková slova, jaká dnes byla pronesena v tomto domě, ale ti dnešní učedníci..."
Jeho nadávky postupně přešly do nesrozumitelného hněvivého bručení.
"Když ty jsi byl učedníkem, nedělal jsi současně i kuchaře a pekaře, pradlenu a oráče, kameníka, pokrývače, holiče, tesaře, dojičku, pasáka vepřů a tucet jiných špinavých a těžkých prací, abys pak trávil hodiny čtením malinkatých písmen ve skoro úplné tmě," řekla a zahrozila pěstí.
"Ne. A neříkáš snad pořád, že je to k mé škodě? Vidíš, já ti všechny ty výhody, které jsem sám neměl, poskytuji, a nedočkám se za to od tebe víc vděčnosti než od kočky."
Kate poklesla čelist a na několik okamžiků nebyla schopna slova. Nenáviděla, když jí někdo otloukal o hlavu její vlastní slova, protože jí to zabraňovalo v obraně. Vše, na co se zmohla, bylo hněvivé zaječení: "Ty lháři!"
"Tak to lhář tě naučil všechny ty věci, které budeš potřebovat znát, aby sis našla své místo na slunci? Za takové lži by mi mnozí děkovali na kolenou. Ach, O'Farrisseyové byli vždycky nevděčná cháska," odpověděl Conhoon, smutně potřásl hlavou a procítěně si povzdechl.
Kate chvíli trvalo, než se ovládla. Znovu si založila ruce a pak řekla klidným hlasem: "Naučila jsem se, jak pozvednout domácnost z trosek a taky několik užitečných kouzel. Ty znalosti mi poslouží dobře a jsem ti za ně vděčná, když už to chceš slyšet. A můj manžel ti bude vděčný taky." Posadila se ke stolu a nabrala si lžíci ovesné kaše.
Conhoon ze sebe vydal zajímavou sérii přidušených zvuků, než se mu konečně podařilo zaječet: "Manžel?! O jakém manželovi to mluvíš, ty hloupé děcko?"

Kate polkla kaši, odložila lžíci a velice klidně odpověděla: "Jsem dospělá žena a dvoří se mi mnoho mužů a ještě více se mi jich v budoucnu dvořit bude. A až najdu takového, který se ke mně bude hodit, vdám se, a pak si budeš moci vařit kaši a čistit strop sám."
Než mohl Conhoon najít slova, kterými by přiměřeně vyjádřil stav své rozervané mysli, upoutala jeho i Kateinu pozornost záře u dveří do kuchyně. Rostla co do velikosti i jasu, a když nabyla velikosti růžově zářícího kotlíku, Conhoon se podíval na Kate a zeptal se: "Kdy ses to naučila?"
Kate sebou při zvuku jeho slov trhla. S pusou dokořán hleděla na zjevení, které se stále zvětšovalo. Přidušeným a zmateným hlasem odpověděla: "To není moje práce."
"Už toho mám dost," řekl Conhoon, s očima upřenýma na záři.
Položil lžíci opatrně vedle misky a vyhrnul si rukávy. "Přivíral jsem oči, když se po mém pozemku klackovali všelijací budižkničemové a jejich zamilované serenády jsem přecházel bez povšimnutí. Ale magický vetřelec v mém domě, to už je příliš. Ustup, dítě, abys byla mimo dosah strašlivé kletby, kterou míním seslat na toho mizerného lumpa, hned jak mi ukáže svou tvář."
Stál u stolu a nedočkavě si protahoval prsty. Kate se schovala za jeho zády, kde stála na špičkách a nakukovala mu přes rameno.
Světélkující zjev už nabyl velikosti člověka a začínal mít zřetelnější tvary. Zviditelněl a zaostřil se, ale žádný zamilovaný nápadník to nebyl. Ke Conhoonovu i Kateinu překvapení záře náhle pohasla, jako když se sfoukne svíčka, a před nimi stála plnoštíhlá žena středních let oblečená v bledě růžových šatech a tiáře, v napřažené ruce držela kouzelnou hůlku a usmívala se sladkým a konejšivým způsobem.
Nad jejími rameny se blýskaly konečky duhových křídel.
"Kdo jsi?" zvolala Kate a ve stejné chvíli Conhoon zařval: "Co tady chceš?"
Žena si jednou rukou zaclonila oči, což bylo v šeré místnosti opatření naprosto zbytečné a podle čarodějova názoru poněkud příliš afektované, a pak se rozhlédla po kuchyni. Když svou inspekci dokončila, změřila si se zájmem Conhoona a zeptala se ho: "Jsem tady správně?"
"Ne," odsekl.
"To je opravdu trapné. Skutečně to není příbytek..." zadolovala v kapse a vytáhla z ní malý bílý zápisníček, který si přidrže- la v předpažené ruce. Zalistovala v něm, soustředěně se zamračila a pak dořekla: "...slečny Kathleen O'Farrisseyové, věk šestnáct, skoro sedmnáct let?"
"A co mně chceš?" zeptala se Kate, která odvážně vykročila zpoza Conhoonových zad. Založila si ruce v bok, přísně si ženu v růžovém změřila a řekla: "Jestli ti v hlavě straší nějaký nápad, že bys mne mohla unést, abych se provdala za tvého ohyzdného syna, nebo mne chceš omámit nějakým kouzlem lásky, pak uděláš nejlíp, když se zase rozsvítíš a zmizíš, než tě můj strýček Con odešle pryč s něčím mnohem horším, než je blecha v uchu."
Žena zamrkala a slabě se usmála: "Prosím, miláčku?"
"Slyšelas, co ti to děvče řeklo. Žádné triky," řekl Conhoon.
Dáma znovu zamrkala a pak se vesele rozesmála: "Jemine, ale to je omyl! Kathleen nejdražší, já jsem přece tvoje kmotřička víla!
Přišla jsem hned, jak jsem se doslechla, že se míníš vdávat."
Kate se zamračila. "Tak proto jsi tady?"
"Ach, bude z tebe taková rozkošná nevěsta, ty moje zlatíčko!
Mám už pro tebe dokonce šaty. A skvělé střevíčky, bílé jako sníh, s růžovými stužkami... jsou prostě božské. Já vím, že se ti budou líbit!"
zajásala a zatleskala rukama. Znovu se pozorně podívala na Conhoona a pak se Kate zeptala: "Tohle je ten gentleman, který tě vdává?"
"Já nikoho nevdávám. Kate O'Farrisseyová je můj učedník.
Byla mým učedníkem po dobu čtyř let a když rozhodnu, bude jím ještě dalších čtyřicet."
"Ale no tak, nebuď takový starý bručoun," napomenula ho kmotřička víla a lišácky při tom zahrozila prstem. "Naše malá Kate už je dost stará, aby pomýšlela na vdavky, a ty jí na její cestě za štěstím nesmíš stát v cestě. Všichni ti báječní mladí muži ve vaší zahradě a pod stromy, a tucty dalších, kteří spěchají, aby jí složili poklonu - může si vybírat z nejlepších a nejhezčích mužů v Irsku!"
"Jistě, a žádný z nich pro ni není dost dobrý. Z toho děvčete bude jednou čarodějka. Mám ji snad nechat, aby zahodila svou budoucnost a šla vařit, prát a uklízet nějakému línému budižkničemovi?"
Kate se pohrdavě zasmála a řekla: "Slyšíte, jaký je to dobrák?
Chce mne toho všeho ušetřit, abych mohla vařit a uklízet čaroději."
"Čaroději?" Víla kmotřička se zatvářila zmateně.
"Jsem čaroděj Conhoon Trojího nadání. A chovat se laskavě k lidem, kteří se objeví v mé kuchyni a pletou se mi do výchovy učedníka, není nadání, které bych měl, nebo které bych toužil mít."
"Tohle mi neřekli. Byla jsem informována, že jedno děvče pomýšlí na vdavky, ale o čarodějnictví nepadlo ani slovo."
"A kdo vás informoval, smím-li to vědět?" zeptala se Kate.
"Jedna z mých pomocnic. Mám je na to, aby dohlížely na všechny mé dívky. Byla jsem informována hned, jak jsi projevila svůj úmysl vdát se, a okamžitě jsem vyrazila, abych ti poskytla radu a pomoc, kterou dívky v takovou chvíli potřebují."
"Opravdu? A kde jsi byla, když mi táta utekl s elfí tlupou? A všechny ty roky, kdy jsem na kolenou drhla dlažby, rozmělňovala hroudy pod žhavým sluncem, čistila komín a měnila došky? Kde jsi byla tehdy?" zeptala se Kate. Její hlas zněl ostře a jeho tón byl obviňující.

"Kathleen, drahoušku, nás kmotřiček vil je tak málo a jsme tak strašně zaneprázdněny. Jsem zodpovědná za štěstí tisíců mladých dam, jako jsi ty-" "Moc toho pro ně neděláš," poznamenal Conhoon.
"To je od tebe velice nespravedlivé. Starám se, aby každá z mých děvčat měla báječnou svatbu. Dám jim jeden den, na který budou vzpomínat do konce života. Myslím si, že je to pro ně důležité, a tvoje poznámka se mi nelíbí ani za mák."
"Pokud se ti mé poznámky nelíbí, zmiz z mého domu."
Čaroděj a kmotřička víla se navzájem změřili pohledem.
Atmosféra v místnosti byla napjatá. Stačilo málo a magie by začala létat vzduchem, s velice nepříjemnými a ničivými následky.
Kate, která to nebezpečí vyrušila, se postavila mezi ně a pozvedla ruce, aby si sjednala klid.
"Tak už toho bylo dost. Je tady několik nejasností, které by bylo dobré vyjasnit, a to nemohu udělat, zatímco se mi tu hádáte," řekla.
Čaroděj a víla na sebe nepřestali upírat výhružné pohledy, a tak Kate ukázala na dvě židle. "Posaďte se a poslouchejte mne, vy dva."
Posadili se, každý na jedné straně stolu, strnule na krajíčcích svých židlí, připraveni kdykoliv vyskočit. "Seďte. Poslouchejte. Dala by sis sklenici mléka, kmotřičko vílo, nebo snad trochu ovesné kaše?"
"Ne, děkuji ti, drahé děvče. Takovou stravu my nepotřebujeme."
"Jak je libo. Chtěla jsem říct-" "A mně v mém vlastním domě nenabídneš nic?" otázal se Conhoon roztrpčeně.
"Už jsi měl kaši. Teď poslouchejte." Kate si založila ruce a oba si je přísně změřila. Seděli tiše. Dívku to zjevně potěšilo a pokračovala: "Chtěla bych říct tři věci. Za prvé, myšlenka nádherného svatebního dne, na který bych vzpomínala celý život, se mi velice zamlouvá."
"Je do vdavek tak žhavá, že kvůli nim klidně zahodí svou budoucnost," zabručel Conhoon, dívaje se z okna.
Kate jeho poznámku ignorovala. "Za druhé, až přijde čas, abych se vdala, budu šťastná, když uvidím svou kmotřičku vílu a vděčná za každou radu nebo pomoc, kterou mi může poskytnout."
"Děkuji ti, drahé dítě. Je to hezké vědět, že o tebe stojí," řekla kmotřička víla, zářivě se usmála a vyzývavě sjela pohledem po Conhoonovi, který zavrčel jako starý pes.
"Za třetí, má dnešní zmínka o svatbě byla čistě spekulativní.
Vdám se, až sama budu chtít, a nebudu chtít dřív, než najdu muže, který mi bude vyhovovat, a takového jsem ještě nenašla. A když se tak dívám na ty trouby a jelimánky, kteří se k našemu domu stahují z okruhu dvou mil, nezačnu ho hledat dřív, než budu moc stará na to, abych si vzpomněla, na co jsem ho vlastně chtěla."
"Skvělé děvče," zvolal Conhoon a udeřil pěstí do stolu.
"Takové věci nesmíš říkat!" zhrozila se kmotřička víla a začala pohoršené pracovat obočím. "Na takové věci nesmíš ani pomyslet!
Když máš právě teď venku před domem minimálně tucet dokonale vhodných mládenců! Tucet jsem řekla? Nejmíň padesát! Stovky!"
"Pak se tedy velice dobře schovávají," namítla Kate.
"Ještě nevíš, jak se máš dívat, má drahá. A jak by ses to mohla naučit?" řekla kmotřička víla a pohrdavým pohledem sjela Conhoona, který jí odpověděl hrozivým zamračením. "A oni nemají ani tušení, jak se ti správně představit. Mladí muži jsou tak neohrabaní."
"To tedy jsou. Nemají ani dost rozumu na to, aby uhnuli před letící hroudou, když jim míří na hlavu."
"Tys po svých nápadnících házela hroudami?" zeptala se víla šokované.
"Ano. A zřídka kdy jsem minula."
"Pak je to mnohem vážnější, než jsem si myslela. Má drahá, musíš se toho tolik naučit."
Conhoon vstal. "Já rozhoduji o tom, co se bude učit. To děvče je můj učedník a moje schovanka zároveň, a vyprošuji si, aby se mi tu někdo dohadoval a pletl jí hlavu špinavými vílími triky."
"Tak ty mě nepřestaneš urážet! Kmotřičky víly nepoužívají žádné špinavé triky."
"Málo toho víš o svých soukmenovcích, pokud můžeš tvrdit něco takového," řekl Conhoon.
"Opravdu? A co ty víš o vílích kmotrách?"
"Znám svého vlastního vílího kmotra a nevěřím mu ani tolik, jak daleko jsem schopen hodit Velkou skálou v Skillyhooley."
Kmotřička víla si pohrdavě odfrkla. "Kdybys byl pořádný čaroděj, dokázal bys pomocí slůvka nebo dvou hodit Velkou skálou v Skillyhooley až k moři."
Conhoon zrudl a zařval: "Slyšeli jste to! Slyšeli jste, jak mi otlouká o hlavu má vlastní slova?"
"Patří ti to," zasmála se Kate.
"Špinavý trik. Nic jiného neumí. Carmody z nich byl nejhorší, ale tahle si s ním moc nezadá."
"A kdo je to Carmody?" zeptala se Kate.
"Můj vílí kmotr. Největší podvodník, s jakým jsem se kdy setkal.
Když mne navštívil poprvé, pokoušel se vypůjčit si ode mne peníze, a podruhé mi ukradl čistou košili. Takoví jsou vílí kmotři a kmotry, drahé dítě, a nenech se zmýlit sladkými úsměvy téhleté. Je to taky podvodnice."
"Mé drahé dítě," řekla kmotřička víla, "tahle osoba se usvědčila svými vlastními slovy. K našim metodám patří vybírat vílí kmotříčky a kmotřičky tak, aby se co nejvíce hodili ke svým lidským svěřencům."
"A ty se hodíš ke mně?" zeptala se Kate.
"Samozřejmě. Jsi půvabná a šarmantní, i když politováníhodně zanedbaná. Jestliže tahle osoba," řekla s opovržlivým mávnutím rukou, "byla přidělena línému, zlotřilému vílímu kmotrovi..., hm, myslím, že to ani jinak dopadnout nemohlo."
"Jak můžeš poslouchat ty její poťouchlosti? Je to tak velká lež, že by se jí měla na místě zadusit, a ona se nestydí použít

ji proti ne- vinnému dítěti. Samozřejmě, takoví nemají ani ponětí, co je to stud," řekl Conhoon.
"Tak to už je opravdu příliš. Kathleen, drahoušku, musíš se okamžitě svěřit do mých rukou. Budeš-li ještě chvíli váhat, může být pozdě."
"Nevěř jí ani slovo," odsekl Conhoon.
Kmotřička víla a čaroděj se podívali přes kuchyňský stůl jeden druhému do očí. Ona vstala ze své židle a výmluvně pozvedla hůlku.
On si vyhrnul rukávy, aby měl ruce volné pro příslušná gesta. Čas mluvení očividně minul.
"Nechte toho, vy dva!" nařídila jim Kate. "Ve své kuchyni nechci vidět žádnou magii!"
"Tak ať se chová slušně!" zaječela kmotřička víla, zatímco Conhoon zavyl: "Tak ať vypadne z mého domu!"
Po chvíli napjatého ticha výraz ve tváři kmotřičky víly zjihl a změnil se v lehký úsměv. "Není třeba tropit povyk. Odejdu. Ale vrátím se sedmkrát, pokaždé v doprovodu mladého muže, aby si mé drahé děvče mohlo vybrat nejvhodnějšího ženicha," řekla.
"Špinavé triky," zavrčel Conhoon.
"Sedmkrát? Není jich tam sedm, co by stáli za vědro popela," řekla Kate a pohodila hlavou.
"Proč to prostě nenecháš na mně, má drahá? Vyberu ty nejvhodnější a přivedu ti je sem-" "Nic takového," přerušila ji Kate. "Vyberu si sama. Vezmi tři nejlepší a já se na ně podívám."
"Velice rozumné rozhodnutí, má drahá Kathleen. Tři je takové kulaté číslo. Je to od tebe velice moudré. Hned jsem zpátky," řekla víla kmotřička a zmizela.
"Co to děláš, děvče?" zeptal se Conhoon bolestným hlasem.
"Chceš zahodit celý svůj život pro nějakého floutka?"
"Nechám jí je pořádně probrat."
"A pak si vezmeš toho nejhoršího. Však už to znám. O'Farrisseyové byli vždycky zabedněnci. Mohla by z tebe být skvělá čarodějka, a co z tebe bude teď? Za dvacet let budeš stará bába vrásčitá od hlavy až k páté, v ústech nebudeš mít jediný zub a na krku tucet děcek a manžela, abys je živila. Čerta starého ti tvoje víla kmotřička pak pomůže."
"A když zůstanu tady, budu za dvacet let zrovna tak stará, a nebudu ani ve svém vlastním domě."
"Jenže budeš čarodějka a budeš vypadat a cítit se tak mladá, jak jen budeš chtít, a před sebou budeš mít dlouhý život. Když si to budeš přát, nemusíš vypadat ani o den starší, než jsi dnes."
Kate se na něj zamyšleně podívala a pak mlčky sklopila oči.
Než mohla odpovědět, objevila se její víla kmotřička a přivedla s sebou pohledného mládence s vlasy černými jako smůla a tmavýma, oduševnělýma očima. Na sobě měl nové, vkusně střižené šaty a zelený plášť sepnutý ozdobnou sponou. V jedné ruce držel malou harfu.
"To je Fleary, má drahá Kathleen. Je pěvcem," řekla kmotřička víla. "No tak, Fleary. Nestyď se."
Fleary se hluboce uklonil Kate, pokynul Conhoonovi a řekl: "Mír všem v tomto domě."
Conhoon ze sebe vydal zlověstný hrdelní zvuk a Fleary o krok ustoupil. Kmotřička víla ho zase postrčila kupředu.
"Fleary pro tebe napsal píseň, Kathleen. Zahraj ji, Fleary."
Pěvec odhodil svůj krátký plášť. Pozvedl harfu, usmál se po řadě na všechny přítomné, pak upřel na Kate zamilovaný pohled a za doprovodu sladké hudby začal zpívat vysokým, čistým hlasem: "Kathleen, ach má Kate, nejkrásnější ze všech žen, krása bez poskvrny, kvůli níž mé srdce prudce buší; její vlasy rudé jsou jak oheň, záclona z plamenů, závoj, jenž ošklivě září nad její krásou; její oči jsou modré jako letní nebe viděné korunou mohutného dubu, září jako slunce; oslepující září zastiňující měsíc i hvězdy, ty oči, když dívají se na mne, hladké a bílé jak alabastr je její čelo hebké a vráskami nezbrázděné jak čerstvě padlý sníh.
Polibek jejích rtů má moc utišit bolest dvanácti tisíc smrtelných ran a způsobit, že umírající muž vyskočí a tancuje a mrtvý z čisté radosti do zpěvu se dá."
Fleary naposledy udeřil do strun a nechal poslední akord doznít do ticha. Podíval se na Kate, zvědavý, jak zareaguje. Neřekla nic.
Nakonec promluvila kmotřička víla.
"No tak, Kathleen, nebyla to překrásná píseň?"
"Ach, byla prostě báječná. Nic tak krásného už zase dlouho neuslyším, tím jsem si jista," řekla Kate.
"Pak tedy zvolíš Flearyho?"
"Ne. Nechci se stát manželkou muže, který dokáže stvořit svými slovy ženu dokonalejší, než mohu sama kdy ve skutečnosti být. Přeji ti hodně štěstí, pěvče. Přiveď dalšího, má dobrá kmotřičko."
Fleary se uklonil a vycouval, a kmotřička víla zase zmizela.
Když byli sami, řekla Kate Conhoonovi: "To je moc hezké, cos mi řekl, ale pokud mohou být čarodějové tak mladí, jak se jim líbí, proč ty nevypadáš jako mladík?"
Conhoon si znechuceně odfrkl. "Byly doby, kdy jsem tak vypadal.
Čerta starého jsem z toho měl. Znám lepší využití pro svou magii."
Kate se nad tím zamyslela a rozhodla se, že dál už v té věci vyzvídat nebude. Místo toho se zeptala: "Proč jsi mi říkal, že budu do dvaceti let čarodějkou? Určitě to trvá mnohem déle."
"Tobě ne. Neříkala jsi mi, že jsi devátá dcera deváté dcery deváté dcery?"
"Ano."
"A narodila ses na sklonku noci?"
"Ano."
"Pak máš oproti ostatním velkou výhodu v příhodné době narození a přirozeném nadání. Říkám ti, Kate, dávám ti číst knihy, které jsem si před svým dvaatřicátým rokem studia ani nedovolil jmenovat, a to studuješ teprve čtyři roky," řekl

Conhoon, ztišuje hlas v spiklenecký šepot.
"Je to pravda, co mi tu říkáš?"
"Nejsem vílí kmotra, abych ti pletl hlavu nesmysly. Máš nadání.
Do dvaceti let z tebe může být schopná čarodějka. Do šestnácti, když budeš pilně studovat."
"A jak mám pilně studovat, když jsem-" začala Kate, ale návrat její kmotřičky víly ji přerušil.
Nápadník, který přišel spolu s ní byl statný, elegantní vystupováním a velkolepý zjevem. Jeho vlasy měly barvu leštěné mědi, jeho bystré oči byly sytě zelené, výraz jeho tváře byl příjemný a jeho snědá pleť navozovala dojem zdraví a síly. Plášť měl zářivě šarlatový, košili čistě bílou, vyšívanou zlatem, ostře kontrastující s osmahlou pokožkou. Sandály měl zdobeny zlatými přezkami; zlatem byla okována i dvě kopí, které svíral v ruce stejně jako jeho štít. Sklonil se, aby prošel kuchyňskými dveřmi, a když se uvnitř napřímil a usmál, bylo to, jako by ve světnici najednou vyšlo slunce.
"Tohle je Calbar Zlatých kopí, drahá Kathleen. Je to velký bojovník, hrdina oslavovaný v písních a příbězích a zároveň třetí nejkrásnější muž v Irsku," představila ho kmotřička víla.
"Jsem ráda, že to vím. A kdo jsou ti dva krásnější?" zeptala se Kate.
"Moji bratři a oba už jsou ženatí," odpověděl Calbar hlubokým melodickým hlasem. "A pokud se za mne provdáš, Kate O'Farrisseyová, naučím se být krásnější než oni a také pro tebe dobudu svět.
Přemohl jsem nejsilnější bojovníky, knížata i krále na tomto ostrově a na tvou počest se rád pustím do boje s nejudatnějšími hrdiny světa, zaberu pro tebe jejich království a přinutím je, aby na kolenou vzdali hold tvé kráse. Utkám se s černými muži i bílými muži, rudými muži i žlutými muži - a s jejich ženami stejně tak, pokud je to jejich zvykem. Pěšky, v sedle nebo na voze, na pevné zemi nebo po krk ve vodě, na lodici v moři, na vrcholcích hor nebo v temných jeskyních či sluncem vyprahlých pouštích, všude svedu vítězné bitvy. A když nepřítele porazím, naplním jejich hlavy sladkými verši, přinesu jejich královstvím mír a řád a dám jim zákony a abecedu."
"To je od tebe velice laskavé, ale vůbec to není potřeba," odpověděla Kate.
"Je to ta nejpotřebnější věc na světě, má nejdražší Kate, neboť cožpak jsem nepřísahal, že toto všechno vykonám pro ženu, se kterou se ožením?"
Kate si založila ruce, chvíli si ho prohlížela a pak řekla: "Snad to některá ocení. Podle mého budeš mizerný manžel, když strávíš svůj život rvačkami s cizinci a psaním veršů o nich."
Kmotřička víla se k ní přitočila a naléhavě jí zašeptala do ucha: "Toho mi nevyhazuj!"
"Sama si vyberu," odsekla Kate. Pak se obrátila k Calbarovi, líbezně se usmála a řekla: "Přeji ti hodně štěstí na tvých cestách i v boji, Calbare Zlatých kopí. Doufám, že najdeš ženu, která bude umět tvou snahu ocenit. Já ne."
Calbar se s nimi rozloučil sladkými slovy a elegantními gesty a odešel. Kmotřička víla se zakabonila na Kate a popuzeně si kouzelnou hůlkou poklepala o dlaň. "Jsi sice opravdu krásná, Kate, ale na děvče bez věna jsi myslím trochu příliš vybíravá," řekla nakonec.
"Je věnem sama o sobě. Pěkná kmotřička víla, která to nevidí," řekl Conhoon kousavě.
"Jde o princip. Děvče bez věna by prostě nemělo odmítat nejlepšího pěvce v Irsku, ani nemocnějšího hrdinu. To se nedělá."
"Ale ano, cožpak jsem to právě neudělala?" odpověděla Kate.
Zdálo se, že ji ta skutečnost naplňuje pýchou.
"A když už to některá udělá, tak by alespoň měla mít tolik taktu, že se tím nebude chlubit," dodala kmotřička víla. "Moc mi mou práci neusnadňuješ, Kathleen."
"Nežádala jsem tě o pomoc. Mnohokrát jsem byla v situaci, kdy bych byla za každou pomoc vděčná, ale nikdy to nemělo nic společného s tím, co tady předvádíš ty."
"Kathleen, drahoušku, snažím se být k dispozici, když je mě nejvíc potřeba. A každé děvče nejvíc potřebuje svou kmotřičku vílu, když si vybírá ženicha."
"Já si ještě žádného nevybrala."
"Vybereš," řekla kmotřička víla. V jejím úsměvu zářila zdravá sebedůvěra. "Už jsme s tím jednou začali, tak to taky dokončíme, abych nemusela létat sem a zase zpátky pokaždé, když si... hm, raději se půjdu podívat po dalším nápadníkovi."
Když zmizela, Kate se obrátila k Conhoonovi a řekla: "Do šestnácti let jsi říkal?"
"Když budeš pilně studovat a nenecháš si plést hlavu vílími triky a zamilovanými klacky, skončí se tvá učednická léta do šestnácti let."
"A co to znamená? Že se už nebudu muset učit?"
"Spadla jsi z višně? Učení ti teprve začne, ale už nebudeš učedníkem."
Chvíli nad tím uvažovala a pak se zeptala: "A jak pilně musím těch šestnáct let studovat?"
Teď bylo na Conhoonovi, aby se zamyslel. Chvíli počítal na prstech, několikrát se zatahal za vousy a pak se zahleděl ke stropu tečkovaném ovesnou kaší. Nakonec řekl: "Šest hodin denně u knih a šest hodin praxe. Tolik, co se týče následujících deseti let. Pak můžeš praxi omezit na čtyři hodiny denně a trávit víc času s knihami."
"Když k tomu připočtu všechnu tu práci, kterou kromě toho dělám, kdy vlastně budu spát?"
"Spát? Neučíš se na spáče, učíš se na čaroděje."
"S takovou ze mne bude do šestnácti let troska a ne čaroděj.
Máš mě za blázna? To se raději provdám za žebráka."
"Už jsem zpátky, má drahá," zahalekala kmotřička víla a vykoukla ze dveří. Pak se otočila a pokynula otrhanci, který se s hlavou sklopenou šoural za ní. Z ramen a opasku mu visely pytle a měšce nejrůznějších velikostí a předměty nejasného účelu pokrývaly jeho šaty a z části je i tvořily. Sejmul svůj obnošený, zaprášený klobouk a kývl hlavou na pozdrav.
"Hezky jsi vybrala," ušklíbl se Conhoon.

Kmotřička víla pokrčila rameny. "Ostatní už odešli. Flearyho neúspěch podkopal jejich sebedůvěru, a když Kathleen odmítla i Calbara, řekli si, že nemají žádnou šanci. Zůstal jen tento chlapík, ale ten nepřišel jako nápadník. Nechce nic než kůrku chleba a trochu vody."
"Dej mu chleba a vodu, Kate, a až odejde, můžeš se zase vrátit ke své práci," řekl Conhoon.
"Nech toho chudáka trochu odpočinout," řekla Kate. "Zůstalo dost ovesné kaše i mléka. Posaď se, žebravý muži."
Žebrák tichým, bázlivým hlasem odpověděl: "Nezasloužím si sedět v takové společnosti. Hoď jídlo do bláta, abych si ho mohl vzít, jak to dělají zvířata. To je pro mne dost dobré."
"Posadíš se ke stolu a slušně se najíš ve slušném prostředí, ubohý muži," řekla Kate a přistrčila mu svou židli.
Žebrák si opřel svou hůl do kouta, odložil svou mošnu a zaprášený klobouk na podlahu, odložil si nejtěžší pytle a pak se odšoural k nabízenému místu, doprovázeje své konání srdceryvnými povzdechy.
Conhoon si hosta pozorně prohlédl, ale neřekl nic. Kate před něj postavila misku studené kaše a džbánek mléka, utřela si ruce do zástěry a pak stála a dívala se, jak jí.
"Děkuji ti, krásná paní, že jsi tak laskavá k ubohé trosce, jako jsem já," řekl žebrák, když dojedl.
Kate mu znovu naplnila misku. Když to udělala, řekla: "Je to jen maličkost, co mohu udělat pro ubožáka v hadrech, kterému prsty čouhají z bot. Najez se dosytosti, žebravý muži, a až dojíš, najdu pro tebe nějaké slušnější šaty a boty."
"Jsi ke mně příliš dobrá," řekl žebrák hlasem tlumeným o vesnou kaší v ústech.
"A kde to všechno vezmeš, děvče?" zeptal se Conhoon.
"Nemáš snad ve své světnici truhlu plnou oblečení, které jsi nenosil už padesát let, a které by ti stejně nepadlo, kdybys to zkusil?
Je z nich jen malý užitek a tady je ubohá duše, které se budou hodit."
"Bůh ti žehnej, vznešená paní," zamumlal žebrák.
"To se to rozdává, když je to z mého," zavrčel Conhoon.
"Nebuď nepřející vůči potřebnému. Pověz mi, žebravý muži," řekla Kate a obrátila se k ubožákovi, "čím to, že jsi klesl tak hluboko?
Je v tom snad nějaká kletba, kterou by bylo možno sejmout?"
"Bylo to něco horšího než kletba, co mne zničilo, vzácná paní - má vlastní pýcha, slabost a lačnost. Kdysi jsem býval velkým mudrcem a uměl jsem konverzovat na jakékoliv filozofické téma jazykem tak učeným, že stěží tři muži v Irsku a dva další za mořem mi dokázali rozumět jediné slovo. Ale má pýcha neznala hranic a já zatoužil po zapovězených znalostech." Žebrák se odmlčel, aby si ztěžka povzdechl, což u něj vyvolalo několik minut trvající kašel. Kmotřička víla potěšené sledovala Katein rostoucí zájem.
"Jsi v pořádku, ubohý muži?" zeptala se Kate, když si všimla, že se žebrákův obličej barví do ruda.
"Ach ano, cítím se skvěle," zasípal.
"Tak nám tedy řekni - co se stalo dál?" zeptal se Conhoon s rovněž patrným zájmem.
"Pozdě v noci, když všude byla tma a ticho, jsem otevřel knihu, kterou si žádný z lidí netroufl otevřít už šest tisíc let, a začal jsem odříkat slova zaklínadla, jež kdysi potopilo celý kontinent i s jeho nevinným obyvatelstvem do moře a rozeselo zkázu po celém světě.
To byla ta poslední kapka. Duchové země, vzduchu, ohně i mrazu, vody, elementálové živlů a všech žijících věcí se spojili, aby mi odňali všechnu moc a moudrost, a zanechali mne jako zlomeného žebráka, kterého teď vidíš před sebou," řekl.
"Jistě, to oni dovedou," přikývl Conhoon.
Kate si cípem zástěry utřela slzu. "Ubohé trpící stvoření. Cožpak ti není pomoci?"
"Jen jediná věc mne může zachránit: láska půvabné mladé dívky, která má rovněž magickou moc, ale nikdy ji nezneužije k ničemu zlému. Musí se mnou putovat po únavných prašných cestách deset dlouhých let, špinavá a v hadrech, strádající hlady a zimou, a za celou tu dobu si nesmí ani jedinkrát postěžovat. Až ten čas uplyne, má kletba pomine. Ale běda," zaúpěl muž. "Kde by ubohá troska, jako jsem já, nalezla takovou ženu?"
"Ach tu můj chudáčku!" zvolala Kate. "Už nemusíš hledat! Už jsi ji našel-" "Zadrž, Kate!" zařval Conhoon a vymrštil se s takovou rychlostí a vehemencí, až se jeho židle překotila. Ukázal na kmotřičku vílu a zahřímal: "Je to jen další z jejích špinavých triků a on v tom jede s ní. Ale Conhoona neoklamou. Není o nic víc žebrákem než já dráteníkem."
Žebrák vstal a uklonil se. "Jste bystrý, pane," řekl hlasem mnohem autorativnějším než před chvílí. "Dost už bylo té maškarády.
Odčaruj mne."
Víla smutně potřásla hlavou a jemně ho klepla hůlkou. Žebrák zmizel a na jeho místě stál pohledný mladík s pečlivě učesanými vlasy a poněkud králičího zjevu, ale s chováním člověka, který je zvyklý, že ho lidé poslouchají. Aniž vzal nějak na vědomí ostatní, řekl Kate: "Nejsem žebrák, ale princ, jak už jsi jistě sama poznala.
Přivolil jsem k té lsti, abych tě získal, krásná paní, neboť jsem spoléhal na laskavost tvého srdce. A když teď vidíš, jak zoufalého činu jsem kvůli tobě schopen, neodjedeš se mnou a nestaneš se mou ženou?"
Kate se zablesklo v očích. "Nevezmu si za manžela muže, který mne podvedl. Jestliže jsi ochoten přivolit ke lsti, abys získal ženu, k jakým lstím se budeš uchylovat, až si tě ta nebohá hlupačka vezme?
Odejdi princi - ale ty zůstaň, kmotřičko vílo. Musíš mi něco vysvětlit, než opustíš tento dům."
Princ zmizel bez jediného slova. Kmotřička víla se usmála tak kouzelně, jak jen to bylo možné. "Mé drahé dítě, udělala jsem to pro tvé dobro. Musíš mít ke své kmotřičce víle víc důvěry," řekla poněkud nervózním hlasem.
"Carmody mluvil přesně tak. Určitě jsou jeden jako druhý," zabručel Conhoon.
"Musíš mě asi hodně chtít vidět provdanou, když se takhle paktuješ s cizinci," řekla Kate.
"Myslím jen na tvé štěstí, má drahá. Kromě toho, nebyl cizinec.

Jeho sestra byla mou svěřenkyní."
"Byl cizincem v tomto domě a cizincem pro mne zůstane. A teď mi řekni na rovinu proč chceš, abych se provdala tak rychle."
"Jsme velice přetížené. Na můj čas je kladeno tolik požadavků...
a kdybych mohla splnit svou povinnost... přivést tak říkajíc tvůj případ ke šťastnému konci... pak bych mohla pomoci..." kmotřička víla rozpačitě přešlápla a pohrávajíc si nervózně se svou hůlkou, snažila se vyhýbat Kateinu pohledu.
"Když se Kate vdá, budeš jí mít z krku. To je to, co se snažíš tomu ubohému dítěti říct?" řekl Conhoon.
"Tak, jak to říkáš, to zní velice cynicky."
"Ale je to pravda?" zeptala se Kate.
Tvář kmotřičky víly se zkřivila. V koutku oka se jí zaleskla slza, přetekla a rozlila se po její tváři. "Nic nevíš, nikdo nic neví," zaštkala hlasem překypujícím emocemi.
"Když už to nejsou špinavé triky, tak to jsou slzy," poznamenal Conhoon.
"Nemáš ani potuchy, jaké to je! Pořád jenom honem, honem, honem a pomoci se od nikoho nedočkáš. Nohy už mám celé uběhané!"
"Používej křídla," navrhl jí Conhoon.
"Křidla!" zavyla víla a ukázala jim svá záda. "Jen se na ně podívejte!
Jsou prakticky pryč!" Sklesla na volnou židli, skryla si obličej v dlaních a propukla v pláč.
Kate a Conhoon si vyměnili provinilé pohledy. Kate kmotřičce víle položila něžně ruku na rameno a řekla laskavým, konejšivým Masem: "No tak. Tak zlé to snad ještě není. Už o tom nebudeme mluvit."
Kmotřička víla ji vzala za ruku. Popotáhla, utřela si oči a řekla: "A tys měla být jedním z těch lehčích případů, Kathleen, drahoušku.
S tvou svěží nevinnou krásou a bystrou myslí by ses mohla vdát třeba hned a dokonce i bez věna. Ach, nevěřila bys, jakým stvůrám už jsem našla ženichy - ohyzdným jako noc, hloupým a zlým k tomu.
Jedna mlynářova dcera mi zabrala většinu času za posledních šest let a vím, že ještě minimálně dalších šest ji budu mít na krku. A to má tři mladší sestry, které jsou ještě horší než ona."
"Už si se mnou nemusíš dělat starosti. Myslím, že ještě nějaký čas počkám, a až budu připravena, vyberu si sama."
"Nemohu tě jen tak nechat, Kathleen. Služební povinnosti, víš.
Musím pro tebe něco udělat."
Kate se na ni podívala, pak se podívala na Conhoona a zašklebila se: "Nemohla bys najít nějakou říznou ženu pro strýčka Cona?"
"Co to plácáš, děvče?!" zvolal Conhoon vyděšeně.
"Říkala jsem, že bych potřebovala pomoc s prací. Mohla bys to zařídit, kmotřičko vílo?"
"Bojím se, že ne, má drahá. Musel by si to domluvit se svým vílím kmotrem. A pan Carmody... hm, je tady ta záležitost s nezaplacenými daněmi, nepatřičným chováním na schůzi, diskutabilním spolčováním se s pookou... a ještě jiné věci, o kterých bych se raději nezmiňovala. Kromě toho, má drahá, nezařizujeme sňatky proto, abychom opatřovali pomocnice do domácnosti."
Conhoon, celý bledý a rozechvělý, řekl: "Takové věci mi víckrát nedělej, Kate. Já vím, že si děláš legraci, ale je to krutá legrace."
Pak se obrátil ke kmotřičce víle a zeptal se: "Je vůbec něco, co pro to děvče můžeš udělat?"
Zavrtěla hlavou. "Kathleen si nepřeje, abych ji provdala, ani si nepřeje mou pomoc, až se bude vdávat v budoucnu. Co jiného bych pro ni mohla udělat?"
"Řekni mi tohle," řekla Kate. "Kdybych potřebovala jet na velký ples nějakého prince, dokázala bys pro mne proměnit myši v koně, ještěrky v lokaje a krysu v kočího?"
"Samozřejmě, má drahá. Děláme to tak pořád."
"Tady ne," namítl Conhoon. "Tady nenajdeš myš ani krysu v okruhu stovky mil. A ještěrku možná v celém Irsku."
"Nemusí to být zrovna krysy, myši a ještěrky. Hodí se cokoliv."
Kate kývla ke dveřím. "Mohla bys na slovíčko, kmotřičko vílo?"
Když odešly, Conhoon si konečně zhluboka oddechl. Krize přišla a odešla, a Kateina budoucnost byla zase v bezpečí. Má nadání, o tom nebylo pochyb, a když bude sama chtít, bude z ní skvělá čaro- dějka. Nebude to snadné, se vší tou prací, kterou má s domem. Ale je mladá a silná. Tu a tam hodinku nebo dvě spánku, po ránu vědro studené vody do obličeje a bude připravena na cokoliv. Knihy budou čím dál méně srozumitelné a praxe obtížnější, ale ona to zvládne. O'Farrisseyové jsou přizpůsobiví. A on si může dovolit být štědrý a poskytnout jí každý měsíc hodinku pro sebe, aby si dělala, co se jí líbí. Nikdo si nemohl přát víc. A pokud ano, tak ne od Conhoona.
Učedníky nebylo radno rozmazlovat. Z rozmazleného učedníka bývá měkký čaroděj, řekl si.
S uspokojením začal vzpomínat na své rané dny, když tu ho z myšlenek vytrhly těžké kroky za oknem. Další zamilovaní povaleči, pomyslel si a začal se zvedal, aby jim ukázal, zač je toho loket, když vtom se ve dveřích objevila Kate a její kmotřička víla a obě vypadaly velice spokojeny samy se sebou.
"Kdo se to motá venku?" zeptal se.
"To jsou jen sluhové," řekla Kate a její kmotřička víla vyprskla smíchy.
"Sluhové? O čem to zase mluvíš, děvče?"
"Pojď ven," řekla Kate a zatahala ho za rukáv.
Venku stálo šest mladých mužů. Byli to očividně bratři. Všichni měli stejně kulaté a růžové tváře, podbradky, rozpláclé nosy a bledé obočí nad malýma tmavýma očkama. Všichni na sobě měli stejné nové livreje. Jak si je užasle prohlížel,

každý z nich zvedl na pozdrav svalnatou ruku a řekl: "Dobré ráno, mistře Conhoone." Jejich hlasy zněly hluboce a poněkud nosově.
"Pamatuješ si na těch šest podsvinčat, které jsem chtěla odnést na trh? No, tak teď jsou z nich sluhové," řekla Kate. "A všiml sis vepřínu?"
Kde dřív stál polorozpadlý vepřín, tam teď byla úhledná chaloupka střední velikosti, která mohla poskytnou šesti mužům pohodlné ubytovaní. Byl to hezký kousek magie.
Kmotřička víla vypadala se svou prací spokojená. "Víš, o tu chaloupku mne Kate nežádala. Je to dárek navíc - za všechny ty těžkosti, co jsem vám způsobila," řekla.
"Jak je mám pojmenovat?" zeptala se Kate.
"Tomu nejlínějšímu budeme říkat Carmody. Ostatní pojmenuj, jak chceš," řekl Conhoon. "A budou vůbec pracovat?"
"Když se naučí, udělají, co jim poručíš."
"A jak dlouho se budou učit?"
"Ach, to bude hned. Do svačiny budou připraveni," řekla kmotřička víla.
"Pak jdi do mé studovny, děvče, a přines odtamtud knihu zaklínadel," řekl Conhoon. "Promarnili jsme už celé odpoledne. Je čas, aby ses vrátila ke studiu."

Legenda o správných ženách

Zatímco ostatní odjeli do svých rozmanitých skal, jeskyní, jezer, močálů, bažin a doupat, Tristaver zůstal v hostinci. Jak vysvětlil svým kolegům, byla to pro něj vzácná příležitost, jak se na chvíli vytrhnout z práce, potěšit se ze změny prostředí a očistit si mysl od světských záležitostí.
Jako mnoho jiného, co Tristaver řekl, to byla pravda, ale nebyla to pravda celá. Docela určitě se chtěl vytrhnout z práce; navštěvovat neznámá místa a lidi mu rovněž činilo velké potěšení. Ale hlavní důvod, proč zůstal, když jeho přátelé čarodějové odjeli, byl ryze obchodní.
Tristaver by nikdy nepřiznal, že se mu daří špatně; možná se mu nedařilo tak, jak by mělo, a možná neměl vše, co by si přál, ale skutečně zle se mu nedařilo. Alespoň ne nesnesitelně zle. Alchymisté ho sice neustále připravovali o zákazníky, barbaři činili jeho potenciálním klientům cestování obtížným a nebezpečným a mezi veřejností jako by upadala víra v čaroděje obecně; ale pořád ještě měl co dělat.
Žádný nadbytek, ale dostatek. Poměrný dostatek. Ovšem jak dlouho to ještě potrvá, nikdo nevěděl. Do řemesla už se začínali plést dokonce i duchovní.
Když se to všechno uvážilo, zdálo se navazování kontaktů s klienty kdykoliv a kdekoliv docela rozumné. A když se Tristaver balil na výroční setkání Cechu čarodějů, napadlo ho, že to by mohla být skvělá příležitost. Shromáždění všech nejvýznačnějších čarodějů, čarodějnic, černokněžníků, čarodějek a zaklínačů jistě přitáhne lidi, kteří potřebují pomoc magie. A jelikož shromáždění trvalo jen tři dny a cestovní podmínky byly takové, jaké byly, dalo se čekat, že mnozí z těch, kteří hledají pomoc, přijdou pozdě. A tak se rozhodl zůstat v hospodě ještě týden nebo dva navíc.
Prozatím neměl Tristaver důvod svého rozhodnutí litovat.
Když se davy rozešly, stalo se jídlo mnohem požívatelnějším; serví- rovalo se rychleji a porce byly větší. V hostinci byl větší klid a měl teď pokoj a postel jen pro sebe. Nezanedbatelný kontingent místních blech odcestoval spolu se zákazníky a to rovněž přispělo k jeho pohodlí.
Co však bylo nejdůležitější, našel už pět nových klientů a to byl teprve čtvrtý den jeho prodlouženého pobytu.
Obrat nebyl nikterak omračující - tři nápoje lásky, medicína proti uřknutí dobytka elfy a zaříkadlo proti větru - ale, jak si Tristaver neustále opakoval, klient je klient. Všichni odešli spokojeni a to docela určitě prospěje jeho jménu. Při troše štěstí se o kvalitě jeho práce zmíní svým přátelům a příbuzným, kteří také potřebují pomoc čaroděje.
Svým způsobem byl dokonce rád, že za ním nikdo nepřišel kvůli nějakému komplikovanému a pečlivě naplánovanému zaklínadlu proti odeklínadlu, jež mělo zmařit nějaké zrádné protiprotikouzlo opatřené mnoha léčkami, které by pořádně zamotalo hlavu a možná i přivodilo úhonu tomu, kdo by se je pokusil sejmout. Odmítnout takovou práci bylo stejně zahanbující, jak nebezpečné ji bylo přijmout.
Naštěstí se mu až doposud vždy podařilo odkázat takové klienty na některého ze svých kolegů, kteří se na podobné věci specializují, a sebe ušetřit pro práci méně nebezpečnou.
Tristaver věřil, že láska je dar. Ve světě, kde tolik jinak zdravých a šťastných lidí vzdychalo a trápilo se, omdlévalo a chřadlo touhou, považoval sám sebe za veřejného dobrodince. Pomáhal lidem dosáhnout tužeb jejich srdcí.
Co se zaklínadel, talismanů a nápojů lásky týkalo, byl Tristaver opravdový odborník. Byl v tomto druhu magie tak dobrý, že vlastně jinou skoro ani nedělal. Mnohem snadnější bylo odkazovat klienty na své přátele, kteří se zabývali kletbami a odeklínadly, transformacemi, translacemi a protikouzly; jeho kolegové mu za to navíc byli zavázáni a to také nebylo k zahození.
Tak si Tristaver, který v tom krásném letním odpoledni odpočíval na sluníčku před hostincem, vzpomněl na své nepřítomné kolegy, zvláště pak na ty dva, kteří nepřišli na shromáždění cechu. Ale Conhoon a Kedrigern nechodili na shromáždění pravidelně. Conhoon prostě proto, že byl zapřísáhlý misantrop, a Kedrigern byl teď ženatý muž, žijící daleko v horách. Docela spokojeně, soudě podle zpráv a jediné návštěvy, kterou u něj Tristaver vykonal. A dokonce bez se- bemenší pomoci jakéhokoliv nápoje lásky. To bylo dost, aby se nad tím člověk zamyslel.
Ženatí čarodějové byli vzácní; šťastně ženatý čaroděj bylo něco neslýchaného. Čarodějové jako takoví měli sklon se jakýmkoliv svazkům se ženami vyhýbat. Merlinův osud ze strany Vivien byl důrazným varováním pro všechny jeho následovníky.
Na druhé straně, Kedrigernova manželka byla velice milá žena a šarmantní hostitelka, stejně jako schopná pomocnice

při čarování.
Navíc dokázala Kedrigerna přimět, aby se oblékal trochu přiměřeněji svému stavu, což jí jistě bylo ke cti. Pořád ještě se oblékal jako pracující člověk, ale teď už alespoň vypadal jako úspěšně pracující člověk.
Conhoon se oblékal jako potulný žebrák a podle všeho mu nebylo pomoci.
Vzhled byl důležitý, řekl si Tristaver možná už po desetitisící.
Vstal z lavice, smetl drobky ze svého klína a uhladil si dlouhý černý háv zdobený lesklými kabalistickými, astronomickými a esoterickými symboly. Háv byl pro tuto roční dobu příliš teplý, ale čaroděj - při vší úctě ke Conhoonovi a Kedrigernovi - se musí oblékat, jak se na jeho stav sluší. Dost velkým ústupkem bylo, že odložil svůj vysoký špičatý klobouk. Prsty si pohladil dlouhý sněhobílý plnovous a pročísl si stříbrné pramínky vlasů, které mu spadaly až na ramena. Nestačilo pouze být čarodějem, člověk musel jako čaroděj i vypadat.
Vzhled byl důležitý a pokud to ostatní nechápali, byla to jen a jen jejich chyba.
A jeho výhoda, pomyslel si Tristaver. Klienti chtěli čaroděje, který vypadá jak se patří. Dodává jim to jistoty.
Zrovna když se sám se sebou shodl na tomto uklidňujícím axiomu, byly jeho vývody potvrzeny objevením mladého, dobře oblečeného hocha, který před něj předstoupil, uklonil se a řekl: "Když dovolíte, pane, mám tu čest hovořit s mistrem Tristaverem, mocným čarodějem?"
Tristaver mírně pozvedl jedno ze svých hustých stříbřitých obočí, prsty si pohrál s medailonem Cechu čarodějů, který mu visel na krku, a řekl svým hlubokým teatrálním hlasem: "Jistě že máš, mladíku. Co žádáš od čaroděje, radu nebo pomoc?"
Mladík zrudl: "Pro sebe nežádám nic, mistře Tristavere. Mým pánem je odvahou slující Berrendal, jenž si žádá tvé pomoci při nebezpečné výpravě."
"Ach tak. Nebezpečná výprava, A má tvůj pán zájem o kouzlo zajišťující bezpečí na cestách, rychlé vítězství, nebo ochranu před magií jiných? Nebo snad nápoj lásky? Jaká přesně je povaha pomoci, kterou hledá?"
"Když dovolíte, pane, o tom já nic nevím. Ale mám vám vyřídit, že vás Berrendal očekává, a půjdete-li se mnou, jistě se všechny podrobnosti brzy dozvíte," řekl mladý panoš.
"Pak tedy nenecháme tvého pána čekat. Veď mě, hochu," řekl Tristaver s lehkou úklonou, při níž se symboly na jeho hávu zaleskly na slunci. Nasadil si svůj vysoký klobouk a následoval mladíka.
Ve dveřích se setkali s hostinským. "Mistře Tristavere, mám pro vás zprávu. Je tady-" začal, ale čaroděj ho zvednutím ruky umlčel.
"Já vím, Wate, a jdu navštívit Berrendala."
"Hm. Ano. Pak tedy..." řekl hostinský a poškrábal se na své holé hlavě.
Wat byl slušný chlap, hostinský, který na svůj úřad vypadal: žoviální kulatý obličej, husté hnědé vousy, obrovské břicho pod špinavou zástěrou, rychlý, hbitý a neúnavný v službě svým zákazníkům.
Jeho žena rovněž vypadala tak, jak se od ní očekávalo: tváře měla jako jablíčka, nos jako knoflík, byla vždy veselá a rozesmátá a nikdy neměla prázdné ruce. Dokonce i panoš, sotva chlapec s tváří, která ještě nepoznala břitvu, vypadal docela jako panoš. Všechno bylo, jak být mělo, a Tristaver vešel do hostince se spokojeným úsměvem na tváři a šťastnými myšlenkami v hlavě, kráčeje pečlivě nacvičenou rychlostí, která dala jeho hávu nejlépe vyniknout. To na zákazníka vždycky udělalo dojem.
Od stolu v temném koutě se zvedla vysoká postava, aby ho přivítala.
Tristaver smekl klobouk, uklonil se a řekl: "Urozený Berrendal, předpokládám. Jsem Tristaver, čaroděj, jehož pomoc hledáte."
"Buď zdráv, čaroději. Pojď a potěš se se mnou z tohoto báječného piva a skvělého guláše," řekl Berrendal hlasem překvapivě měkkým na takový vzrůst.
"Děkuji, pane," řekl Tristaver.
"Neříkej mi 'pane'," opáčil Berrendal ostře.
Tristaverovy oči už se přizpůsobily šeru, a když se na Berrendala podíval pozorněji, zažil menší šok. Rysy, ač osmahlé sluncem a ošlehané větrem, se nevyznačovaly hranatostí a tvrdostí, ale jemnými liniemi. Ztmavlá, rezavá a zaprášená kroužková košile skrývala postavu, která navzdory své velikosti nebyla mužská.
"Udivuje tě pohled na dívku ve zbroji, čaroději? Nebo patříš k těm, kteří ženám nepřiznávají právo nosit zbraně?" zeptala se Berrendal.
Její hlas už nebyl tak měkký jako poprvé; tajilo se v něm číhající ostří.
"Ne, to ne. Vůbec ne, má paní. Jsem jen překvapen. Člověk se tak zřídka setká s pannou ve zbroji. Tvůj chlapec neřekl nic, co by mne na to připravilo."
"Nemáš moc bystré oči, čaroději. Můj chlapec je dívka. Kaimi!"
Při vyslovení svého jména si panoš sundal čepici a dlouhé hnědé kadeře se jí rozběhly po ramenou. Nezbednicky se na čaroděje usmála.
"Tak je to tedy s ním. S ní. Dívka. Ne chlapec, chci říct. Tvůj panoš," koktal Tristaver. "Jak už jsem řekl, Berrendal, není běžně zvykem, že rytíř a jeho panoš... její panoš... Člověk nečeká..."
"Já vím, čaroději, já vím," řekla Berrendal a povzdechla si.
"Vlastně jsem ani s ničím jiným nepočítala - ačkoliv jsem doufala, že naleznu bystrého čaroděje, zkušeného mistra magie s rychlým okem i myslí, muže statečného srdce a silných paží, plného energie mládí."
Tristaver nasadil svůj nejvřelejší a nejsebevědomější úsměv a řekl: "Jaké máte štěstí, má paní, že se vaše naděje tak dokonale vyplnily."
Kaimi si rychle přitiskla dlaň na ústa, aby zakryla něco, co mohlo být kýchnutí, ale co znělo podezřele jako zahihňání.
Berrendal si odkašlala. "Ty?" zeptala se nevěřícně.

"Samozřejmě. Musím znát všechny podrobnosti vašeho problému, než se spolu dohodneme závazně, ale vaše požadavky očividně splňuji," řekl Tristaver a natočil se, aby se slunce plně zalesklo na jeho medailonu a symbolech zdobeném hávu.
Berrendal si ho změřila pohledem. Nezdálo se, že by na ni udělal příliš dojem. Po chvíli řekla: "Oceňuji tvou vůli pomoci mi, čaroději, ale myslím, že tahle práce vyžaduje někoho... No, řekla bych, že jsi už poněkud v letech, než aby ses vydal na výpravu, ne?"
"Starý? Chceš snad říct, že jsem starý? Já, Tristaver, a starý?"
zvolal Tristaver a v očích se mu zablesklo. Vstal, zamával rukama v divokém gestu, které se dosud ještě nikdy neminulo účinkem, a hlu- bokým a hněvivým hlasem zahřímal: "Pomni, ty fracku, že je mi dvě stě dvacet devět let, což je u čaroděje mládí. Už nikdy přede mnou neříkej, že jsem starý!"
"Máš stříbrné vlasy," řekla Berrendal a Kaimi dodala: "A vousy máš bílé."
"To mne ještě nedělá starým. To mne dělá distingovaným.
Úctyhodným."
"Úctyhodný rozhodně jsi. To se nedá popřít," přiznala Berrendal.
"Ale možná někdo trochu... méně úctyhodný... by mému záměru vyhovoval lépe."
"Mladší čarodějové nejsou k ničemu. Stěží dokážou čarovat," řekl Tristaver dotčeně. "Chybí jim zkušenost, soudnost a zralost."
"Ale mají sílu, energii a vytrvalost."
Tristaver přešel její argument mávnutím ruky. "To jsou přednosti tažných volů, ne čarodějů. Úspěch výpravy nezáleží na hrubé síle. Výprava vyžaduje pronikavost ducha, obrazotvornost, zručnost a intelektuálský nadhled: to jsou přednosti zralého čaroděje. Ale tohle všechno jistě víš, jinak bys nehledala pomoc čaroděje."
Berrendal a Kaimi si vyměnily nezávazné pohledy a Berrendal řekla: "To zní přesvědčivě."
"Jen jsem apeloval na tvůj zdravý rozum."
Berrendal zamyšleně přikývla. "Skoro jsi mne přesvědčil, čaroději.
Ale myslím, že bude lépe, když-" "Dost řečí, má paní," zvolal Tristaver velitelským hlasem. Záležitost se mu začala vymykat z rukou. Být odmítnut jako 'příliš úctyhodný' mladičkou dívkou postrádající třeba jen elementární povědomí o magii bylo nepřípustné; hlavně když hostinský, jeho žena a kuchyňský personál přihlíželi, dychtiví spravit o jeho ponížení každého, kdo v budoucnu překročí práh jejich podniku, už to nebyla jen záležitost nového klienta a rychlého výdělku - teď byla v sázce jeho čest.
V duchu rychle prošel seznam zaklínadel - což neudělal už dlouho - a vybral jako nejvhodnější Vroucí korbel. Bylo jednoduché, rychlé a nevyžadovalo příliš magie.
Vztyčil se do celé své výšky a zvedl ruce nad hlavu. Pak začal pomalu, dramaticky spouštět levici, ukazuje prsty na Berrendalin korbel, asi tak z poloviny plný. Zamumlal příslušnou frázi, nechal svou pravici klesnout a pivo v korbelu náhle začalo vřít, vydávaje hustý oblak páchnoucí páry, který donutil Berrendal a Kaimi rychle ucouvnout od stolu.
Užaslé povzdechy a tiché výkřiky Tristaverovi naznačily, že učinil dojem i na osazenstvo hostince; a to bylo štěstí, protože mu srdce začalo bušit a v hlavě mu dunělo. Toho dne už by víc magie nezvládl.
"Dobrá práce, čaroději! Znamenité!" zvolala Berrendal zpoza oblaku páry. Mávnutím ruky rozptýlila dým, pak se zvedla a s úsměvem na tváři napřáhla svou ruku: "Prokázal jsi svůj entuziasmus a jsi vítán v mých službách."
Tristaver nabízenou ruku přijal. Berrendalin stisk byl silný, její prsty mozolnaté. "Děkuji ti, má paní," řekl tlumeným hlasem.
"Povečeříš se mnou?"
"Myslím, že raději... když se teď postarám o obnovení své magie, budu ti moci sloužit lépe. Kdy odjíždíš?"
"Vyrazíme při východu slunce. Sbal se a buď připraven."
"Sbalit se? Čekáš snad, že na tu výpravu pojedu s tebou?"
"Samozřejmě. Copak každá výprava nevyžaduje čaroděje?"
"Ne, ne bezpodmínečně." Tristaver se odmlčel. Cítil se všelijak.
"Vlastně jsem žádnou dlouhou cestu neplánoval. Obvykle na výpravy nejezdím. Zabírají příliš mnoho času a já mám hodně práce."
"Teď máš práci, čaroději."
"Možná bych pro tebe mohl udělat nějaké kouzlo, než odjedeš."
"Tvá přítomnost je nezbytná. Ale neklesej na mysli," řekla Berrendal a konejšivě se na něj usmála. "Bude to jen krátká výprava a já umím být štědrá."
Tristaver se zvedl, vypotácel se po úzkém schodišti nahoru do svého pokoje a tam se svalil na postel. Zaklínadlo ho vzalo hůř, než čekal. Už už usínal, když tu si uvědomil, že pořád ještě nemá ani potuchy o povaze výpravy, ke které svolil se připojit. Měla být krátká a dobře placená a to bylo dobré. Ale jaký byl její účel? Kde byl cíl?
Jak velké nebezpečí hrozilo? Strašně se mu chtělo seběhnout zase dolů a položit tyto otázky Berrendal, ale zjistil, že ještě víc se mu chce spát. A spal tvrdě až do rána.
Příštího rána, když urazili asi hodinu cesty od hostince, přijel Tristaver k Berrendal a zeptal se: "Můžeme teď prodiskutovat podrobnosti naší výpravy, má paní? Hořím zvědavostí."
Berrendal bojovně vysunula čelist a upřela na něj svůj ocelový pohled: "V okamžiku hněvu vyvolaném nesnesitelností svých bratrů jsem přísahala, že vykonám čin, jaký ještě žádný muž nevykonal."
"Jaký čin by to měl být?"
Rozpačitě odvrátila oči. "Když jsem to řekla, neměla jsem nic konkrétního na mysli. Ale už jsem se rozhodla. Utrhnu černý plod v Háji zoufalství a přinesu ho domů, abych ho hodila do tváří těm, kteří se neodvážili dojet pro něj sami."

Tristaverovo srdce se rozbušilo a v ústech mu vyschlo. Slabým hlasem řekl: "Má paní Berrendal... pomysli, jak je to nebezpečné!"
"Ha! Jaká je to výprava, když na ní nehrozí žádná nebezpečí!"
Mnohem bezpečnější, řekl si Tristaver v duchu, ale kousl se do jazyka dřív, než to mohl vyslovit nahlas. Násilím se přinutil ke klidu.
"Jedna věc je odvážit se nebezpečí. Zahodit svůj život je věc druhá.
Tahle výprava je čiré šílenství," řekl.
"Co ty vlastně víš o Háji zoufalství?" zeptala se opovržlivě.
"Mnohem víc než ty; to je jisté. Aby se k němu člověk dostal, musí překročit Potok obav, jehož jediná kapka dokáže způsobit úplnou ztrátu sebevědomí."
Berrendal pokrčila rameny: "Potoky se dají překročit snadno."
"Ne ten. Není tam žádný most, proud je prudký, skály kluzké a brod zrádný."
"Ty jsi čaroděj. Převedeš nás bezpečné na druhou stranu."
Tristaver zasténal. "Má paní Berrendal, já na-" začal, ale zastavil se dřív, než mohl říct, že neví vůbec nic o kouzlech pro bezpečný přechod řeky. Byla to oblast jeho čarodějnického vzdělání, kterou vynechal úplně. Existovaly i jiné takové oblasti a on nabýval nikterak příjemné předtuchy, že dřív, než jejich výprava dospěje k závěru, odkryje je Berrendal všechny jednu po druhé. Zamračil se a pokračoval: "Nemyslím, že by to bylo dobré. Na druhém břehu čeká ještě horší nebezpečí. Začíná tam Ufňukaný les, v němž jemná magie rozptýlená ve větru a poletujícím listí vysaje z lidského srdce veškerou odvahu. A ve středu Ufňukaného lesa je Háj zoufalství, v němž roste hořké černé ovoce, jehož vůně ničí všechnu naději a radost a budí v lidech touhu po smrti. Těla oběšenců visí na každém stromu a zem je hustě poseta kostmi mužů, kteří si sami vzali život, nebo zemřeli z čirého zoufalství."
"Všechno, co jsi řekl, je pravda, čaroději. Ale tohle je pravda také: ještě žádná žena tam nezemřela," namítla Berrendal.
"O žádné jsem neslyšel. Až do této chvíle jsem si myslel, že ženy jsou příliš rozumné, než aby chodily na tak odporné místo pro ovoce, které stejně nikdo nechce jíst."
"Pak budu první!"
"První, která bídně zahyne v Ufňukaném lese? Gratuluji."
"Neposmívej se mi, čaroději. Musím všem těm chvastounům ukázat, že žena může vykonat větší činy než kterýkoliv muž."
"A nemohla bys prostě jít na kolbiště a zlomit o ně pár kopí?
Musíš se pokoušet o něco tak šíleného a sebevražedného?" zeptal se Tristaver zvýšeným hlasem.
"Odmítají se mnou zápasit," řekla smutně.
"Samozřejmě, že odmítají, ty huso! Nikdo prostě nechce rozbít lebku své sestře nebo dceři svého pána. Copak to nechápeš?" zaječel Tristaver.
Zavrtěla hlavou a sklopila oči. "Ne, čaroději. Porazila bych je všechny a oni to vědí. Tahle výprava je moje jediná příležitost, abych dokázala, co ve mně je."
Tristaver zaváhal. Prostá upřímnost jejich slov ho překvapila.
Nevychloubala se; říkala prostě pravdu tak, jak ji viděla - a byla to bolestivá pravda. Byly-li něčí schopnosti mařeny, výzvy ignorovány a tužby zesměšňovány, nedalo se to jen tak přejít. Tristaver cítil, jak jihne. "Možná, že máš pravdu," zamumlal. "Ale stejně..."
"Pomoz mi, mistře Tristavere," řekla měkce.
"No... udělám, co bude v mých silách," odpověděl a přitom se horečnatě snažil vymyslet nějaký způsob, jak by se z výpravy vykroutil a nevypadal při tom jako zbabělec a dezertér.
"Věděla jsem, že nejsi jako ti vychloubační rytíři. Ty nejsi zbabělec, který mne při první příležitosti opustí," řekla s dojímavou důvěrou.
Tristaver sebou při jejích slovech trhl. Víc než cokoliv jiného si přál, aby tady nebyl. V jednom šíleném okamžiku uvažoval, že prostě pobídne svého koně a pojede kterýmkoliv směrem tak dlouho, až Berrendal a Kaimi zůstanou daleko za ním. Jednoduše se vypaří. Ale Berrendal a Kaimi by jistě jely dál vstříc své záhubě a on by se cítil hrozně provinilý. Cokoliv by se jim přihodilo, by byla jen a jen jejich vina, jejich vlastní cesta za slávou, hloupá, tvrdohlavá a naprosto šílená, a on to věděl; ale měl příliš jemné svědomí.
A vždycky tu byla šance, že na své výpravě uspějí a pak se vrátí zpět a řeknou všem, že velký čaroděj Tristaver je baba a bačkora.
Toho by se nezbavil minimálně celé století. Jeho kolegové by nikdy nedovolili, aby na to zapomněl, ani aby zapomněli jiní, a docela určitě by mu to neodpustili.
Nedalo se nic dělat. Olízl si suché rty, poněkud namáhavě polkl a řekl: "Samozřejmě, že ne, má paní. Pojeďme."
Po dvou dnech bez příhod a klidných nocích přijeli k Potoku obav. V této roční době teklo korytem jen málo vody a proud byl líný: v místě brodu sahala hladina sotva po kotníky. To však Tristavera neukolébalo do bezstarostnosti. Rozhodl, že potok překročí v sedle koní se zkrácenými třmeny, pomalým, opatrným krokem pokud možno bez cákání a nesesednou, dokud nebudou v bezpečí na druhé straně pořádný kus od břehu.
"Dobrá práce, čaroději," řekla Berrendal, když přechod úspěšně skončil. "Převedl jsi nás bezpečně přes první překážku na naší výpravě."
"První a nejsnadnější," připomněl Tristaver.
"A snadno ses s ní i vypořádal. Vůbec jsi nepoužil magie."
"Zralý a rozumný čaroděj neplýtvá magií na okázalé efekty.
Kdybyste našly jednoho z těch mladých zázraků, které jste hledaly, pravděpodobně by vám přes potok vyrobil most z

měsíčních paprsků a pavučin, a pak by celé dny zůstal bezmocný a vy nechráněné," řekl Tristaver popuzeně.
"Pak jsme tedy zvolily moudře."
"Aspoň někdo," zabručel si Tristaver pod vousy, když si upravoval třmeny. Všechnu úlevu, kterou cítil nad překvapivě snadným překročením řeky, rychle zastínila dvojnásobně velká úzkost z toho, co je čeká dál.
Tato úzkost se brzy ukázala jako oprávněná. Právě se chystal znovu nasednout, když uslyšel, jak Kaimi křičí:
"Podívejte se! Ti muži! Ti obři!"
Tristaver se podíval a uviděl dva přerostlé a velice chlupaté muže, kteří stáli na okraji Ufňukaného lesa. Jeden z nich měl kyj o velikosti vzrostlého, dobře živeného rytíře; na rameni druhého spočívala obrovská dvoubřitá sekera. Oba obři se šklebili. Ten s kyjem ukázal na tři poutníky a dloubl loktem do svého společníka, který mu dloubnutí oplatil a řekl něco, čemu se oba zasmáli. Stále se pochechtávajíce velice nepříjemným způsobem, vyrazili kupředu.
"Žádnou magii, čaroději," řekla Berrendal a nasadila si přilbu.
"Tohle je práce pro bojovníka."
Tristaver si zhluboka oddechl. Neznal žádné zaklínadlo, které by si poradilo s obry nebo jen obyčejnými bandity. To nejlepší, čeho byl v tom směru schopen, bylo krátkodobé univerzální ochranné kouzlo, kterému chybělo na výkonnosti co skýtalo na jednoduchosti, a i to si schovával pro okamžik nejvyšší nouze.
Berrendal pobídla svého koně vpřed do pomalého cvalu. Přitáhla mu uzdu a zvolala silným hlasem: "Chci vjet do Ufňukaného lesa. Kdo mi to stojí v cestě?"
Ohyzdnější z obou obrů zvedl kyj a řekl: "Jsme Tři zlí bratři z Ufňukaného lesa. Já jsem Malface."
"A já jsem Malgrace," řekl druhý a utřel si nos chlupatým předloktím.
"Já roztluču každého vetřelce na kaši," řekl Malface.
"A já ho rozsekám na malinkaté kousíčky," řekl Malgrace.
"A chystáme se na vás," řekli oba unisono.
Berrendal vytáhla meč a pobídla svého koně do klusu. Než stačil Malface zvednout svůj kyj, jeho velká chlupatá hlava proletěla vzduchem a Berrendal, křičící svůj válečný pokřik, se vrhla na jeho bratra. Tristaver přimrazený úžasem zaslechl trojí zasvištění a uviděl, že se Malgrace kácí jako poražený javor. Z hrudi mu trčely tři šípy zabodlé ne víc než na prst od sebe.
Tristaver se otočil a viděl, jak Kaimi sklání luk. Klidným hlasem se ho zeptala: "Kde je třetí? Malface mluvil o třech zlých bratrech."
Tristaver pokrčil rameny: "Nikoho nevidím. Možná, že ani žádný třetí není. Obři jsou notoricky špatní v počtech."
"Stejně, raději budeme opatrní."
"Skvělá myšlenka. Kde jsi vzala luk? A jak to, že střílíš tak rychle? Kde ses to naučila?"
Kaimi se usmála. "Panoš by měl umět zacházet se všemi možnými zbraněmi, čaroději. Nemyslíš?"
Tristaver vážně přikývl. Berrendal, která se k nim zrovna připojila, řekl: "Teď už chápu, proč s tebou zbrojnoši tvého otce nechtěli bojovat. Se zbraněmi zacházíš velice dobře."
"Ano. A muži tak neradi prohrávají."
"Obři prohrávají ještě míň rádi. Měli bychom vyrazit, než sem přijdou další," řekl Tristaver a nasedl na koně.
"Máš pravdu, mistře Tristavere. Brzy budeš mít příležitost ukázat svou zručnost."
"Opravdu? Kdy?" zeptal se čaroděj vyplašeně.
"Jistě to nevím, ale bájné ovoce z Háje zoufalství bude velice pravděpodobně střeženo mocným kouzlem, nebo nějakou příšernou obludou nebo zlými démony. Možná tím vším dohromady," řekla Berrendal se zneklidňujícím entuziasmem.
Tristaver zbledl. "Myslíš to vážně?"
"Určitě to nevím. Ale dá se to čekat."
Tristaver přikývl. Nebyl schopen vypravit ze sebe slova. Vyhlídka, že bude muset čelit nějakému děsivému protivníkovi, fyzickému, duchovnímu nebo kombinovanému, proměnila jeho kosti v máslo. Tam, kde se dotýkal sedla, se dokonce už začínal rozpouštět.
Váhavě pobídl koně směrem k Ufňukanému lesu.
Jeho zásoba kouzel se mu nyní zdála hubená, jeho znalosti magie omezené, jeho čarodějnictví podvodem. Nechat mizet démony, poroučet ničivému zlu, odvracet žhnoucí jazyky černého ohně, proměňovat ďasy v cvrčky a lidožravé obry v balvany, to vše byly činy, které vysoce převyšovaly jeho schopnosti. Po celou dobu své kariéry měl štěstí, protože každý, kdo ho potkal, předpokládal, že muž, který tolik vypadá jako čaroděj, musí být bezpochyby mocným čarodějem.
A Tristaver byl čarodějem a byl jím rád, ale vždy - až do této chvíle - si dokázal zařídit, aby se opravdu vážnému čarodějnictví vyhnul.
Nežádalo se po něm nic víc než nějaké to kouzlo na zamilování, ochrana proti zlým snům nebo najít nějakou ztracenou cetku. Ale dnes se mohli setkat s něčím obludným a magickým, co bude vyžadovat víc než drobná zaklínadla, víc než dlouhý bílý plnovous a stříbřité vlasy, špičatý klobouk a lesklý háv zdobený tajemnými symboly, aby se dožili příštího dne. Dokonce ani jeho hluboký znělý hlas a sebejisté vystupování nebylo k ničemu, když je nemohl podepřít magií.
Byl odsouzen k záhubě příšernou smrtí a nic mu už nemůže po- moci. Oni všichni byli odsouzeni. Každý, jeden jako druhý. Nebylo pro ně naděje.
Jemný dotek na rameni ho vytrhl z jeho chmurných myšlenek do ještě chmurnější skutečnosti. Kaimi jela po jeho boku a hleděla mu do tváře s očividným znepokojením.
"Připadáš mi smutný, mistře Tristavere. Mohu ti nějak pomoci?"
zeptala se.
"Ne. Nikdo mi nemůže pomoci. Pro nás už žádné pomoci není.
Žádná naděje. Všichni jsme odsouzeni k záhubě," řekl tichým, pohřebním hlasem.

"Nemluv tak, mistře Tristavere! To jen moc Ufňukaného lesa zmrazila tvé srdce a vysála z tebe všechnu tvou velkou odvahu - musíš jí odolat!"
"Nemohu odolat. Jsem odsouzen k záhubě."
"Použij svou magii!"
"Jakou magii? Žádnou magii neovládám. Hospodské triky a hbité ruce. Nemám magii. Nemám odvahu," pokračoval dutým, monotónním hlasem. "Jsem odsouzen k záhubě. My všichni jsme-" Jeho hlas se náhle změnil v překvapené zaječení, jak mu Berrendal chrstla do tváře přilbici ledové vody. Zalapal po dechu, vytřel si z očí kapky a zmateně se rozhlédl.
"Jak se cítíš teď?" zeptala se ho Berrendal.
"Mokře, děkuji za optání. Co měly znamenat všechny ty řeči o odsouzení k záhubě?" zeptal se čaroděj mrzutě.
"To byly tvoje řeči. Nevzpomínáš si?"
"Ne. Pomaluji se jen... že jsem byl trochu sklíčený."
"Mlel jsi pořád dokola, že jsme všichni odsouzeni k záhubě!"
zaječela Kaimi.
"To musela být chvilková deprese. Příliš hluboce jsem přemýšlel."
"Ne, čaroději, to je kouzlo Ufňukaného lesa. Jak jsem předpokládala, ničí odvahu mužů, ale ne žen. Vidíš, já ani Kaimi strach nemáme," řekla Berrendal vítězoslavně.
"Cítím se trochu nesvůj," připustil Tristaver. Vzhlédl a zadíval se na listí chvějící se v korunách stromů. Uslyšel sténání a vzdychání větru. Srdce se mu opět začalo scvrkávat. "Stejně v tom není žádný rozdíl. Odvážný nebo zbabělý, všichni-" Další přilbice ledové vody ho opět vzpamatovala. "Už jsem v pořádku," řekl rychle. "Pokud se nebudu dívat na to listí a nebudu příliš naslouchat větru, bude to dobré. To listí a vítr může za to, že mne opouští odvaha."
"Použij ke své ochraně magii," pobídla ho Kaimi.
"Lepší použití pro mou moc leží před námi," řekl Tristaver, celým srdcem doufaje, že se mýlí.
Celý příští den a noc to vypadalo, že se spletl. Jeli svižným krokem a cestou neviděli žádnou živou bytost, neslyšeli žádný nepatřičný zvuk ani necítili pach síry. Čaroděj už nepropadal beznaději a Berrendal a Kaimi byly stále stejně kurážné. Ale k poledni třetího dne své cesty Ufňukaným lesem dojeli k Háji zoufalství a tam věci dostaly rychlejší spád. Zem byla tlustě pokryta kostmi a kusy rezavé zbroje. Z větví stromů viseli trouchnivějící oběšenci. Uprostřed háje stál mohutný strom s hustým příkrovem temného listoví. Na něm žádný oběšenec nevisel. Jeho koruna byla obtížena jiným břemenem: dužnaté černé koule o velikosti menších kotlíků skláněly větve skoro až k zemi.
Při pohledu na černé ovoce ze sebe Berrendal vyrazila radostný výkřik. Spolu s Kaimi seskočila z koně, Kaimi vytáhla pytel a Berrendal do něj začala házet plody, které trhala i sbírala ze země, kde se válely mezi práchnivějícími kostmi.
"Jaké štěstí, čaroději! Není tu žádný strážce a ovoce je tak zralé, že padá do pytle samo. Jen se podívej, kolik je tu padančat!" volala Berrendal přes rameno.
"Stejně raději počkám u koní, pokud ti to nevadí. Pospěšte si, prosím. Cítím, že na mne jde velice depresivní nálada," odpověděl Tristaver.
"Jen naplním ten pytel a můžeme se pustit cvalem domů."
"Dobře. Pospěšte si," řekl Tristaver a vší silou se pokoušel ubránit děsivé, ponuré, duši mrazící atmosféře háje.
"Už jsem skoro-" začala Berrendal, ale náhle zmlkla stejně jako Kaimi, která zrovna říkala: "Jsme prakticky-" Strážce háje přišel. Přiblížil se rychle a tiše jako stín plujícího mraku a háj jeho přítomností ještě potemněl.
Bylo to stvoření nevídané odpornosti, jehož ohyzdnost se vymykala jakémukoliv popisu nebo zobrazení štětce ilustrátora. Trista- verův první dojem byla gigantická hnijící medúza s množstvím končetin, dlouhých a bičovitých jako chapadla a s úzkýma, žhnoucíma očima. Ty oči byly upřeny na vetřelce.
Tristaver byl takřka ochromen čirým děsem, ale jeho touha přežít byla ještě silnější než nutkání omdlít. S nadlidským úsilím docílil toho, že jeho hlas zněl klidně a jeho zjev byl skoro nenucený.
Zvedl ruku k pozdravu a řekl: "Dobré ráno! Jen jsme si vzali trochu ovoce. Většinou padančata. Nevadí ti to, že ne?"
Obluda otevřela širokou slintající tlamu plnou ostrých zubů.
Ozval se odporný kňouravý zvuk a Tristavera ovanul mrak smrdutého dechu. S chřestěním tříštících se kostí se pomalu přiblížila a on si všiml, že její kůže je nanejvýš odpuzující kombinací šupinatosti hada, chlupatosti tarantule a slizkosti syrových ústřic. Nejpodivnější a nejnechutnější na tom bylo, že nestvůra byla na většině míst šupinatá i slizká i chlupatá zároveň.
Tristaver zamával znovu, tentokrát na rozloučenou. "Jsem rád, že jsem se s tebou setkal. Je to od tebe milé, žes nás přišla pozdravit osobně. Teď už ale skutečně musíme jet. Díky za ovoce."
Berrendal a Kaimi nasedly na koně a Berrendal pozvedla své kopí, připravena čelit jakémukoliv útoku. Příliš rychle na to, než aby ho mohlo lidské oko postřehnout, se vymrštilo jedno chapadlo, vyrvalo jí kopí z ruky a zlomilo ho jako suchou třtinu. Strážce háje ze sebe vydal zvuk připomínající ječeni, kvičení a dávení současně.
"Ta mrzká věc se nám troufá vysmívat?" zeptala se Berrendal vztekle.
"Nemám zdání. Možná se nás ptá, jak se nám líbí počasí," odpověděl Tristaver. "Pojedeme pryč. Chovejte se normálně. Žádnou paniku."
Neujeli ani deset kroků, když se strážce prosmýkl neuvěřitelnou rychlostí mezi stromy a postavil se před ně. "Možná že jsem odporná, ale jsem rychlá a mrštná. Neuniknete mi," zasyčela obluda.
Tristaver dojel Berrendal a tlumeným hlasem jí řekl: "Pořád ještě máš svůj meč. Postarej se o ni."
Berrendal položila ruku na jílec meče, ale nevytáhla ho. Po chvíli přemýšlení odpověděla: "Jsem proti nevyprovokovanému násilí.
Zaklej ji."

"Nemluvím o nevyprovokovaném násilí; mluvím o hrdinském činu! Jen si pomysli, jak o tom budeš vyprávět chlapcům na hradě svého otce!"
"Já už svůj hrdinský čin vykonala. Natrhala jsem ovoce z Háje zoufalství."
"Nasbírala jsi pytel ovoce! Většinou padančat! Co je to v porovnání se zabitím takové obludy?" zvolal Tristaver zoufale.
"Udělat se to bude muset."
Okamžik se dívali jeden na druhého, pak se oba obrátili a usmáli se na Kaimi. Panoš rozhodně zavrtěl hlavou. "To ne. Na takovou práci nemám kvalifikaci. Jsem pouhý panoš."
"Považuj to za výzvu," pobídla ji Berrendal.
"Já to považuji za sebevraždu," řekla Kaimi prostě.
Všichni tři byli chvíli zticha, hledíce rozpačitě jeden na druhého, až konečně Berrendal řekla: "Situace vyžaduje magii. Proti té stvůře nemá žádný bojovník šanci."
Tristaver si povzdechl a velice neochotně připustil: "Myslím, že nemá."
"Tohle je tvá chvíle, mistře Tristavere. Proto jsi s námi jel.
Pusť se do toho," naléhala Kaimi.
"No dobře, dobře. Promluvím s ní."
"Netlachej s ní; zabij ji!" odsekla Berrendal.
"Jsem proti nevyprovokovanému násilí, má paní," odpověděl Tristaver, maskuje svůj strach povýšeností. "Pokusím se odhalit slabost té nestvůry." Zhluboka se nadechl a vyjel. Velice rád by je usadil nějakým mocným a působivým kouzlem. Jenže neměl nejmenší ponětí, jak by ho měl udělat.
Strážce stál - nebo seděl, nebo dřepěl, nebo ležel, nebo klečel, to záleželo od toho, na které končetiny se člověk díval - a čekal. Nepohnul se ani nepromluvil. Tristaver zadoufal, že snad nějakým zázrakem zemřel. Ale nezemřel.
"Tak... přišel jsi žebrat o vaše bezcenné životy," řekla chraptivým, syčivým a neomylně opovržlivým hlasem.
"Ano, pokud to pomůže," odpověděl Tristaver dychtivě.
"Nic vám už nemůže pomoci. Ani magie, v případě, že bys na mně chtěl zkusit nějaké zaklínadlo. Jsem nezničitelná.
"Takže to pro nás vypadá dost zle."
"Naprosto beznadějně," řekl strážce a znělo to potěšené.
"Pokud by ti to nevadilo, mohla bys mi říct, co s námi zamýšlíš?"
"Nic zvláštního. Sežeru vás jako všechny vybrané vetřelce."
"Aha. Sežereš nás," kývl Tristaver, snaže se ze všech sil zůstat klidný. "A kdy se do toho pustíš?"
"Hned jak přijdou moji sluhové. Nepotkali jste náhodou tři obry?"
"Ne, nepotkali," odpověděl Tristaver po pravdě.
"Musí se tu objevit každou chvíli. Připravují mi jídlo. Malface, ten nejohyzdnější, všechno roztluče svým kyjem, až je to hezky vláčné a měkoučké. Malgrace, ten největší, to pak rozseká na malé kousky a Malpace, ten nejpomalejší, to uvaří a naservíruje." Strážce netrpělivě přešlápl tréma nohama, zaškubal dvěma chapadly a řekl: "Doufám, že si pospíší."
Tady zasvítil paprsek naděje, pomyslel si Tristaver. Dva obři byli zabiti a třetí zřejmě utekl; to znamená, že oběd nebude; on, Berrendal a Kaimi by mohli být ušetřeni. Na druhé straně, pokud se Malpace vrátí a řekne, co se přihodilo jeho bratrům, strážce háje se nejspíš velice rozběsní. Mohlo to dopadnout tak i tak. Takže nijak zvlášť jasný paprsek naděje, přiznal Tristaver sám sobě. Nejrozumnější se zdálo udržovat stvůru v povídavé náladě a doufat, že řekne něco, co by jim mohlo nějak prospět.
"Určitě to není snadné najít na místě, jako je tohle, dobré služebnictvo," řekl chápavě.
"Skoro nemožné." Nestvůra ze sebe vydala zvuk připomínající vichřici v hustém lese. Tristaver si domyslel, že to byl povzdech.
"Ach čaroději, když si pomyslím, kolik sluhů jsem vždycky měla.
Stovky sluhů. Možná tisíce. Nikdy jsem se nezatěžovala jejich počítáním."
"Musela jsi být velice význačná osoba."
"Byla jsem královna, čaroději! Zlá královna." Strážce se odmlčel a pak nostalgicky zachrčel: "Ach, jak já byla zlá! To se hned tak nevidí. Byla jsem tak zlá, že jsem vzbudila žárlivost zlých vil. Právě ty zlé víly mi to udělaly."
"Kletba?" zeptal se Tristaver.
"Kletba," řekla stvůra a znovu si povzdechla. "Kletba zvlášť vyřčená Královnou vil a její radou. Je to spojená vílí kletba a tu žádná lidská magie nesejme."
Tristaver pozvedl medailon a podíval se na strážce Hledáčkem pravdivého vidění. Viděl obrysy ženy. Detaily jejích šatů a vzhledu byly zastřeny intenzitou vílí magie, ale byla to jasně a neomylně žena.
Srdce mu zaplesalo. Třeba není sám schopen sejmout kletbu, ale může poradit, navrhnout, pomoci. Tady se cítil doma.
"Ale samozřejmě, že kletba může být sejmuta. Dokonce ani ta nejhorší ze zlých vil nemůže uvalit kletbu bez únikové klauzule," řekl.
"Ano, je tady úniková klauzule," řekl strážce - vlastně strážkyně - hořce. "Pokud by se do mne, tak, jak mě vidíš, zamiloval krásný princ, kletba pomine."
Tristaver se zamyšleně zatahal za vousy. Už se tak jistý necítil.
"Není moc pravděpodobné, že by se to stalo, co? Myslíš, že by to normální princ udělal? Nebo nějaký přitažlivý zeman?"
"Ani od ohyzdného nevolníka bych to nečekala. Podívej se na mne, čaroději. Mohla bych si gratulovat, kdyby po mně hodila okem nějaká obluda podobná mně. Ne že bych o to stála." Oba na chvíli zamyšleně ztichli a pak stvůra řekla: "Ne, ještě dlouho budu tím, čím jsem. A abych řekla pravdu, ani mi to moc nevadí."

"Ale být královnou..."
"Ano, ale já jsem byla zlou královnou. Víly schválně formulovaly kletbu tak, že pokud se znovu stanu královnou, nebudu už zlá.
Budu milá a nemyslím, že bych na něco takového byla připravena."
"Chceš říct, že se proměníš v hodnou, jemnou, laskavou a milující královnu?"
"Ano. A taky krásnou."
Tristaverovi znovu svitla naděje na únik. "Pak bych ti docela jistě dokázal najít krásného prince, který tě zachrání! Věř mi, strážkyně, najdu jich tucet! Můžeš si mezi nimi vybrat!"
"To by nefungovalo. Musí se do mne zamilovat tak, jak vypadám teď."
"Nech to na mně. Strážkyně, tvým problémům je konec."
"Když já nevím. Krásní princi jsou tak nudní. A nejsou ani moc bystří. Chodí sem a nechávají se sežrat."
"Ale jen si to pomysli - už nebudeš muset žít v ponurém háji a jíst lidi. Budeš mít spoustu služebníků. A báječný palác," řekl Tristaver s nadějí v hlase.
"Už jsem si na to místo zvykla. Tobě to možná připadá jako ponurý háj, ale pro mě je to domov. A mám tolik sluhů, kolik potřebuji.
Kde ksakru ti obři vězí?"
Tristaver viděl, že přišel čas ukázat se z jiné stránky. Když nepomáhají lichotky, možná pomůže síla.
"Nepřijdou," řekl chladně. "Dva jsme zabili a třetí pravděpodobně utekl. Dávám ti šanci, strážkyně. Jsem mírumilovný muž.
Nech nás odejít a já ti slíbím, že se vrátím s princem tak krásným-" Strážkyně vyskočila, až se její chapadla rozvířila, srazila při tom jednoho oběšence a rozmetala kolem sebe úlomky kostí a rezavých řetězů. "Moji sluhové zabiti! Pak zemřete hned!"
"Hej, počkej moment-" "Chceš, abych počkala? Dám ti minutu, víc ne: jednu minutu, abyste se rozloučili a dohodli se, kdo bude sežrán jako první. Jdi!
Promluv si naposledy se svými přáteli!" zařvala nestvůra.
Tristaver se rozjel zpět k Berrendal a Kaimi. Jeho mysl horečnatě pracovala. Musí existovat způsob, jak se z toho dostat. Byl přece čaroděj. Čarodějové nebývají sežráni nestvůrami; oni nad nestvůrami vítězí - nebo je alespoň přechytračí a uprchnou.
Jako poslední zoufalá možnost tu ještě byla změna podoby.
Mohl se proměnit v jestřába a uletět rychle jako šíp. Nikdy sice docela nezvládl přistávací techniku, ale o to teď nešlo. Těch pár škrábanců a modřin přece stálo za to dostat se z nestvůřiných drápů. Ale podařilo by se mu to určitě? pomyslel si. Ta chapadla byla velice rychlá.
Mohla ho docela dobře chytit v letu. A jak by mohl opustit Berrendal a Kaimi? Byl tady, aby je chránil, ne aby v čase nouze uletěl.
Žádný slušný čaroděj, který si váží sám sebe, by něco takového neudělal.
Ale Tristaver nebyl moc dobrý čaroděj. Teď to začalo být až příliš zřejmé. A Berrendalino přivítání mu moc na sebevědomí nepřidalo.
"Skvělou práci jsi odvedl, čaroději! Tys ji rozzuřil!" řekla.
"Myslela jsem, že jsi chtěl odhalit její slabosti," řekla Kaimi opovržlivě.
"Žádné nemá. Ale zjistil jsem, že je to zlá královna, kterou zaklely víly."
"Tak ji odeklej!" zvolaly obě jednohlasně.
"Člověk nemůže zrušit vílí kletbu."
"Tak použij magie! Znič ji!"
"Je nezničitelná."
"Dobře, tak udělej něco jiného," řekla Berrendal. Když Tristaver nereagoval, podívala se na něj podezíravě a zeptala se: ‚Jsi čaroděj, ne? Ovládáš magii?"
"Samozřejmě, že ovládám magii," odpověděl uraženě.
"Zatím jsme jí moc neviděly."
"Jakže? Ty mi nevěříš? Viděla jsi přece na vlastní oči, jak jsem silou své magie přivedl do varu korbel studeného piva!"
"Hospodský trik," řekla Berrendal opovržlivě.
"A co uděláš teď?" zeptala se Kaimi. "Chystá se nás sežrat nestvůra a ty nás nedovedeš ochránit. To jsi pěkný čaroděj."
"No dobře. Já vám ukážu magii. Až budete s tím svým mizerným pytlem padančat doma, vzpomenete si na má slova a budete plakat hanbou nad svou nevděčností," řekl Tristaver slavnostně.
Dostal nápad. Jediná magie, se kterou mohl doopravdy počítat, byly jeho zaříkání a nápoje lásky. Ty působily vždycky. Kdyby se dokázal dostat k srdci obludy, mohl by se svými druhy apelovat na její lepší stránky a dosáhnout propuštění. Jistě, strážkyně žádné lepší stránky mít nemusela. Možná ani nemá srdce. Ale byla to jeho jediná naděje.
Cestou zpět ke strážkyni vytáhl z pod kazajky lahvičku. Odzátkoval ji a nakapal si několik kapek na hřbet ruky. Pak svému koni přitáhl uzdu, zavinul se těsněji do svého pláště a pomalým důstojným krokem přijel k nestvůře.
"Tak tebe vybrali jako prvního," zasyčela na přivítanou.
"Nesníš nás. To by tě zničilo," prohlásil Tristaver sebevědomě.
"Nemohu být zničena! Žádný jed mi neublíží, žádné kouzlo mne nezraní!"
"Neříkám, že ti ublížíme, říkám, že budeš zničena. Tady," řekl Tristaver a natáhl ruku. "Ochutnej - nekousat prosím - a pochopíš, co tím míním."

Jedno chapadlo se vymrštilo a sevřelo jeho zápěstí. Z úst strážkyně se odvinul dlouhý slintající jazyk a olízl hřbet Tristaverovy ruky. Nestvůra strnula, aby zhodnotila chuť. Nakonec uvolnila sevření kolem čarodějova zápěstí a přátelsky ho poklepala chapadlem.
"Jsi roztomilý rošťák, čaroději," řekla strážkyně.
"A to je všechno? Nic víc necítíš? Například vášnivou náklonnost?"
"Nebuď směšný. Docela jsem si tě oblíbila. Vlastně se mi líbíš natolik, že si tě nechám jako zákusek. Jdi a řekni jedné ze svých společnic, aby sem přišla. Jsem připravena k jídlu."
Takže si ho docela oblíbila. Bez ohledu na smrtelnou nebezpečnost situace to bylo pokořující. Jeho nápoj lásky, který až dosud nikdy neselhal, ho zradil ve chvíli nejvyšší nouze. Stal se z něj nápoj obliby.
Jak jen ho mohl tak zklamat? zeptal se zuřivě sám sebe. Byla to jeho nejlepší magie, jeho specialita, podložená desítky let dlouhou zkušeností a vyzkoušená na tisících bez výjimky spokojených mužů a žen. Jistě, na obludě ho zatím ještě nevyzkoušel...
To byla ta správná odpověď! Dávkování bylo na tak obrovskou nestvůru s naprosto odlišným zažívacím traktem zcela nedostatečné.
Lék byl dobrý: na vině byl nespolupracující pacient. Když se teď ujistil, že jeho nápoj účinkuje, uvědomil si, co musí udělat. Nastal čas nejvyšší oběti.
"Řekni mi jedno, strážkyně: Připadám ti pohledný?" zeptal se a natočil se k nestvůře z profilu.
"Nehezký nejsi... svým způsobem... Ano, dalo by se říct, že jsi pohledný."
"Děkuji. A jako královna jistě víš, že v očích těch, kdož mají bystrý úsudek, jsou čarodějové na stejné úrovni jako princi."
"Ano, slyšela jsem o tom."
"Pak jsem tedy v podstatě krásný princ."
"Dalo by se to tak říct," připustila strážkyně váhavě.
Bez dalšího slova pozvedl Tristaver lahvičku k ústům a vyprázdnil ji do dna. Chvíli omámeně seděl a pak zvedl hlavu a podíval se na strážkyni háje. Oči se mu třpytily a plály.
"Ach strážkyně. Milovaná strážkyně! Nejskvělejší ze všech živých bytostí," zadeklamoval, seskočil z koně a s rukama rozpřaženýma se dychtivě rozběhl k obludě.
"Nepřibližuj se ke mně," zasyčela stvůra nervózně.
"Neodháněj mě! Ach, má milovaná, má zbožňovaná, má nejkrásnější!"
sténal Tristaver a tiskl své rty na jedno z šupinatých chapadel.
"Jak jsi půvabná! Půvabná každým svým chapadlem, půvabná každou šupinkou, půvabná ve své slizkosti!" Horečnatě hladil její chlupaté končetiny a při tom šeptal: "Půvabná ve svém hněvu, půvabná svou sladkou a melodickou řečí, půvabná puchem, který kolem sebe šíříš!"
"Nech toho!" zaječela strážkyně. Její hlas už nebyl drsný a chrčivý, ale zněl skoro ženský.
"Neodmítej mne, má milovaná," bědoval Tristaver, padaje při tom na kolena a vzpínaje prosebně ruce. "Nebraň se mé nehynoucí lásce, mé věčné oddanosti. Nezavrhuj mne, má milovaná, má nejsladší, má-" Vzduch kolem strážkyně se začal chvět, jako nad skálou za horkého dne. Tristaver si zakryl oči a skácel se v mdlobách na zem.
Strážkyniny obrysy se začaly rozmazávat, vzduch se zavlnil ještě víc a pak se ozvalo zaburácení hromu, zaplálo oslnivé světlo a obluda zmizela. Na zemi vedle bezvědomého čaroděje ležela půvabná hnědovlasá dáma bohatě oděná, korunovaná a ověšená šperky. Posadila se, potřásla hlavou a podívala se na Tristavera. Nápoj lásky, který byl v těle nestvůry tak slabý, nyní koloval v jejích žilách veškerou svou mocí. S výkřikem se vrhla na čaroděje a začala dychtivě líbat jeho tvář a ruce, sténajíc mezi jednotlivými polibky: "Ach můj osvoboditeli...
můj zachránce... můj hrdino... můj moudrý a skvělý čaroději...
můj milovaný... můj zbožňovaný... můj pane a vládce..." a podobné nadšené projevy oddanosti.
Tristaver zamrkal a podíval se do jejích modrých očí, planoucích zbožňujícím obdivem. "Madam, kdo-", začal, pak se odmlčel, neboť mu zavřela ústa dalším vášnivým polibkem a dořekl: "-jste?"
"Jsem strážkyně háje," zamumlala a stiskla ho v náručí, "a tys mne vysvobodil!"
Vyprostil se z jejího objetí, vstal, pomohl jí na nohy a pak, s rukama na jejích ramenou, se jí zahleděl do očí. "Změnila ses," řekl.
"To ty jsi mne změnil, zachránil a osvobodil!" zvolala a vrhla se mu znovu do náruče. "Už mě nikdy nesmíš opustit. Buď stále se mnou. Budu tě milovat, sloužit ti, budu tvou zbožňující, oddanou a věrnou ženou."
"No tak, no tak," řekl Tristaver. Byl naprosto zmaten. Výbuch magie z uvolněné vílí kletby ho sice vytrhl z působení nápoje lásky, ale přítomnost půvabné ženy v jeho náručí a její vášnivé projevy oddanosti, teplo jejího dechu na jeho tváři a její rty tisknoucí se k jeho ho stejně činily naprosto nadbytečným. "Má milá dámo," řekl, vzal ji za ruku a odvedl ke svému koni, "proč neodjedeme z tohoto místa, na které máš tak nepříjemné vzpomínky, a nepohovoříme si spolu někde o samotě?"
"Tvé přání je mi rozkazem, šlechetný čaroději," vydechla v odpověď. V tu chvíli se k nim připojily Berrendal a Kaimi a odekletá královna při pohledu na ně prohlásila: "Před touto statečnou dvojicí tě prohlašuji svým pánem a vládcem. Má království a všechno v něm, včetně mne, leží u tvých nohou."
Tristaver si přiložil její ruku ke rtům. "To je od tebe velice štědré, má milá," řekl.
Berrendal a Kaimi tiše hleděly, jak čaroděj pomáhá své dámě na koně, pak se hbitě - skoro mladicky - vyšvihl za ni. Objala ho rukama kolem pasu a položila si hlavu na jeho prsa. On ji objal jednou rukou kolem ramen.
"Chraň mě, můj silný čaroději, teď a navždy," zašeptala sladce.
Berrendal si povzdechla a zavrtěla hlavou. Podívala se na Kaimi.

Kaimi fatalisticky pokrčila rameny.
"Pojedeme," řekla Berrendal. "Pořád před sebou ještě máme dlouhou cestu."

Démon hezkého počasí

Půlnoc přišla a minula. Princezna podřimovala nad svou knihou kouzel. Spot něco dělal ve sklepě, ze kterého se v nepravidelných intervalech ozývalo bouchání a cinkání, občas zpestřené řinčením.
Kedrigern, který se právě dostal k poslední stránce pozoruhodně krvavé kroniky, zápasil s únavou. Všude kolem domu i v něm - s výjimkou přidušených ohlasů Spotova snažení a Kedrigernova obracení stran a tlumeného zívání - bylo ticho.
Náhle se bez jakéhokoliv upozornění ozvalo trojí zabušení na dveře a Kedrigern se okamžitě vzpamatoval. Princezna se protáhla a zívla, ale neprobudila se. Nebylo to výhružné bušení, spíš takřka zoufalé klepání člověka v nouzi. Kedrigern na okamžik strnul a zaposlouchal se, a klepání se ozvalo znova, o nic hlasitěji než prve, ale tentokrát zdvojeně: trojí zaklepání, pauza a znovu trojí zaklepání.
Ze dveří vykoukla asi tak ve výši kolen Spotova velká hlava.
"Ja?" zeptal se tiše.
"To je v pořádku, Spote," řekl čaroděj a vstal. "Já otevřu. Ty zůstaň poblíž, pro všechny případy."
"Ja, ja!" zašeptal domácí trol.
Zvenčí se neozývaly ani těžké kroky, ani pleskání křídel; návštěvník byl tedy podle všeho obyčejný smrtelník. Ale neozýval se ani klapot kopyt - a proč by se obyčejný smrtelník vydával do Hor tichého hromu uprostřed noci? A kdo, maje kuráž a odhodlání vyhledat uprostřed noci čaroděje, mohl klepat tak plaše? Zloděj nebo vrah by neklepal vůbec; zbloudilý pocestný by divoce bušil a přitom ječel smrtelnou hrůzou; přítel by klepal sebejistěji. Kedrigern zamířil ke dveřím a cestou se snažil přijít na kloub té záhadě, ale řešení nenalezl.
Jediná možnost byla otevřít dveře a identifikovat návštěvníka vlastníma očima. Rychle zabezpečil krátkodobým ochranným kouzlem sebe, vilku i všechno v ní. To a Spotova pozoruhodná síla by mu mělo zaručit přiměřené bezpečí.
Kedrigern postavil trola na příhodné místo, zvedl závoru a pootevřel dveře. Neviděl nikoho. Nejpanovačnějším hlasem, jakého byl schopen, zvolal: "Kdo to klepal? Odpověz, nebo ty dveře zase zavřu!"
"Mistr Kedrigern?" zašeptal hlas kousek od něj.
"Jsem Kedrigern. S kým mám tu čest?"
"Jsem posel Tarpashe, krále Údolí zlých předtuch. Přišel jsem v nanejvýš naléhavé záležitosti," odpověděl tichý hlas.
"Kde jsi?" zeptal se Kedrigern. Byla temná noc. Neviděl nic, než nezřetelné stíny stromů, temné proti o stupeň světlejší temnotě.
"Tady," zašeptal posel.
"Jsi neviditelný?"
"Jsem zahalený, maskovaný a zavinutý do pláště. Můj kůň má kopyta obalená plstí. Moje mise je nanejvýš tajná a velice naléhavá."
Kedrigern pozvedl medalion a podíval se směrem, odkud se ozýval hlas, Hledáčkem pravdivého vidění. Uviděl lidskou postavu oblečenou od hlavy k patě v černém. Oddechl si. Nebyla to tedy žádná magie; nic, jen královský smysl pro sebedůležitost. Takoví jsou už králové: tříska v královském palci a hned se čeká, že všichni na míle daleko nechají toho, co právě dělali, a začnou prolévat slzy nad znevážením důstojnosti královského majestátu. Kedrigern neznámému pokynul a řekl: "Tak pojď dál."
Postava se nehýbala: "A jsi opravdu čaroděj? Smím jednat jen s čarodějem Kedrigernem."
"Už jsem říkal, kdo jsem. Co bys chtěl jako důkaz - abych tě proměnil v ropuchu?"
"Ach, ne, ne! To není nutné. Věřím ti. Já jenom... no, nevypadáš moc jako čaroděj," řekl posel.
Kedrigern si povzdechl. Tohle slýchal od každého včetně Princezny a už si na to začínal pomalu zvykat. Neměl dlouhý bílý plnovous, oblékal si obyčejnou ručně tkanou kazajku, volné kalhoty a pohodlné, pořádně rozchozené boty, a nevypadal na někoho, komu je skoro sto sedmdesát let. Nevypadal mladě, kromě chvil, když se smál, a ani nevypadal staře, kromě chvil, kdy vzpomínal a v očích se mu objevil určitý pohled. Vypadal jako kupec, učenec, správce velkého pána, možná zlatník nebo řezbář slonoviny. Vypadal jako kdokoliv kromě čaroděje a byl s tím docela spokojen. Velice mu to ulehčovalo život.
"Jsem Kedrigern, čaroděj," řekl pomalu a důstojně. "Buďto uvěříš mému slovu, nebo můžeš zase jít, odkud jsi přišel."
"Věřím ti, mistře Kedrigerne! Opravdu ti věřím!"
Kedrigern něco zavrčel, mávl rukou a ustoupil dovnitř. Tichým gestem propustil Spota. Trol se odloudal do sklepa, kde pokračoval v přerušené práci.
"Dobře, tak pojď dál," řekl čaroděj.
Návštěvník vešel a sundal si plášť a klobouk s širokou obrubou.
Masku, která zakrývala jeho tvář, si ponechal. Patřil k ní i závoj, ale ten nedokázal zakrýt hustý plnovous barvy načervenalého zlata.
Muž byl vysoký, dobře stavěný a mluvil tichým, klidným a kultivovaným hlasem.
"Budu stručný, mistře Kedrigerne: král byl těžce postižen. Jen čaroděj mu může pomoci."
"Co se mu stalo? Kletba? Očarování? Otevřel něco, co neměl otvírat? Provokoval čarodějnici? Urazil vílu?"
"Podrobnosti jsou temné a ani to málo, co vím, nesmím prozradit."
"Jak potom víš, že král Tarpash potřebuje pomoc čaroděje a ne třeba lékaře?" odsekl Kedrigern nevrle.
"Královský lékař byl povolán okamžitě. Prohlédl jeho výsost a prohlásil, že mu může pomoci jedině čaroděj nebo

alchymista..."
"Alchymista?" zvolal Kedrigern. "Jak ten by mohl tomu ubohému muži pomoci? Žádný alchymista nikdy nepomohl ani nemocné kryse!"
"Jsme zoufalí, mistře Kedrigerne."
"To tedy musíte být, když uvažujete o alchymistovi. Tarpash měl vždycky rozum na správném místě. Nikdy bych-"
Posel se náhle rozvzlykal a Kedrigern rozpačitě zmlkl. Když se muž trochu uklidnil, řekl mírným, už nikterak panovačným hlasem: "Králi musí být pomoženo okamžitě. Jinak ze svatby sejde!"
"Jaké svatby? Tarpash je přece šťastně ženatý - už dobrých třicet let!"
"Svatby jeho syna. Princ Middry si má brát Belserenu ze Skvrnitých údolí, nejsladší, nejzbožňováníhodnější, nejroztomilejší ženu na světě. Její vlasy jsou předené zlato, její oči dvojice fialkových tůní, její rty růžové poupě a její tvary jsou božské. Květina nevídané krásy vyroste všude, kde se země dotkne její jemná nožka - ach, šťastná země! - a její hlas provoňuje vzduch," děl nadšeně posel. Pak se odmlčel, aby nabral dech a mohl pokračovat ve své obdivné litanii, ale Kedrigern zvedl ruku a umlčel ho.
"To je jistě všechno pravda, princi Middry. Teď můžete sundat svou masku a vyprávět mi celý příběh," řekl.
Posel na okamžik strnul a pak si strhl masku a závoj a odhalil tak pohlednou, poněkud pobledlou tvář a krví podlité oči.
"Jak jsi to poznal? Můj převlek byl dokonalý!"
Kedrigern se záhadně usmál: "Jsem čaroděj, synu. Vím mnohé."
"Potom musíš pomoci mému otci! Svatba se má konat za pouhých devět dní!"
"Posaď se ke krbu, princi Middry. Posaď se, natáhni si nohy a všechno mi pověz."
V tu chvíli probudily zvuky hlasů Princeznu. Přivítala hosta a poslouchala s hlubokým zaujetím jeho příběh. Byl velice krátký. Král Údolí zlých předtuch přišel o rozum. Nikdo nevěděl jak, nebo proč, ani přesně kdy a kde k té tragédii došlo, a nikdo neměl ani nejmenší potuchy, jak ho vyléčit. Blížící se svatba vyžadovala rychlé řešení.
Bylo by to společensky naprosto nepřijatelné a mělo by to katastrofální politické důsledky, kdyby hlava království dělala při hostině 'paci paci pacičky' nebo si zula boty a začala si hrát s prsty; na druhé straně oddálení svatby nebo její úplné odvolání mohlo vyvolat vážnou diplomatickou krizi, stejně jako rozchod zasnoubeného páru.
Ačkoliv Kedrigern silně nenáviděl cestování, znal své závazky čaroděje a potomka královských předků. Princezna byla naopak představou návštěvy královského dvora, třebaže rozvráceného, potěšena.
Mluvila o tom jako o 'hezkém výletu', což Kedrigerna nepřekvapilo.
'Hezký výlet' pomyslel si nešťastně, byl Princeznin výraz pro krátkou cestu stejně jako pro mnohaletou masovou migraci plnou nepředstavitelných nebezpečí.
Cesta, i když nebyla přímo hezká, byla aspoň krátká a obešla se bez nehod. Hory tichého hromu opustili za úsvitu, zívající a nesdílní, a na místo dorazili za necelé čtyři dny rychlé jízdy.
Zaprášení, rozbolavělí od sedel, unavení a malátní hladem, byli ihned předvedeni před královnu Yuldu. V dobách svého mládí byla známá jako Yulda Holubičího hlasu a velebena v básnických dílech pro svou krásu, ale její mládí už bylo jen vzdálenou vzpomínkou.
Yulda se změnila. Nyní to byla statná zamračená žena s vlasy barvy dřevěného popela a čelistí jako louskáček na ořechy.
Její způsoby odpovídaly jejímu vzhledu. Aniž se podívala na svého vyčerpaného syna, obrátila se na Kedrigerna se zlobnou otázkou: "Kdo je ta žena?" zeptala se hlasem spíše vraním než holubicím.
Princezna ukryla svá křídla pod pláštěm. Ačkoliv byla stejně unavená jako ostatní, byla stále okázale krásná, možná až příliš, aby byla považována za čarodějku nebo čarodějovu ženu. Její černé vlasy se třpytily, její modré oči zářily a po Yuldině otázce její bílé zuby zaskřípaly.
"To je moje manželka. Je to žena královské krve a je adeptem čarodějnického umění. Pracujeme společně," odpověděl Kedrigern.
"Vyžádala jsem si pouze tvou pomoc," řekla královna.
Kedrigern se dvorně uklonil a odpověděl: "Pracujeme spolu, vaše výsosti, nebo nepracujeme vůbec."
Královna Yulda je oba zpražila zlobným pohledem svých žhnoucích očí a zamračila se na svého syna. "Mluvíš troufale, čaroději," řekla.
"Takové jsou mé podmínky, vaše výsosti."
Chvíli zamračeně uvažovala a pak řekla: "Do svatby zbývá už jen pět dní. Dokážeš pomoci Tarpashovi? Řekni pravdu, čaroději."
"Abych mohl na tuhle otázku odpovědět, musím nejprve jeho výsost vidět."
"Myslela jsem, že jsi velký čaroděj - nemůžeš udělat kouzlo nebo protikouzlo nebo něco takového? Něco rychlého?"
"Jsem velký čaroděj, vaše výsosti. A právě proto, že jím jsem, nedělám nic ukvapeně. Velký čaroděj nikdy nečaruje ani neodeklíná, pokud přesně neví, s jakým kouzlem nebo zakletím má co do činění.
Mohu vidět krále?" odpověděl Kedrigern trpělivě.
"Jeho výsost spí a nepřeji si, aby ho někdo vyrušoval. Dneska si hrál velice tvrdě a po obědě si vůbec nezdřímL," řekla královna.
"Pak by nám možná mohlo poskytnout nějaké informace vaše veličenstvo. Musím vědět, co přesně se stalo."
Královna Yulda se pokradmu rozhlédla po místnosti a pokynula Kedrigernovi, aby přistoupil blíž. Pak ztišeným hlasem řekla: "Nevíme. Jeho výsost byla u snídaně ještě v pořádku. Kolem poledne ztratila rozum."
"Kde jeho výsost strávila ráno?" zeptal se Kedrigern.
"V královské pokladnici."
"Počítal svoje peníze?"

"Samozřejmě, že ne. Na to máme pokladníka. Král si do pokladnice chodí odpočinout."
"Byl někdo s ním?"
"Nikdy si s sebou nikoho nebere. Má rád soukromí. Nějaký čas zůstal v pokladnici a pak odešel pod svůj oblíbený strom. Byl nádherný slunečný den. Na obloze nebylo ani mráčku."
"Aha," zamumlal Kedrigern a zamyšleně si zamnul si bradu.
Po pravdě řečeno, vůbec nic nechápal. Jeho myšlenky překrývala tlustá vrstva únavy. V žaludku měl pocit jako v pražném sudu, bolely ho všechny kosti a nechybělo moc, aby se zhroutil únavou; ale dělal co mohl, aby zachoval zdání mocného čaroděje. "Kde jste byla vy a princ?" zeptal se.
"Já jsem se o té tragédii dozvěděla v salónu. Právě jsem dojedla lehkou svačinku," odpověděla královna.
"Chléb s medem, předpokládám?" řekl Kedrigern sebejistě.
"Rozinkový koláč a sladké víno," opravila ho Yulda s výrazem lehkého opovržení. "Chléb s medem není vhodná svačina pro příslušníka královské krve. Je to příliš obyčejné."
Princezna, která si chléb s medem občas ráda dopřála, se na královnu zaškaredila, ale neřekla nic, protože byla příliš unavená, aby se přela o věcech, jež nejsou otázkou života a smrti. Stěží potlačila zívnutí.
"A kde jsi byl ty, princi Middry?"
"Strávil jsem celé ráno se svými krejčími. Bylo to takové krásné ráno. Báječné na projížďku na koni, ale oni trvali na zkoušce," řekl princ.
"A jak ses dozvěděl o té ... nehodě?"
"Matka ke mně poslala posla."
"Ano, samozřejmě," řekl čaroděj a přikývl. Pak se obrátil na královnu. "Pamatujete si přesně slova, kterých posel užil?"
"Ne. Blábolil. Když jsem ho konečně přiměla, aby se vzchopil, řekl, že král sedí pod dubem u pokladnice a jí žížalu. Hned mne napadlo, že se stalo něco zlého. Když jsem tam dorazila, Tarpash měl na hlavě botu a pokoušel se natáhnout si své rukavice na nohy. Byla jsem silně rozrušena."
Middry zívl a řekl: "Mami, člověk by se neměl tolik přepínat.
Nechme to raději na ráno."
"Já se vůbec necítím přetažená. A každá minuta je teď vzácná."
"Ale mami, já se cítím přetažený. Byl jsem na cestě čtyři dny.
Od rána jsem v sedle."
"Mysli na své království, chlapče! Mysli na svou svatbu. Mysli na svého otce. Vzchop se," řekla Yulda přísně.
"Vaše výsosti, my všichni jsme přetažení. Odeklínadla působí vždy nejlépe, když je čaroděj odpočatý a jeho mysl je jasná. Únava se může čaroději vymstít, madam," přidal se k němu Kedrigern. Svůj krátký proslov zakončil zívnutím.
"Otálení se může vymstít království, čaroději," zavrčela královna Yulda.
"Pořád máme ještě pět dní, výsosti."
"Když budeme čekat do zítřka, budeme mít už jenom čtyři dny."
"Důvěřujte mi, vaše výsosti," odpověděl Kedrigern. Po jeho dalším zívnutí, ke kterému se okamžitě připojila Princezna i princ Middry, pokračoval: "Hned ráno si promluvím s královským lékařem, když vaše výsost dovolí - pokud bude vzhůru."
Yulda se na všechny tři zamračila. Pak rozmrzele řekla: "Dobře.
Můžete jít. Nechám vás vzbudit při prvním kohoutím zakokrhání, čaroději - tebe a tvého adepta."
Princezna nepromluvila, dokud nebyli v místnosti sami, a celou tu dobu měla pevně sevřené rty a zúžené oči. Když se za nimi zavřely dveře, obrátila se na Kedrigerna a řekla: "Ta žena by si zasloužila svou vlastní kletbu a já jsem připravena se jí o ni postarat! Takovou štěknu jsem ještě neviděla! Jestli si myslí, že hnu prstem, abych jí pomohla..."
"Má drahá, Yulda je rozrušená. Nevidíme jí z té nejlepší stránky," řekl Kedrigern konejšivým hlasem. Rozpřáhl ruce, aby Princeznu objal a uklidnil, ale ona nestála ani o jedno, ani o druhé. Zamávala křídly a vylétla na krbovou římsu, kde zaujala pózu se založenýma rukama. "Nejlepší stránky? Ha!" řekla a opovržlivě škubla hlavou.
"Uvědom si, pod jakým je tlakem. Její manžel přišel o rozum, štěstí jejího syna je ohroženo, její království-" "Ta se tak stará o Middryho štěstí. Copak jsi neviděl, jak s ním zacházela?"
"Ano, ale-" "Není divu, že má takový strach, aby svatba nebyla zrušena.
Přišel by o naději dostat se z tohoto místa a od té příšerné ženské!"
"Jsem si jist, že Middry Belserenu doopravdy miluje. Moc hezky o ní mluvil při každé příležitosti."
"Mluvil. Nic než pouhé řeči. Chce se prostě dostat z domu.
Vlastně mu to těžko mohu mít za zlé," řekla Princezna. Slétla dolů a postavila se k otevřenému oknu.
"Pak musíme udělat všechno, abychom králi Tarpashovi pomohli.
Když mu pomůžeme, pomůžeme Middrymu."
Princezna pochodovala pod oknem sem a tam a občas kousek popolétla, jak měla ve zvyku, když přemýšlela. Náhle zastavila a řekla: "A co to ubohé děvče? To je moc hezké, že pomůžeme Middrymu, ale Belserena dostane tu starou semetriku za tchyni. To není zrovna výhra."
"Předpokládám, že mladá dáma ví, do čeho jde, má drahá.
Možná, že je zamilovaná. Možná to chce udělat pro své království.
Nemyslím, že bychom se měli plést do soukromých záležitostí."
Princezna sice nebyla nijak zvlášť přesvědčena, ale stejně jako Kedrigern byla příliš unavena, než aby v diskusi dál pokračovala.
Sluha jim přinesl tác s chlebem, sýrem a ovocem, které snědli s velkou chutí, a pak okamžitě usnuli.
Bouchání na dveře je probudilo ve chvíli, kdy se nad východním obzorem objevily první paprsky slunce. Krátce na to

zakokrhal kohout.
"Dobře, dobře! Vždyť už vstáváme! Už jsme vzhůru!" zavrčel Kedrigern. "Přestaňte bušit!"
"Královský lékař vás očekává ve své komnatě," oznámil jim hlas za dveřmi. "Mám vás k němu zavést."
Mrzutí a s krví podlitýma očima, se Kedrigern s Princeznou spěšně oblékli a následovali sluhu širokým schodištěm, dlouhou chodbou a temnou spojovací chodbičkou k úzkému schodišti, které vedlo ke komůrce ve věži. Ve dveřích stál rozložitý holohlavý muž s ježatým vousem a zíval.
"Čaroděj Kedrigern," oznámil sluha.
Princezna zatřepala křídly, vzlétla do úrovně sluhových očí a řekla příkře: "Ohlas nás pořádně, mladíku. Je tu čaroděj Kedrigern a Princezna, tak na to nezapomínej."
"Má paní létá!" zašeptal sluha užasle.
"To není zdaleka všechno, co umím," řekla Princezna a snesla se ke Kedrigernovi. "No tak, ohlas nás."
"Čaroděj Kedrigern a Princezna," oznámil sluha a hlas se mu při vyslovení jejího jména lehce zachvěl. Pak se omluvil a odešel.
"Velice hezké. Tak vy jste čaroději. Mohu se podívat na ta křídla?"
zeptal se lékař.
"Nepřišla jsem sem na prohlídku," opáčila Princezna důstojně.
"Jen se kouknu, má paní. Zajímalo by mě, jak jsou připevněná."
"Nejsou připevněná; jsou moje. Vznikla působením magie."
"Co se týče krále ..." začal Kedrigern.
"Bojím se, že v tom vám nepomohu," řekl lékař, aniž spustil oči z Princezny. "Tvoje, říkáš? A to ti vyrostla přímo na zádech?"
"Přišli jsme sem kvůli tomu, co se přihodilo králi Tarpashovi!"
zvolal Kedrigern podrážděně.
"Na mne se nedívejte. Já se zesměšňovat nemíním."
"Proč by ses měl zesměšnit, když nám řekneš, co jsi objevil?"
"Protože jsem nic neobjevil. A vůbec, moje záležitost to není.
Vy jste čaroději - tak mu pomozte."
"Když jsi nic nenašel, proč jsi řekl královně, aby poslala pro čaroděje?" zeptal se Kedrigern.
"Protože za to mohou kouzla! Kouzla a nic jiného! Když jim povíš, jak k tomu došlo, uvěří ti, ale já... Ale, vždyť je to jedno. Prostě mne z toho vynechte."
Princezna zavířila křídly, aby upoutala lékařovu pozornost, a řekla: "Když se král neuzdraví, bude vládnout královna Yulda. Nebude to skvělé?"
Lékařův obličej se zachmuřil. Nervózně si olízl rty, ale neřekl nic.
"Bude z ní báječná panovnice. Má tak silnou povahu. Ví, co chce," pokračovala Princezna s úsměvem.
Kedrigern, který konečně pochopil, řekl: "Ta se nenechá opít rohlíkem, to je jednou jisté. Ta umí srovnat lidi do latě. Budou padat hlavy."
"Musíte mi slíbit, že nikomu neprozradíte, co vám teď řeknu," vyhrkl lékař.
"Ale můj drahý příteli! Samozřejmě, že ti to slíbíme," ujistil ho Kedrigern srdečně.
Lékař ztišil hlas, obezřetně se rozhlédl a řekl: "Blesk. Král byl zasažen bleskem."
"Bleskem?" opakovala Princezna nevěřícně.
"Ale vždyť byl krásný slunný den. Všichni to říkali!" namítl Kedrigern.
"Byl to báječný den. Nejlepší z celého roku. Já vím. Seděl jsem u okna a díval jsem se na ten starý dub plné dvě hodiny. Žádné zahřmění jsem neslyšel. A neviděl jsem žádný blesk."
"A přesto tvrdíš, že jeho výsost byla zasažena bleskem."
"Nade všechny pochyby. Poznám příznaky."
"Takže máš podezření na kouzla."
"Samozřejmě. Vy ne?"
"Vypadá to tak."
"Blesky mne vždycky znervózňovaly. Koneckonců, přicházejí přece z nebe. Takže je to mimo můj obor. A když udeří takhle z čistého nebe... no, nechtěl bych, aby mne do toho někdo zatahoval," řekl lékař. Zjevně mu toto téma nebylo nijak příjemné.
"To je pochopitelné. Můžeš nám říct ještě něco?"
Lékař zavrtěl hlavou a bezmocně rozhodil ruce. "Král byl zasažen bleskem. Akorát, že nemohl být zasažen bleskem. Žádný blesk tam nebyl. Co víc mohu říct?"
"Očividně nic. Díky za pomoc," řekl Kedrigern.
"Moc bych si přál, aby se král uzdravil. Všichni máme její výsost rádi, ale..." Lékař pokrčil rameny a pak se rozzářil
"Můžu se teď podívat na ta křídla?"
Princezna se vznesla z jeho dosahu a zavolala: "Promluvíme si o tom, až se králi zase vrátí rozum."
Bez doprovodu a bez průvodce, si Kedrigern a Princezna našli cestu do kuchyně, kde přiměli kuchtíka, aby jim připravil rychlou snídani. Potom se vydali prozkoumat dub, pod kterým Tarpash přišel o rozum. Princezna vzlétla do jeho větví a pečlivě je prozkoumala, zatímco Kedrigern prohlédl zem kolem a kmen. Po úderu blesku nenašli žádnou stopu.
"Lékař na nás něco hraje," řekl Kedrigern ponuře.
"Je úplně neškodný," namítla Princezna a usmála se.
"Nebuď si tím tak jista. Měl v komoře alchymistické vybavení.

Viděl jsem kuplovací pícku, baňky a velice hezkou sbírku vah."
"To z něj ještě nedělá alchymistu. Lékaři ty věci používají také."
"V knihovně měl alchymistické knihy," řekl Kedrigern vítězoslavně.
"To ty máš taky," poukázala Princezna.
"Ale já je potřebuji! Musím vědět, co dělá konkurence."
"Možná, že on taky."
Nějaký čas seděli pod stromem v hlubokém zamyšleném tichu a nakonec Princezna řekla: "Middrymu nevěřím. Co když si Belserenu doopravdy vzít nechce? Takhle by se to taky dalo vyřešit."
"Připadal mi jako upřímný muž," namítl Kedrigern.
"To ještě moc neznamená."
Znovu zavládlo ticho. Po čase řekla Princezna ponuře: "Nedovedu si představit, jak k tomu došlo. Za Yuldu bych nedala ani zlámanou grešli a nepřekvapilo by mne, kdyby Middry kul nějaké pikle, ale zdá se, že ani jeden z nich nemá nejmenší znalost magie."
"To nemají. Prověřil jsem si je," řekl Kedrigern a pozvedl svůj medailon, aby ukázal Hledáček pravdivého vidění v jeho středu.
"Ani lékař. Ale mohl by být alchymista."
"Alchymisté neumí kouzlit. Proto jsou jen alchymisté," připomněla mu princezna.
Další ticho. Kedrigern luskl prsty a krátce se zasmál. Vyskočil na nohy a podal jí ruku. "Pojď. Musíme královně položit pár otázek," řekl a potměšile se usmál.
Princezna vstala. "Takže se mnou souhlasíš; za královo neštěstí může ta dračice!"
"Myslím, že je to něco mnohem záludnějšího, má drahá, ale Yulda nám možná pomůže sjednat v té věci jasno."
Královna je přijala bez průtahů, ale než mohli promluvit, zvedla rezolutně ruku a řekla: "Jeho veličenstvo si hraje na královském pískovišti a nemůže být rušeno."
"Má na sobě jeho veličenstvo stejné šaty jako v ten osudný den?" zeptal se Kedrigern.
"Samozřejmě, že ne. Teď na sobě má žluté opalovačky a slamák se širokou krempou - kvůli sluníčku."
"V tom případě jeho veličenstvo nebudeme rušit. Můžeme vidět šaty, které měl král na sobě, když jste ho našli?"
Královna vydala příkaz. Dva sluhové spěšně odešli z místnosti.
Yulda bubnovala prsty o opěrko křesla a netrpělivě se mračila.
"Mělo jeho veličenstvo nějaké nepřátele?" zeptal se Kedrigern.
"Co je to za směšnou otázku! Samozřejmě, že měl nepřátele.
Byl přece král!"
"Je v současné době některý z nepřátel jeho veličenstva poblíž hradu?"
"Ne. Teď je poměrně klid. Úplný klid." Yulda si zhluboka nostalgicky povzdechla a pak smutně potřásla hlavou.
"Vlastně už jsme na spory všichni moc staří. A žádní vážní nepřátelé nejsme. Už jen přežíváme."
"A usmířili jste se se všemi starými nepřáteli?"
Přikývla. "Ne oficiálně. Žádné smlouvy ani pakty nebo něco na ten způsob. Prostě jsme ztratili zájem o staré třenice. Z větší části si vůbec nemůžeme vzpomenout, o co jsme se vlastně hádali. Raději se držíme na svých hradech a užíváme si tepla a sucha. Bitvy a slávu přenecháváme mladším, kteří se o takové věci zajímají." Kysele se podívala ha svého syna, který seděl u okna a drnkal na loutnu. "Tedy, někteří mladí se o ně zajímají," dodala.
"Takže se navzájem ani nenavštěvujete?"
"Pořád na to nemáme čas, čaroději. Musíme vládnout království.
Navíc je to velice nepohodlné. Ale pozvali jsme je všechny na svatbu a oni nám poslali krásné dary. Tři čtvrtiny jich nemůže přijet, ale dary poslali všichni."
"Neposílají se dary obvykle do sídla nevěsty?" otázala se Princezna.
"Ne, když si má vzít mého chlapce," odsekla královna.
"Předpokládám, že všechny dary jsou v pokladně," řekl Kedrigern.
Yulda i Princezna se na něj překvapeně podívaly. Než mohla kterákoliv z žen promluvit, vrátili se sluhové s hromadou královských šatů. Na Kedrigernův příkaz je položili na podlahu. Yulda a Middry se připojili k oběma čarodějům, kteří se skláněli nad hromadou.
"Je to přesně to, co měl král na sobě, když jste ho objevili pod dubem?" zeptal se Kedrigern.
"Ano. Vzpomínám si na to docela jasně," řekla královna a princ souhlasně přikývl.
"Nic neschází? Žádné prsteny, amulety, brože, náhrdelníky nebo jiné klenoty?"
"Tarpash si na takové věci nepotrpěl. Jediným šperkem, který nosil, byl zlatý prsten, který se v jeho rodině dědí už po generace," řekla královna.
"A korunu, máti," připomněl Middry. "Otec rád nosil koruny.
Říkal, že se tak cítí královštěji."
Kedrigern ukázal na hromadu a řekl: "Prsten ani koruna tu není."
"Prsten má na prstě. Nesundal ho od chvíle, kdy jsme se vzali.
A koruna..." Yulda se odmlčela a zamračila se. Čelo se jí nakrabatilo, jako by se usilovně na něco snažila rozpomenout.
Middry opatrně řekl: "Jsem si jist, že u snídaně ji měl."
"Ano! Ano, měl ji," přisvědčila královna. "Menší lehkou korunu, kterou vždycky nosil na hradě. Teď si vzpomínám."
"Ale když vaše výsost viděla její výsost, měl na hlavě botu.
Ležela snad koruna někde poblíž?"
"Ne. Vlastně... nemyslím, že bych tu korunu od té doby viděla.

Jsem si jista, že ne."
"To jsem si myslel," zamumlal Kedrigern, přikývl a zamnul si bradu. "Vaše výsosti, musíme navštívit pokladnici."
"Máš volnou ruku, čaroději."
"My oba, vaše výsosti."
Yuldina pozoruhodná spodní čelist se vysunula. Její chřípí se rozšířilo. Po chvíli řekla: "Dobře. Vy oba."
"Všechno, co potřebujeme, je přístup do místnosti, kde jsou uloženy svatební dary. Předpokládám, že je tam soupis jednotlivých položek se jmény dárců?"
"Pokladník vám ho obstará," řekla královna. Obrátila se na sluhu a přikázala mu: "Zavolej lorda strážce pokladu."
Když došli do místnosti osvětlené pochodněmi v držácích na stěnách, kde byly uskladněny svatební dary, poslal pokladník sluhy pryč a pak se omluvil sám. Nějak se už rozneslo, že králova indispozice byla zaviněna magií a určitý stupeň nervozity bylo možno vy- sledovat na každém obyvateli hradu. Kedrigern a Princezna osaměli: přesně tak, jak si vymínili.
Kedrigern přehlédl hromadu nejrozmanitějších předmětů a řekl: "To může nějaký čas trvat."
"Proč to nezkusíme nejdřív se seznamem?" navrhla Princezna.
"Není třeba, drahá. Já vím přesně, co hledám: korunu, korunku nebo diadém s jistým drahokamem zasazeným v určité poloze."
"Tamhle je koruna! Podívej tady, visí na chobotu stříbrného slona se smaragdovými kly!" vykřikla Princezna vzrušeně a ukázala na sošku stojící na bedně za nimi.
Kedrigern vzal korunu a prohlédl si ji. Zavrtěl hlavou. "Špatný typ. To je pravděpodobně ta, kterou měl Tarpash na hlavě, když sem vešel. Odložil ji sem, když si zkoušel jinou."
"Jakou jinou? Co má znamenat ten náhlý zájem o koruny?" zeptala se Princezna.
"Protože Tarpash žádnou neměl, když ho našli, a to mu není ani trochu podobné. Neviděl jsem Tarpashe už aspoň třicet let, ale už jako mladý král měl zálibu v korunách. Měl letní a zimní koruny, koruny na doma a koruny, když byl venku, koruny pro lov, tanec, státní záležitosti, sokolničení, ježdění na koni - prostě pro všechno, co Tarpash dělal, měl speciální korunu. Dokonce i noční čapku měl vyšívanou jako korunu," "Králové mají své slabosti," řekla Princezna.
"Samozřejmě. A ta jeho byla dobře známá. Každý, kdo k Tarpashovi choval starou zášť, mohl vědět, že koruny jsou jeho slabost.
Nemohl se na žádnou podívat, aniž by si ji nezkusil."
"Ale nepoužil by nepřítel spíš korunu otrávenou?"
Kedrigern zavrtěl hlavou. "Příliš nápadné. A lehce vystopovatelné.
Než by se nadál, měl by na krku válku. Ne, my máme co do činění s vychytralým nepřítelem. Člověk může ztratit rozum z mnoha příčin. Kdo by podezíral korunu zaslanou jako svatební dar?
A kdyby byla svatba odvolána..."
"Dary by byly vráceny a nikdo by nic nepoznal! To je prostě skvělé!" prohlásila Princezna.
"Díky, má drahá," řekl Kedrigern skromně.
"Myslela jsem ten plán. Ale z tvé strany to byla taky hezká ukázka dedukce."
"I mně se líbí. Ale dokud nenajdeme korunu, nemáme nic než domněnky."
"Pak se tedy pusťme do práce. Já si vezmu pravou stranu místnosti a ty si vezmi levou," řekla Princezna a vyhrnula si rukávy.
Kedrigern se dobrácky usmál, sáhl do kazajky a vytáhl medailon.
"Takhle to bude mnohem snadnější," řekl a přiložil si ho k oku.
Pomalu se vydal kolem hromady a prohlížel si kus po kusu, tu a tam se zastavoval a díval se pozorněji, ale nakonec medailon odložil. "Je tu příliš mnoho rušení," vysvětlil. "Některé z těch předmětů byly začarovány, zaklety nebo proklety a pořád na nich ještě zbývá reziduální magie."
"Mohu nějak pomoci?" zeptala se Princezna.
Kedrigern začal znovu pátrat a jeho pohled padl na velkou hromadu tretek v rohu místnosti. "Hm," řekl pomalu. "Ano, drahá, můžeš mi pomoci. Na vrcholu té hromady je zlatá koruna se zamlženým kamenem na vrcholu. Tarpash ji tam odhodil ve svém šílenství.
Mohla bys..."
Princezna vzlétla s jemným zašuměním křídel do vzduchu.
Chvíli se přehrabovala v hromadě a pak konečně našla korunu, uchopila ji a přistála po Kedrigernově boku.
"Je to ten ďábelský prostředek?" zeptala se.
"Je," řekl a prohlédl si mléčný kámen Hledáčkem pravdivého vidění. "Velice důmyslné. A velice ďábelské."
"Ale krásné. Je to báječný opál."
"Magický křišťál," opravil ji.
"Ne, docela určitě opál," namítla. "Podívej se na to jeho mlhavé, nejasné a zastřené nitro."
"Trefný popis, má drahá. Díváš se na králův rozum."
Zpětný proces byl jednoduchý, ale nebyl bez elementárního rizika.
Kedrigern uvolnil zamlžený křišťál, obrátil ho a znovu upevnil na jeho místo. Pak nad ním odříkal dlouhé a komplikované zaklínadlo.
Když skončil, zatřásl korunou králi před očima, aby upoutal jeho pozornost.
Monarcha, který už měl za sebou své odpolední zdřímnutí a seděl spěšně oblečen na trůně, měl bláznivou náladu. Ale při pohledu na zlatou korunu se jeho obličej rozzářil. Vřískl: "Já chci! Já chci!" a sáhl po ní. S Yuldinou a Middryho pomocí a za Kedrigernova přís- ného dozoru - byla by to katastrofa, kdyby se koruna náhodou obrátila - mu ji nasadili

na hlavu.
V místnosti se zablesklo. Tarpash zamrkal a protřel si oči. Natáhl se, aby si sundal korunu, a chvíli si prohlížel čirý křišťál na jejím vrcholu. "Hezká věc, ale nepohodlná," řekl pak. "Kde mám svou úterní korunu?" Pak si všiml Kedrigerna a vykřikl: "Kdo jsi? Měl bych tě znát, ne? A kdo je ta krásná dáma s křídly? Jak jste se sem dostali? Jsem snad očarován?"
"Už ne, vaše výsosti," odpověděl Kedrigern.
"Ale byl jsem, že? Hlava mě bolí, jako by mi ji někdo vymačkal," řekl král a zamnul si spánky.
"V jistém slova smyslu se vám právě tohle přihodilo. Rozum vaší výsosti byl ukraden a uvězněn v křišťálu a koruně," vysvětloval Kedrigern.
"Ano? Jak dlouho? Jak to vypadá se svatbou mého syna?"
"Koná se za čtyři dny, otče," řekl radostně Middry. "Kedrigern nám přispěchal na pomoc a kouzlo odstranil."
"Kedrigern! Samozřejmě. Měl jsem tě poznat hned. Je to už dlouho, co jsme se viděli naposled. A kdo je ta krásná dáma - vílí princezna?"
"Úplně lidská princezna, vaše výsosti. Je to má žena a kolegyně čarodějka, Princezna."
"Můj dík vám oběma. Všem vám děkuji. Budete štědře odměněni," řekl král a pokynul pokladníkovi. "Povíte mi, co se vlastně stalo? Pamatuji se, že jsem šel do pokladny, abych se podíval na svatební dary a pak..." Tarpash udělal neurčité zmatené gesto.
"Tvé oči padly na korunu, dar Zilfrika Dlouhé ruky," řekl Kedrigern.
"Líbila se ti. Sundal sis korunu, kterou jsi měl na hlavě, pověsil jsi ji na chobot sošky slona od Inuriho Volné nohy a nasadil si tu novou korunu. Křišťál, začarovaný předmět o velkém magickém potenciálu, vytáhl v jediném okamžiku tvůj rozum. Zmateně jsi vyběhl z pokladny a zhroutil se pod dubem, kde tě později objevili.
Nenašla se jediná stopa, která by mohla odhalit příčinu tvého utrpení.
Měl jsi všechny příznaky muže zasaženého bleskem. V čistě magickém smyslu by to tak bylo možno označit. Ale toho dne se neblýskalo.
Proto byl tvůj stav velice záhadný."
Tarpash se na Princeznu a Kedrigerna vděčně usmál: "Ale vy jste tu záhadu rozřešili. Budete za to odměněni. A Zilfric bude potrestán, hned jak pro něj vymyslím něco dostatečně nepříjemného."
"Kdybych si mohl dovolit malý návrh..." řekl Kedrigern.
"Prosím."
"Vrať mu jeho vlastní úder."
"Udeříme na něj všemi prostředky," odsekla Yulda s bojovně vysunutou čelistí.
"Rozveď svůj návrh, Kedrigerne, a když se nám bude líbit, ponecháme podrobnosti na tobě," řekl Tarpash.
"Nebudu na jeho přípravu potřebovat víc než den," odpověděl Kedrigern, "nanejvýš dva - a vyžaduje to spolupráci královského zlatníka."
"Je ti k službám," řekl král. "Vysvětli nám svůj plán."
Kedrigern se usmál a řekl: "Nejprve sejmu veškeré zaklení z křišťálu a koruny."
"Koruna je zakletá taky? Ten darebák!" zvolala královna.
"Byla to mimořádně jemná práce, vaše výsosti. Vykonal ji Gargumfius, mimořádně zlovolný čaroděj, o kterém je známo, že je v Zilfrikových službách. Jeho styl je nezaměnitelný."
"S čarodějem si to vyřídíme taky!" řekl král a krutě se zamračil.
"Je to součástí mého plánu, vaše výsosti. Až bude vše dokonale odčarováno, zasadí zlatník krystal do jeho původní pozice. Pak korunu vrátíme spolu s doprovodným dopisem Zilfrikovi."
"S dopisem? A to má být vše? Myslel jsem, že mi navrhneš toho darebáka pověsit!" namítl Tarpash zuřivě.
"Účinek bude podobný, vaše veličenstvo, ale provedení jemnější," ujistil ho Kedrigern. "Vaše veličenstvo ho bude informovat, že korunu nosila celá královská rodina a prospělo jí to mnohým způsobem jak mentálně, tak i fyzicky: hlubším porozuměním státnických záležitostí, mistrovstvím ekonomických teorií, vylepšením paměti, bystřejším pohledem, lepší chutí k jídlu a zvýšenou sympatií k ostatním kolegům vládcům, což vás přimělo, abyste korunu vrátil, protože je příliš cenná, než aby si ji vaše rodina nechávala pro sebe. Ponechám na vašem veličenstvu jak to udělá, aby Zilfric a Gargumfius jeho dopisu uvěřili."
Tarpash si návrh chvíli promýšlel, pak se hlasitě zasmál a tleskl rukama. "Kapitální! Mnohem lepší než trestná výprava. Ty jsou vždycky tak nudné. A taky lezou do peněz."
"Ale bude potrestán dost? Chceme, aby byl potrestán!" prohlásila Yulda divoce. "Proč tam prostě nevtrhneme a nenecháme je pověsit?"
"Protože nemám chuť rozpoutat válku. Kromě toho bude Zilfric tak zaneprázdněn podezíráním a hádkami s čarodějem, že nebude mít čas škodit nám nebo komukoliv jinému. Pusť se do toho, Kedrigerne.
Ale nejdřív," řekl král, zavolal si pokladníka a vzal od něj malou ebenovou skříňku, "vaše odměna."
Otevřel skříňku, vytáhl z ní překrásný zlatý náhrdelník posázený rubíny a zavěsil ho Princezně kolem krku.
Kedrigernovi dal zavřenou skříňku a řekl: "Jelikož víme, že nemáš rád přílišnou okázalost, odměníme tě prostě." Čaroděj se usmál. Cinkání mincí ve skříňce i její váha mluvily jasnou řečí.
"A zveme vás jako čestné hosty na svatbu svého syna," dodal Tarpash srdečně.
"Pozvání rádi přijímáme, vaše výsosti," řekla Princezna dřív, než Kedrigern stačil vymyslet důvod, proč musí pozvání odříct a rychle se vrátit do Hor tichého hromu.
"Jsme velice poctěni," dodal Kedrigern, dvorně se uklonil a rezignovaně si povzdechl.
Svatba Belsereny a Middryho byla nádherná. Slavnost byla okázalá, turnaj krvavý, zábava vkusná, veselí nevázané.

Když se čarodějové vraceli po deseti dnech konečně domů, uznala i Princezna, že její společenské potřeby byly na nějaký čas uspokojeny. Kedrigern zoufale toužil po klidu, tichu a samotě; tolik, že první půlden cesty sotva promluvil. Trochu se uvolnil, teprve když v poledne zastavili u potůčku, aby si odpočinuli a něco snědli.
"Je to báječné vracet se zase domů," řekl a natáhl se do chladivé trávy.
"Poslední dva týdny byly trochu rušné," připustila Princezna.
"Byly hrozné. Všichni ti lidé, hluk... ani minutu sami pro sebe...
vždycky někdo přišel." Při té vzpomínce se otřásl.
"Bylo to velkolepé," vzdychla.
"Tak nějak si představuji peklo," zabručel.
Chvíli vedle sebe leželi v trávě tiše, pak se Kedrigern nadzvedl na lokti, zadíval se na nebe a řekl: "Nejlepší na tom je, že jsme to celé dokázali bez použití magie."
Princezna se posadila. "A co reverzní kouzlo krystalu?"
"To už byl případ vyřešen. To nejdůležitější jsme dokázali čirou úvahou a dedukcí," řekl a významně si poklepal na čelo.
"Nevolají lidé čaroděje hlavně kvůli magii? Neplatí jim snad právě za to?"
"Platí mne za to, co vím, a ne co dělám. Jsem čaroděj, a ne komik."
"A čarodějové dělají magii," řekla Princezna rozhodně.
"Když musí," doplnil ji Kedrigern.
Princezna se k němu přitiskla blíž a pohladila ho po ruce. Když stále mlčel, políbila ho a řekla: "Na tom nezáleží. Byla to velice pozoruhodná ukázka myšlení. Nemyslím, že existuje druhý čaroděj, který by to dokázal vyřešit bez použití magie."
Kedrigern zjihl a rychle přemýšlel, jak Princezně její uznání oplatit. Stiskl jí ruku a řekl: "To od tebe bylo opravdu velkomyslné, že ses k Yuldě chovala tak hezky. Člověk by řekl, že jste se docela spřátelily. Já vím, že je to trochu problematická žena, ale-" "Problematická? Znám troly, kteří se chovají lip! A ten její hlas..." Princezna znechuceně zavrtěla hlavou.
"Tím víc je ti ke cti, že ses k ní chovala tak dobře."
"Myslela jsem na Belserenu. Sladké dítě. Nechtěla jsem, aby jí něco kazilo svatbu."
"Byla jsi k Belsereně opravdu štědrá. To byl moc krásný přívěsek, cos jí dala."
"No, byli jsme přece čestní hosté. Něco takového se od nás očekávalo."
"Opravdu? Moc se v takových případech nevyznám."
"Já vím," povzdechla si Princezna rezignovaně.
"Nepřipadají mi moc důležité. Je to jen vzájemné vyměňování tretek a zbytečností. Jako ten náhrdelník, co ti dal Tarpash. Je krásný, umně vyrobený, ale budeš ho doopravdy nosit?"
"Je to dobrý úmysl, co se počítá."
Zamyšleně se na ni podíval. "Tak proč tedy králové a princi a jim podobní o sobě prostě dobře nesmýšlejí a nepřestanou už si ko- nečně vyměňovat uloupené šperky? Víš přece, že jsou všechny tím či oním způsobem uloupené."
"Má to své praktické důvody," řekla Princezna a skromně se usmála.
"Ano?"
"Určitě si nemyslíš, že jsem té dívce dala pouhou tretku. Muselo tě napadnout, že jsem do ní vložila kouzlo."
"Má drahá..."
"Jednoduché kouzlo odolnosti ve sporech a hádkách." Princezna vstala a udělala v trávě piruetu, zářic pocitem radosti z dobře vykonané práce. "Jen to, co Belserena bude potřebovat - a Yulda si zaslouží."

Nepostradatelný malý princ

Kdyby bylo jeho strádání a utrpení výsledkem zakletí, poradil by si s ním čaroděj Kedrigern pouhými několika slovy a gesty. Ale posmrkávání, kašlání, oteklé oči a vyschlé hrdlo, které ho sužovalo poslední dva dny, byly následky rýmy a na tu Kedrigern neznal žádný lék, ať už z oboru magie, medicíny nebo alchymie. Takže mu nezbylo, než vydržet.
Být nachlazený by mohlo být takřka příjemné, kdyby byl doma, kde by ho Princezna obkládala poduškami a polštáři, natřásala mu je, četla mu z knih a zahrnovala ho svým soucitem, zatímco by Spot připravoval horké nápoje a chutná jídla na posilněnou a udržoval oheň v krbu. Jenže on doma nebyl. Nebyl ani blízko domova. Byl na cestách, daleko od své ženy a domácího trola, a spěchal na pomoc svému klientovi. Za těchto okolností si nepřál být nikde jinde než v posteli, ale obzvlášť si nepřál cestovat. Ani na podzim ne, a to byla jeho oblíbená sezóna pro skoro všechno ostatní. Poctivě vzato, Kedrigern neznal žádné okolnosti, díky kterým cestování bylo víc než jen snesitelné. Z jeho hlediska pro cestování žádná vhodná sezóna neexistovala a ospravedlňujících důvodů jen velice málo. Naneštěstí však nemohl zůstat hluchý k úpěnlivým prosbám starého známého - navíc starého známého, který platil promptně a štědře - a tak tady uprostřed října ujížděl pod příkrovem pestrobarevného listoví k Ma Redoute, hradu Ombrosea, krále Temného lesa. O tom, co ho tam čeká, nevěděl nic než to, že je to naléhavé, a to mu moc nepomohlo. Králům připadá naléhavé všechno.
Ihned po svém příjezdu na Má Redoute, dřív, než stačil setřást prach ze svého pláště, byl uveden ke králi. Ombroso, hubený a zachmuřený muž oděný v černém, ho srdečně přivítal, přátelsky mu stiskl ruku a řekl: "Tak jsi přece jen přišel! Pak je pro nás ještě naděje!"
Kedrigern se pečlivě vysmrkal, utřel si nos a řekl: "Udělám, co bude v mých silách, vaše veličenstvo. V čem je

problém?"
Ombroso nabídl svému hostu křeslo, poslal pro občerstvení a začal vyprávět svůj příběh. Jeho výraz byl při tom ještě zachmuřenější než obvykle. "Cosi zlého zavítalo do Temného lesa. Co je to, proč to přišlo a co to chce, nevíme, ale vzdoruje to i našim nejsilnějším rytířům a znepokojuje to naše lidi."
Zpočátku to vypadalo jako dobře známý příběh: ztrácející se dobytek a nevolníci, hrozivé zvuky, ozývající se za noci, podivná světélka mihotající se mezi stromy a příšerná zjevení za okny chatrčí; ale jak Ombroso pokračoval, byl výčet čím dál hrozivější. Mocný rytíř se vydal pátrat po původu všech těch jevů, a už se nevrátil. Druhý rytíř se ho vydal hledat a vrátil se nedotčen na těle, ale němý a s očima vytřeštěnýma. Po několika dnech strávených nehybným sezením v koutě světnice vzal poutnickou hůl a mošnu a odešel, bosý a v hadrech, neznámo kam. Třetím rytířem, který se vydal pátrat po příčině všech těch nepříjemností, byl princ Herit Silný, králův nejstarší syn.
"Vrátil se nám po týdenní nepřítomnosti. Ale běda, změnil se!"
zaúpěl král. "Zlé zaklínadlo na něj bylo sesláno."
"Už jsem odeklel mnoho zakletých, vaše veličenstvo. Pokud budu znát všechny okolnosti tohoto, má princ dobrou šanci, že odekleji i jeho. Mohu s ním mluvit?"
"Je schopen rozhovoru. Ale nesmíš mluvit příliš hlasitě. A pokus se nekýchat."
"Ovlivnilo snad zaklínadlo nějak jeho uši?"
"Ovlivnilo všechno," odpověděl Ombroso stručně, vstal a pokynul čaroději, aby ho následoval.
Vešli spolu do vnitřní komnaty. Ombroso opatrně zavřel dveře a zamkl je za sebou. Pak s dramatickým gestem ukázal na zlatou ptačí klícku, která visela nad dlouhým stolem u okna. Čarodějova první myšlenkou bylo ulehčení, neboť ptačí zaklínadla byla přímočará a zkušený čaroděj si s nimi poradí bez problémů. Ale v kleci žádný pták nebyl. Že by neviditelný pták? To už mohlo být komplikovanější.
"Kedrigern přišel, můj synu," řekl Ombroso tiše a najednou bylo všechno jasné. Z klícky se spustil malý provazový žebřík a muží- ček ne větší než mrkev po něm hbitě slezl dolů na stůl. Zamával rukou a tenkým hlasem Kedrigerna pozdravil.
"Vítej, dobrý čaroději! Ocitl jsem se v tísni a potřebuji tvou pomoc."
"To vidím." Kedrigern vytáhl medailon a prohlédl si prince Hledáčkem pravdivého vidění. Až na svou zmenšenou velikost vypadal Herit docela v pořádku. "Je tohle všechno, nebo je zaklínadlo provázeno komplikacemi, které mému oku unikly?"
"To je vše, čeho jsem si vědom," odpověděl tenký hlásek. "Postihlo mě to docela nečekaně. Jel jsem, abych vypátral původ zla, které se usadilo v Temném lese, a najednou jsem zjistil, že sedím na gigantickém sedle na hřbetě obřího koně. Nemohl jsem dosáhnout na otěže ani řídit koně patami, ale můj dobrý oř mne naštěstí sám donesl domů. Od té doby vypadám tak, jak mne vidíš."
"Neviděl jsi nikoho? Ani jsi nic neslyšel?"
"Absolutně nikoho a nic."
"Nemýlím se, když budu mít za to, že tvá zbroj se scvrkla spolu s tebou?"
"Vše, co jsem měl na sobě, se scvrklo do mé velikosti. Ale kůň ne."
Kedrigern si zamyšleně zamnul bradu. Jednalo se o velice dobře zaměřenou magii. "Necítils takové zvláštní svědění?"
"Necítil jsem nic než to, že jsem velice malý."
"Pochopitelně," řekl čaroděj. Znovu se zamyslil, vysmrkal se tak opatrně, jak jen to dokázal, a pak se zeptal: "Nečetl jsi náhodou nějaké zvláštní knihy, že ne? Ani jsi neochutnával podezřelé nápoje?"
Ombroso odpověděl místo něj: "Takové věci na Ma Redoute nepřechováváme."
"Musel jsem se ho na to zeptat, vaše veličenstvo. Musím probrat všechny eventuality." Ombroso to uznal tichým přikývnutím a Kedrigern pokračoval: "Neurazil jsi v poslední době nějakého čaroděje, čarodějnici, černokněžníka, mága nebo někoho takového?"
"Se všemi osobami znalými magie jsem byl vždy zadobře," odpověděl princ. "Byl jsem vychován ke zdvořilosti a jemnosti, a také, abych se vyhnul konání, jež by mohlo vést k... k tomuhle."
"Jsem si jist, že tvou vinou k tomu nedošlo," řekl Kedrigern.
"Takové věci se stávají nevinným stejně jako těm, kdož si to bohatě zaslouží. Tak třeba jeden můj dobrý známý, rytíř Banslak z Nezdravých bažin, byl jednou proměněn v křeslo! Byla to práce... Ale Banslakovy potíže tě teď asi moc nezajímají, že?"
"Chci jen získat zpět svou původní velikost," řekl Herit.
"Tak rychle, jak to jen bude možné," dodal Ombroso. "Můj syn se má za čtyři dny ženit s princeznou Verdranou ze Svěžích luk.
Když je tak malý, mohlo by se děvče zdráhat."
"Přihlédnu k tomu," ubezpečil ho čaroděj. Odpustil si poznámku na konto politiků, kteří nechají jít mladého a silného prince vstříc jakémusi tajemnému zlu pár dní před svatbou. Princové a králi často dělávali věci, které jemu osobně připadaly velice hloupé. Obrátil se znovu na prince a řekl: "Nevzpomínáš si na něco neobvyklého v okamžiku... kdy začaly tvé potíže?"
"Nic."
Kedrigern se krátce zamyslil a zeptal se: "Mohl by mi některý z vás říct o té hrozbě z Temného lesa něco bližšího?"
"Nic není známo. Právě proto jsem se osobně vydal na místo, kde k zlým činům docházelo," řekl Herit.
"Vypadá to, že se tam budu muset jít podívat a zjistit, v čem to vězí. Můžeš mi nakreslit mapu, Herite?"
"Něco lepšího. Pojedu s tebou jako tvůj vůdce a ochránce."
Princ to očividně myslel vážně. Kedrigern ovládl úsměv, ale pomyslel si, že ve svém současném stavu Herit ochranu

spíš sám potřebuje, než aby ji tak štědře nabízel. Ale princ byl neoblomný a jeho královský otec ho v tom jen podporoval. Zdvořilost, rytířskost a čest si žádala, aby Kedrigerna doprovodil, a tak mu nic jiného nezbývalo, ačkoliv by prostý zdravý rozum kázal jinak. To celou věc nepříjemně komplikovalo, ale Kedrigern ze zkušenosti věděl, že králové a princi bývají v prosazování svého velice tvrdohlaví.
Toho večera se dosytosti navečeřel jídla, které vypadalo velice chutně, ale které při tom sotva cítil, vyslechl si několik příběhů o Heritových slavných činech, o kráse jeho nastávající manželky a rozličných hrdinných kapitolách královské rodinné historie. Brzy se omluvil a odešel do své komnaty, kde nikým nerušen kýchal, smrkal a přemýšlel nad problémem, který čekal na jeho řešení.
Odeklínadla na zmenšení nebyla obtížná; mohl to zařídit natošup a zítra se mohl vydat na cestu domů; ale Kedrigern nepatřil k těm, kdož odeklínají a odčarovávají unáhleně. Měl ve zvyku neod- straňovat zaklet dřív, než se dozvěděl vše o okolnostech, za kterých bylo sesláno. Snadným řešením nedůvěřoval. Navíc to, co se zprvu zdálo jako prosté kouzlo, bývalo často doprovázeno záludnými léčkami a pastmi na nepozorné. Mohl Herita odčarovat a zjistit, že mladík sice nabyl své původní velikosti, ale zároveň se proměnil ve starce, kojence nebo angreštový keř. Nemělo smysl riskovat.
Vyrazil příštího dne časně zrána. Herit seděl na jeho rameni, nohy v miniaturních třmenech, které služebná našila na čarodějův plášť. První hodina jízdy cestou lemovanou zářivými barvami podzimu byla veselá a srdečná, ale když vjeli do Temného lesa, světlo i barvy se rychle proměnily v pochmurnou šeď.
Podzim do Temného lesa nedosahoval. Měsíce míjely a počasí se měnilo, ale stromy zůstávaly stále temně zelené, období po období, rok po roce a století za stoletím. Jen občas prorazil tenký paprsek slunečního světla hustý baldachýn porostu. Vzduch byl těžký vůní silic borovic a jedlí; jejich nasládlé aroma proniklo i Kedrigernovým ucpaným nosem a přineslo mu chvilkovou úlevu. Zem byla hustě pokryta kobercem spadaného jehličí a kůň kráčel vpřed, aniž by rušil ticho, které je obklopovalo. Mohlo to být pokojné ticho, ale bylo tak hluboké, tak ponuré a tak všepohlcující, že čarodějův klid rychle vystřídala nervozita. Brzy se přistihl, že se neustále neklidně rozhlíží a pobízí svého koně, aby šel rychleji.
Úzký paprsek světla se prodral korunami stromů. Když přijeli blíž, Herit řekl Kedrigernovi do ucha: "Tohle místo poznávám. Projížděl jsem tudy."
"Před zakletím nebo po něm?"
"Před."
"Raději nás zaštítím ochranným kouzlem, abychom nebyli zaskočeni."
"Další kouzlo? Není to nebezpečné? Já už zakletý jsem," namítl Herit.
"Ochranné kouzlo působí jen proti přijímané magii. Důvěřuj mi. Neucítíš vůbec nic."
Projeli malou mýtinkou. Cestička se rozdělila a Herit rozhodl pokračovat vlevo. Kedrigern soustředil svou pozornost na cestu, zatímco Herit, který se přesunul do čarodějovy kapuce, sledoval, co se děje za nimi. Po nějaké magii nebylo nikde ani stopy.
Útok přišel shora a nebyl magický, ale fyzický. Někdo se na ně vrhl ze stromu a strhl Kedrigerna na zem. Než mohl učinit jediné gesto nebo promluvit jediné slovo, byl omráčen úderem do hlavy.
Když opět nabyl vědomí, ležel svázaný v rohu špinavé chatrče. V ústech měl nacpaný hadr a jeho pouta držela pevně, hlava mu brněla a ruce měl ztuhlé, takže byl neschopen sebemenšího kouzla, kterým by se osvobodil nebo si alespoň utřel nos.
U stolu sedělo pět mohutných a špinavých chlapů, kteří pili a diskutovali o jeho osudu. Jeden ho chtěl držet kvůli výkupnému.
Ostatní čtyři nebyli jednotní: dva navrhovali, aby ho pomalu usmažili nad ohněm, a druzí dva ho chtěli použít jako cvičný terč. Po hlasité a rušné výměně názorů se dohodli na kompromisu. Nejprve ho budou trochu smažit, pak ho prošpikují šípy a co zbude, nabídnou za výkupné.
Bylo to potupné. Všech pět dohromady nevládlo ani špetkou magie - byli to obyčejní lupiči - a přesto ho dokonale odzbrojili. Alespoň pro tuto chvíli. Jakmile začnou se svou zábavou, vyndají mu roubík, aby se potěšili jeho prošením a křikem, a pak se uvidí, kdo z koho. Ale teď nemohl dělat nic jiného než čekat, a jak tak čekal, začal si dělat starosti o Herita: kam se princ poděl? Unikl? Ale jak se dostane domů?
Když však lupiči pozvedli své korbely, aby si ještě naposledy připili, než se začnou věnovat zábavě, odpověděl tenký hlas u čarodějova ucha na jeho nevyslovenou otázku a současně mu zvedl náladu.
"Konečně se mi podařilo přeřezat pouta na tvých rukou a teď se pustím do roubíku," řekl Herit.
Kedrigern se pokusil rozcvičit si prsty, ale byl příliš dlouho a příliš těsně spoután, a jeho smysly ho zradily. Gestikulace tedy byla vyloučena - musel se spolehnout na verbální kouzlo. Cítil, jak se roubík v jeho ústech uvolňuje, a ke své úlevě se ho zbavil právě ve chvíli, kdy lupiči odložili prázdné korbele na stůl a zvedli se, aby přikročili k plánovanému pobavení. Když viděli, že se hýbá, sáhli po svých dýkách a kyjích. Kedrigern vyplivl hadr z úst, rychlým zaklínadlem lupiče znehybnil a pak vyskočil na nohy.
Konečně se zase mohl vysmrkat. Hlava mu třeštila od rány, kterou dostal. Vyčistil si ji jednoduchým zaklínadlem. Vlastní jazyk mu chutnal jako podlaha ve stáji, ale to žádná magie odstranit nedokázala.
V korbelích na stole zbylo ještě nějaké pivo, a tak si s ním vypláchl ústa, aby zahnal pachuť po roubíku. Bylo to velice špatné pivo a k ničemu jinému než k vypláchnutí se ani použít nedalo. Vyplivl ho do ohně a pak se obrátil ke svým věznům.
"Tak se na to podívejme," řekl a zamnul si strnulé ruce. "Měli jste se mnou velké plány, co? Ale teď se karta obrátila."
Zaklínadlo znemožňovalo pohyb, ale nikoliv řeč, a odpověď lupičů byla hlasitá, nevybíravá a vzdorovitá.
"Dopadne to s tebou ještě hůře, ty šejdíři!"
"Nikdy se z Temného lesa živý nedostaneš!"

"Budeš žebrat o milost, až tě Straak dopadne!"
"A kdo je to Straak?" zeptal se Kedrigern. To by mohlo vysvětlovat vše, k čemu v poslední době v Temném lese došlo.
"Velký černokněžník! Nejmocnější v zemi."
"Na světě!"
"Ve vesmíru!"
"Opravdu?" řekl Kedrigern. "No, pokud využívá služeb vandráků, jako jste vy, není asi příliš vybíravý. Možná, že není ani příliš mocný. Zjistím si to. Kde najdu toho velkého černokněžníka?"
Jeden z lupičů se rozchechtal. "Nemusíš ho hledat. Mistr si tě najde sám, až přijde čas."
Herit tiše a trochu rozhořčeně řekl: "Nemarni s tou pakáží čas.
Proměň je v štěnice a rozšlápni je."
"Nejprve bych se rád dozvěděl-" Kedrigern náhle ztichl. Za jeho zády se ozvalo zasvištění větru. Otočil se a uviděl, že plameny v ohništi vyrazily do výše, zavířily a svinuly se do sebe. Vytvořily hrbatou lidskou postavu, jež napřáhla své ohnivé ruce a kolébavou chůzí vyrazila vpřed. Kedrigern se vrhl k opačné stěně chýše. Planoucí zjevení se pustilo za ním a při tom srazilo lupiče k zemi. Zůstali tam ležet jako sochy a divoce při tom nadávali.
Tentokrát byl útočník magický a ochranné kouzlo vykonalo svou práci. Když se plamenné ruce natáhly, aby čaroděje sevřely, narazily na neprostupnou bariéru. Ohnivý muž zařval a zahučel jako rozpálená pec a hned na to bolestně zaskučel, jak mu Kedrigern vrátil útok vlnou mrazivého vzduchu. Zahnal stvoření zpátky k ohništi, popadl dřevěné vědro plné špinavé vody a chrstl mu je rovnou do tváře. Stvůra zaječela. Zasyčelo to, zvedl se oblak páry, a když se rozptýlil, měla hlavu a část ramen leskle černou, zatímco její tělo žhnulo dál.
Oslepený ohnivý muž začal divoce pobíhat po chatrči, metaje jiskry a plameny na všechny strany. Svýma ohnivýma rukama popadl stůl a mrštil jím proti zdi. Pak se chopil židlí a naložil s nimi stejně.
Jedinou z nich, která zalétla Kedrigernovým směrem, odvrátilo ochranné kouzlo.
Došky už hořely na několika místech a oheň se rychle šířil.
Chatrč se začala plnit kouřem. Kedrigern začal ustupovat ke dveřím.
Byl už na prahu, když zaslechl křik lupičů. Připraveni o možnost pohybu, byli odsouzeni k ošklivé smrti. Nebylo to víc, než si zasloužili, ale nemohl je nechat jen tak usmažit. Proměnil je v salamandry, a když vyběhli ven, tak v holubice. Pak se posadil na trávník v bezpečné vzdálenosti od chatrče, uzavřel ji kouzlem a čekal, až ohnivá stvůra sama dohoří.
Když se chýše proměnila v hromadu ohořelého dřeva a očouzeného kamení a v jejích ruinách se nic nehýbalo, Kedrigern vstal a řekl Heritovi, který mu už zase seděl na rameni: "A je po ohnivákovi.
Raději se půjdeme podívat po nějakém místě na noc. Nerad bych zůstával poblíž toho spáleniště."
"Proč se nevrátíme do Ma Redoute? Svou práci jsi udělal," řekl Herit.
"Ještě jsem ani pořádně nezačal. Pět lupičů a ta stvůra pro magickou moc, která se usídlila v Temném lese, nic neznamená."
"Víš to určitě?" zeptal se Herit. "Viděl jsem tam kusy zbroje sira Iva. To oni ukončili jeho život."
"Možná, že ano, ale magií nevládli. Nenabyl jsi zpět své původní velikosti, že?" Když Herit neodpověděl, Kedrigern pokračoval smířlivějším hlasem: "Teď už to nebude dlouho trvat. A děkuji ti, že jsi mne osvobodil."
"Alespoň jsem byl něco platný. Ale myslel jsem, že jsme pod ochranou kouzla."
"Byli jsme chráněni jen proti magii. Lupiče jsem nečekal. Myslel jsem, že z Temného lesa všichni utekli."
"Od chvíle, kdy se můj otec ujal trůnu, v Temném lese žádní lupiči nebyli. Za to může ten Skrogg, nebo jak se vlastně jmenuje."
"Jmenuje se Straak. Mám pocit, že už jsem o něm někdy slyšel, ale nemohu si vzpomenout... Ach ano. Ano, jistě. Byl to velice zlý černokněžník, už dlouho, dlouho před tím, než jsem se narodil... ale dnes by mu muselo být alespoň šest staletí. Možná i víc. Není prav- děpodobné, že by to byl on. Doufám, že není. Podle všeho byl stejně mocný jako zlý."
"Mohou čarodějové opravdu žít tak dlouho?"
"Mohou, když na sebe dávají pozor. A když mají štěstí."
Po chvíli se Herit zeptal: "Proč jsi nepoužil kouzla, které by nás ochránilo před vším nebezpečím?"
"Snažím se svou magií šetřit, nepromarnit ji. Čím univerzálnější je kouzlo, tím víc magie spotřebuje. Až dosud jsem kromě ochranného kouzla udělal zaklínadlo proti bolení hlavy, ochromující zaklínadlo a transformaci těch lupičů, takže bych se teď potřeboval pořádně vyspat, abych obnovil síly."
"Neměl jsi na ty darebáky plýtvat magií. Měls je nechat uhořet, nic jiného si nezasloužili."
Kedrigern pokrčil rameny. Herit měl zřejmě pravdu, ale žádný slušný čaroděj by nenechal člověka usmažit, když ho předtím sám ochromil. To by bylo nesportovní.
Noc proběhla bez příhod. Ráno, když projížděli kolem bleskem rozeklaného dubu, Herit řekl: "Kolem tohoto stromu jsem jel chvíli před tím, než mne zasáhlo kouzlo. Pamatuji si to přesně."
Sotva to princ dořekl, Kedrigern ucítil jemné tetelení magie kolem svého ochranného kouzla. Ale nic se neobjevilo a nikdo je nerušil.
Až do poledne nepotkali živou duši. Když se pak usadili pod stromem, aby se nasvačili a trochu si odpočali, vyběhlo z okolního lesa dítě, které vystrašeně křičelo: "Pomozte mi! Byla jsem zakleta!
Všichni jsme byli zakleti!"
Kedrigern vyskočil na nohy. Herit se jednou rukou chytil jeho ucha a druhou vlasů. Dítě se před čarodějem vrhlo na kolena a sepnulo ruce v úpěnlivé prosbě. "Ach prosím, zachraň nás!" zavzlykalo.
Byla to půvabná malá holčička s dlouhými zlatými lokýnkami a modrýma, slzami zalitýma očima ve tváři anděla. Ruce a nohy měla samý šrám a jednoduchou pláštěnku měla roztrhanou trním. Ubohé dítě se prakticky topilo v magii velice ošklivého druhu.

"Raději se skryji do tvé kapuce, Kedrigerne," zašeptal princ.
"Neříkej jí o mně. Chtěla by mne jako hračku."
Kedrigern nechal Herita, aby učinil, jak uzná za vhodné, a zeptal se dívenky: "Copak se stalo, mé nešťastné dítě? Kdo tě zaklel?"
"Straak, děs Temného lesa," zvolalo dítě a objalo jeho nohy.
"Viděla jsi ho?"
Dítě se otřáslo. "Nikdo nemůže vidět Straaka. Jen málo se jich odváží s ním utkat. Ale ty nás můžeš zachránit."
"Kdo je to my?"
"Moje ubohá ovdovělá matka a moje dvě sestry... a miminko...
a babička," řeklo dítě, vzlykajíc mezi jednotlivými sentencemi.
"Ach, zachraň nás dřív, než Straak dokončí své kouzlo a změní nás na divoké bestie, prahnoucí po krvi každého, kdo vkročí do Temného lesa!"
"To nemůžeme dovolit. Kde tvá rodina žije, má drahá?"
"Za těmi stromy je cestička, která vede až k naším dveřím. Následuj mne, dobrý pane," řeklo dítě, podalo mu ruku a táhlo ho za sebou. "Je to nedaleko. Tvůj kůň zde bude v bezpečí." Kedrigern šel, pohnut její nevinností a důvěrou, kterou do něj vkládala.
"Buď opatrný," zašeptal mu do ucha tichý hlásek. "Může to být nějaká léčka."
Kedrigern usoudil, že by nebylo prozíravé, aby se na Herita obracel přímo, a tak řekl jakoby své průvodkyni: "Budu dávat pozor, kam šlapu."
"Ach ne, šlechetný pane," odpověděla dívenka a sladce se na něj usmála. "Jakmile projdeme mezi stromy, bude cestička rovná a bezpečná."
A byla. Brzy došli k chaloupce, která stála na malé mýtince.
Byla to velice malá a velice úhledná chaloupka. Stěny byly nedávno natřeny a okna zářila čistotou. Z dvorku bylo pečlivě shrabáno všechno spadané listí. Vzadu se táhla prostorná zahrada s upravenými záhonky pozdní zeleniny. Dřevo na topení bylo úhledně uloženo v kůlně u zdi. Všechno vypadalo velice úpravně, domácky a hřejivě.
"Žily jsme tu v míru, nikomu jsme neškodily a staraly jsme se jen o naše skromné živobytí. Byly jsme šťastné, dokud nepřišel Straak," řekla dívenka.
"Proč vás zaklel?" zeptal se Kedrigern.
"Protože jsme byly šťastné a dobré, a on je zlý."
Její nevinná odpověď ho vzala za srdce. "Ach tak. A jiný důvod neměl?"
"Možná nějaký zná moje matka. Pojďme dovnitř."
Interiér chaloupky byl stejně úhledný jako vnějšek. Dřevěná podlaha zářila čistotou, stůl pokrýval čistý bílý ubrus, velká postel v rohu byla ustlána a pokryta pestrobarevnými polštáři a na krbové římse stála váza s čerstvými lučními květy. Na židli u ohně seděla stará žena zavinutá od hlavy až k patě v přikrývkách, šálech a šátcích tak těsně, že z ní byly vidět jen kalné, revmatické oči. Vedle ní stála mladší žena poznamenaná strádáním a těžkou prací a dusila se záchvaty kašle. Zpoza její sukně vykukovaly dvě menší holčičky. U dveří se pomalu houpala kolébka.
"To je moje rodina," řekla dívenka. "Pomoz nám."
"Bude mi potěšením," řekl Kedrigern a uklonil se dámám.
Starší z nich zasténala, mladší se pokusila o pukrle, ale znovu se jí zmocnil kašel a začala se dusit. Děti se bázlivě schovaly. Kedrigern kýchl, utřel si tvář kapesníkem a pak se zeptal mladší ženy: "O jaké zaklínadlo se vlastně jedná?"
Žena se několikrát obtížně nadechla a pak řekla: "Posaď se k ohni, můj pane. Dám ti misku horké polévky a při tom ti budu vyprávět celý náš smutný příběh."
"Jestli ti to nevadí, raději bych se držel od ohně dál. A polévku si vezmu, až mi všechno vypovíš."
Kedrigern si přitáhl židli a posadil se naproti oběma ženám.
Přitom ucítil, že se Herit v jeho kapuci pohybuje. Přesvědčil se, že je v bezpečí, a soustředil se na vyprávění. Dívenky, které se ukrývaly za matčinou sukní, se osmělily, a posadily se vedle něj, každá po jedné straně. Holčička, která ho přivedla, se stulila u jeho nohou. Byl to dojemný obrázek.
"Je to zvláštní a pochmurný příběh, co ti budu vyprávět, můj pane," začala žena tichým, přidušeným hlasem. "Začalo to před dvěma dny, když jsem uslyšela zaklepání na dveře a-" Děsivý výkřik bolesti, který se ozval ze země u jeho nohou, přiměl Kedrigerna vyskočit tak prudce, až převrhl židli. Sladké dítě, které ho žádalo o pomoc pro svou rodinu, se přímo před jeho očima začalo měnit v něco docela jiného. Jeho ramena se vydula, hlava se mu zvětšila, v ústech mu vyrostly dlouhé zuby a na jeho drobných ručkách a nožkách, které už drobné nebyly, se mu zaleskly ostré drápy.
Herit s obnaženým mečem v ruce se drápal po Kedrigernově nohavici do bezpečí ochranného kouzla. Stihl to právě včas, neboť druhé dvě sestry, které prodělaly stejnou změnu, se po něm vzápětí vrhly syčíc a sekajíc po něm svými drápy. Ale jejich snaha byla proti kouzlu marná. Matka se rozplynula v obláčku kouře, zanechávajíc po sobě na podlaze jen hromádku hadrů. Stará žena seděla nehybně ve své židli a nevydávala žádné zvuky. Zatímco druhé dvě sestry běsnily, zuřily a pokoušely se na něj dosáhnout svými drápy, Kedrigern uvěznil někdejší sladkou dívenku do průzračné koule a pak počkal, až se mu Herit vyškrábe na rameno.
"Musím ti znovu poděkovat, Herite. Čím ti připadala podezřelá?"
zeptal se prince.
"Svými prvními slovy," odpověděl Herit. Otřel krev ze svého meče a zastrčil ho do pochvy. Pak pokračoval: "Věděla, že jsi čaroděj, a tys jí to přitom neřekl. A taky se rozhlédni kolem - cožpak by nemocná žena dokázala pokácet a nasekat všechno to dřevo, udržovat zahrádku a ještě se starat o tři děti, nemocnou babičku a přitom mít doma tak uklizeno a čisto? Připadalo mi to velice podezřelé. A když jsem zahlédl tu vázu čerstvých jarních květin - teď, v říjnu - bylo mi

jasné, že tu něco nehraje."
Kedrigern popotáhl a utřel si nos. "Za to může ta rýma. Cítil jsem kolem magii, ale považoval jsem to za důsledek zaklet. Úplně mne obelstila. Bylo to takové roztomilé dítě."
Herit se hořce zasmál. "Ty jsi nikdy neměl sestru, že ne?"
"Pokud vím, tak ne."
"Já mám dvě," procedil princ mezi zuby. "Jsou půvabné jak andělíčci, ale až do mých dvanácti let mi z života dělaly peklo. Proti roztomilým dětem jsem imunní."
Malý démon se konečně unavil pokusy dostat se ze svého vězení a prohlížel si je žhnoucíma očima. Kedrigern si ho přísně změřil pohledem: "Teď nám řekni, kdo jsi a kdo tě na mne poslal."
Démon prskl a zavrčel, ale neodpověděl. Kedrigern o trochu zmenšil průměr koule a zeptal se znovu. Pořád žádná odpověď.
Zmenšil ji ještě o kousek a stvůra zařvala: "Straak mne poslal! Sloužím Straakovi!"
Při zvuku toho jména začaly druhé dvě obludy syčet, vřeštět a útočit s novou silou, ale jejich úsilí opět vyšlo naprázdno. Aby ho nerušily, uvěznil je Kedrigern do stejné koule, ve které tím pádem začalo být nepohodlně těsno.
"To jsem si myslel," řekl. "A teď mi jeden z vás řekněte, kdo je ten Straak a co pohledává v Temném lese."
"Dost řečí," zvolal hněvivý hlas a drobná shrbená stařenka se vymrštila z přikrývek. Rázem byla o hlavu větší než Kedrigern a už vůbec nevypadala staře. Obličej a ruce měla bílé, její dlouhé vlasy a upnuté šaty se černě leskly jako havraní peří a oči jí plály jako dva smaragdy. Byla to svým způsobem půvabná bytost, krásná, chladná jako ledovec a naprosto nelidská. Její hlas překypoval pohrdáním.
"Straak je pánem všeho zlého. Temný les si vybral za svůj příbytek a ty uděláš nejlépe, když se mu zdaleka vyhneš."
"Jestli tomu dobře rozumím, ty tedy nejsi Straak, ale pouze jeden z jeho služebníků."
"Dej si pozor, čaroději. Poslední ze Straakových sluhů je ti víc než důstojným protivníkem."
"Opravdu? Takže těch pět halamů nebylo Straakovými služebníky?
Ani ten rozzuřený zapalovač? Nebo tahle smečka démonů?
Proč mě tedy obtěžovali?"
"Své drzosti budeš litovat, čaroději," zasyčela bledá žena a přesunula se blíže ke krbu.
Kedrigern otočil hlavu, aby ji měl stále na očích, když tu mu do ucha zašeptal tichý hlas: "Kolébka! Je tam!"
Kedrigern stačil uskočit právě včas, aby uviděl scvrklou postavu vylézající z houpající se kolébky. Byla shrbená pod tíhou let, její tvář byla poseta hlubokými vráskami a ještě hlubšími brázdami, které na ní nezanechal čas, ale jednání s ďasy a démony. V zlověstném gestu po něm natáhla drápům podobné ruce. Kedrigernovy ruce vyletěly téměř reflexivně. Herit vykřikl děsem a všechno na chvíli potemnělo.
Když zase zavládlo světlo, ležel prastarý muž u paty zadní zdi.
Tři démoni i bledá dáma zmizeli, jen na podlaze u krbu na sebe překvapeně mrkaly tři velké krysy a jedna černobílá kočka. Kedrigern ucítil na svých ramenou obrovskou tíhu a v příští chvíli Herit, teď už plně vzrostlý rytíř, dopadl na zem. Rána, Heritovo úsilí vyprostit svou botu z Kedrigernovy kapuce i čarodějovy dušené protesty zahnaly krysy na útěk a kočka se pustila za nimi.
"Jsi v pořádku?" zeptali se Herit i Kedrigern současně, sotva se jim podařilo rozmotat, a vzápětí stejným způsobem odpověděli: "Ano!"
"Co se stalo? Najednou byla všude tma," zeptal se Herit.
"Změnil jsem ochranné kouzlo v odrazové kouzlo. Byli jsme uprostřed obrovského zrcadla. Vše, co na nás Straak poslal, se mu zase vrátilo zpět."
"Musel být velice mocný."
"Soudě podle účinku, který se projevil na něm, nás mínil úplně zničit. Vlastně se to dalo čekat. Jsi dědicem Temného lesa."
"Proč by ničil kolegu čaroděje?"
"Z principu. Straak nenáviděl všechny a všechno. A pokud by chtěl, mohl získat všechnu mou magii. To by ho značně posílilo. Děkuji, žes mě varoval. Jsem rád, že ses rozhodl stát se mým průvodcem."
Herit mávl rukou. "Byla to moje povinnost. Ale... nemůžeš teď ty získat jeho magii?"
"Je pozdě. Vyžaduje to pečlivé přípravy. Kromě toho," řekl Kedrigern, zatímco mu Herit pomáhal na nohy, "nemyslím, že bych stál o ten druh magie, na jaký se Straak specializoval. Odporná věc."
Zhluboka se nadechl, pak ještě jednou a nakonec se zašklebil na Herita.
"Ať už použil cokoliv, vypadá to, že mi to vyléčilo rýmu. Zdá se, že byl skutečně velice mocným čarodějem."
Přistoupil k místu, kde Straak ležel; vyschlá, scvrklá postavička v příliš velkých šatech. Jediný pohled, který na něj Kedrigern vrhl, ho ujistil o jeho nesmírně vysokém věku a následcích zpětného působení mnoha kouzel. Straakovi už nebylo pomoci. Když přišel o svou magii, dopadla na něj dlouho zadržovaná léta celou svou silou a jeho život brzy vyprchal za magií. Pohled na to, co zbylo, byl nechutný, a pach, který se šířil kolem, byl ještě horší. Kedrigern se rychle odvrátil.
Jak se Straakova magie vstřebávala, začala mizet i chaloupka.
Zdi už byly takřka průhledné a střecha už se ztratila úplně. Netrvalo to dlouho a Kedrigern s Heritem stáli na mýtině prosté jakýchkoliv stop po lidském osídlení.
"Kdo byl? Proč přišel do Temného lesa? Co tady chtěl?" zeptal se Herit.
"To už se možná nikdy nedozvíme. Podle podoby bych řekl, že to byl stejný Straak, který se před mnoha lety stáhl do soukromí. Můj první učitel mi o něm vyprávěl hrozné věci. Když zmizel, povídalo se, že mu sám ďábel začal závidět jeho pověst a vzal si ho k sobě jako poradce. Bylo to docela přijatelné vysvětlení, ale teď se zdá, že jenom sbíral síly.

Myslím, že byl odněkud vypuzen a tady si chtěl zřídit novou pevnost. Černokněžníci to tak dělají a on sám už to zřejmě udělal nejednou. Tihle lidé mají vlohy někam zalézt a dumat o iluzorních křivdách, které na nich byly spáchány. 'Jednou se vrátím a pak jim ukážu', 'zaplatí za to, že se ke mně nechovali jako k božstvu,' a tak podobně. Stará písnička."
"Ale teď od něj bude pokoj nadobro."
"Výstižně řečeno. Najdeme koně a vydáme se zpátky."
Když Kedrigern vyrazil po cestičce směrem, kde zanechal koně, objevila se před ním černobílá kočka s mrtvou krysou v tlamičce.
Upustila ji kousek před nimi, pak se posadila a upřela na ně oči.
"Dárek. To je milé." Kedrigern se sklonil a natáhl ruku. Kočka se varovně naježila, ale pak ho nechala, aby ji podrbal pod bradou.
Oči se jí radostně zaleskly, udělala několik opatrných krůčků a otřela se mu o boty. Jemně ji zvedl a vzal ji do náručí.
"Roztomilý tvoreček. Pravděpodobně zná celý příběh," řekl Herit.
"Pravděpodobně ano. A mnohem víc. Jenže nám to nepoví."
Kočka se na něj podívala, mrkla, jakoby na potvrzení jeho slov a začala tiše příst, zatímco ji Kedrigern drbal pod bradičkou. "Ale pro případ, že by si to jednou rozmyslela, vezmeme ji raději s sebou."

Příběh tří čarodějů

Svět je pro čaroděje nebezpečné a nejisté místo stejně jako pro kohokoliv jiného a každý čaroděj dobře ví, že čím méně na sebe bude upozorňovat, tím větší má šanci, že se vyhne maléru. Kromě různých setkání a schůzí cechu čarodějové svůj profesionální status příliš otevřeně neproklamují. Když se setkají na veřejnosti, často se ani nepozdraví. Odvrátí oči a tiše si jdou svou cestou.
To činí jejich životy osamělými. Takže bylo jen přirozené, že když se Hithernils, pokladník Cechu čarodějů, ocitl v přítomnosti svého kolegy za příznivých podmínek, využil příležitosti. Za obvyklých okolností býval tak nenápadný, že ho skoro ani nebylo vidět, ale samota už se mu přejídala a velice toužil popovídat si s někým, kdo by ho chápal, a dokázal ocenit, co mu řekne. Vlastně by se dalo říct, že hořel dychtivostí popovídat si o kouzlech: byl právě na cestě domů od jednoho místního šlechtice, pro kterého dělal velice komplikované zaklínadlo, a měl mimořádný úspěch. Jelikož v posledních letech zakusil několik ponižujících porážek, byl teď víc než jen ochoten se svým triumfem pochlubit.
Jeho kolega čaroděj, který byl toho bouřlivého večera jediným dalším zákazníkem hostince, byl Hithernilsovi cizí. Ačkoliv se pyšnil elegantním bílým plnovousem, byl mladý - jen něco přes dvě stě let a to je na čaroděje velice mladý věk - měl inteligentní výraz, energické vystupování a nosil šaty dobrého střihu. Hithernils na něj už chtěl zavolat, když muž přistoupil k jeho stolu a zhluboka se uklonil.
"Přijměte můj pozdrav, mistře. Nestává se často, že člověk potká tak ctěného funkcionáře cechu za takových okolností. Dovolte, abych vám vyjádřil svou úctu," řekl tlumeným hlasem.
"Ehm, děkuji vám, dobrý muži, mockrát vám děkuji. Právě jsem chtěl... nechcete se ke mně připojit?"
"To by pro mne byla nezasloužená čest, mistře," řekl muž a znovu se uklonil.
"Vůbec ne, drahý příteli. Jak jste říkal, člověk má tak zřídka příležitost pobavit se o profesionálních záležitostech. Samota občas tíží."
"Naše řemeslo je osamělé," řekl muž, posadil se naproti Hithernilsovi a pak dodal: "Pro některé z nás mnohem osamělejší než pro jiné."
"Ach ano, ano. Osamělé, přesně jak říkáte. Mezi všemi těmi barbary, věčně nerudnými válečnými zbohatlíky a alchymisty se člověk někdy cítí jako... jako vyvrženec."
"Vyvrženec," zopakoval muž a pak se odmlčel, jako by o tom označení přemýšlel. "Trefně řečeno, mistře. Velice výstižně, smím-li to tak říct. A další důvod k oslavě tohoto setkání. Dovolte, abych objednal džbánek hostinského nejlepšího vína."
"No, poslyšte, to by přece..."
"Bude mi potěšením a ctí. Trocha vína vás rozptýlí, mistře, a jistě potěší i tak jemné patro, jako je to vaše: při prvním doušku je nevinné, skoro panenské, ale skrývá se v něm všechna moudrost světa a možná i trochu rozpustilosti."
Hithernils mávl rukou způsobem, o kterém doufal, že je nonšalantní, a snažil se při tom tvářit se jako znalec vín, kterým ve skutečnosti nebyl. Aby předešel další rozmluvě na téma, při kterém se snadno mohl ztrapnit, zeptal se: "Odkud vlastně víte, že jsem funkcionář Cechu čarodějů?"
"Že jste čaroděj, jsem poznal snadno. Lesk vašeho medailonu mi prozradil, že jste členem cechu. A váš zjev, vaše vystupování - vaše aura, mohu-li to tak říct - to vše mne přesvědčilo, že v něm zastáváte význačné postavení."
Hithernils schoval zrádný medailon pod kazajku a řekl: "Velice bystré. Jsem pokladník."
"Mistr Hithernils! Tolik jsem toho o vás slyšel," zvolal muž hlasem přitlumeným úctou.
"Skutečně? To velice rád slyším. A vy, můj dobrý příteli - nemyslím, že bych zaslechl vaše jméno."
Muž sklopil skromně oči a otázku přešel mávnutím. "Moje jméno není důležité. Ach, ale Cech čarodějů... ten pro mne zůstává předmětem nekonečného obdivu," řekl a v očích se mu toužebně zablesklo. "A přiznám se, že i předmětem mých dlouhodobých ambicí."
"Ucházíte se o členství?"
"Být přijat do cechu by bylo vyvrcholením mého celoživotního snažení. Ale nezbývá mi než studovat, pracovat a doufat, že jednou, až. sám sobě dokážu, že jsem té společnosti hoden... ale řekněte mi, mistře, jaké je to být členem?"
Lichotky Hithernilsovi rozvázaly jazyk. Víno ho činilo upovídaným.

Když se večer nachýlil k svému omamnému konci a Hithernils se zvedl na vratkých nohou, byl z několikahodinového a skoro nepřerušovaného mluvení celý ochraptělý. Chvástal se svými úspěchy při zaklínání, bezostyšně házel jmény a vyprávěl o magických činech neuvěřitelné složitosti a nebezpečnosti. To vše bylo vcelku ještě poměrně neškodné, ale on svému zaujatému posluchači vyjevil i věci týkající se Cechu čarodějů a jeho činnosti, které většina členů ani nevěděla, stejně jako několik věcí, u nichž žádný člen - včetně Hithernilse samého v poněkud soudnějším stavu - nestál, aby se je kdokoliv - a nezasvěcení zvlášť - kdy dozvěděl. A jelikož si ani nebyl jist, co vlastně řekl a do jakých podrobností zašel, usínal té noci s nepříjemným pocitem, že řekl mnohem víc, než měl.
Příštího rána se probudil fyzicky i mentálně nemocný. Hlava mu brněla, jako by v ní pořádala sabat tlupa druhořadých čarodějnic.
Chuť, kterou měl v ústech, v něm vzbuzovala pocit, že mu v nich nocovali jejich skřeti a neuklidili po sobě. Jeho žaludek vydával nepotlačitelné škroukání a kručení. Vzpomínka na indiskrétní blábolení přidala ke vší té bídě ještě pocit zahanbení. Zdálo se, že ho čeká mizerný den.
Když se konečně odhodlal opatrně dojít do hlavní hostinské místnosti, byl přivítán dobrými zprávami: jeho včerejší společník v časných ranních hodinách odcestoval, takže se s ním už nesetká. Hithernils dostal svůj účet. Mimo ostatní čarodějovy výlohy obsahoval i cenu dvou velkých džbánů nejlepšího vína. Když otevřel ústa, aby protestoval, hostinský ukázal na spodní část účtu. Tam, sice roztřeseným, ale beze sporu jeho písmem, bylo dopsáno ověření konečné částky. A pod ním jeho podpis.
Zaplatil bez řečí a přitom si předsevzal, že se o tomto incidentu nezmíní živé duši. Své rozhodnutí dodržel.
Jeho společník z předchozí noci, jehož jméno bylo Grizziscus, se na rozdíl od něj cítil skvěle. Slunce se schovávalo za mraky, vál ostrý vítr a stálé mrholení rozbahnilo cesty, ale v Grizziskově srdci zářilo slunce a zpívali ptáci. Všechno bylo v nejlepším pořádku a on nepochyboval, že to brzy bude ještě lepší.
Po pět dlouhých let, od chvíle, kdy mu bylo zamítnuto členství v Cechu čarodějů, pátral Grizziscus po důvodu svého neúspěchu. Až do minulé noci pátral bezúspěšně. Ale teď to věděl. A nejen, že se dozvěděl jméno své nemesis, ale zjistil ho způsobem, který měl znectít a pohanit i další členy a funkcionáře cechu. To bylo ještě lepší, říkal si, zatímco cválal v mrazivém dešti a vesele si pobrukoval.
Domů přijel třetího dne, promočený od hlavy k patě, zablácený od pasu dolů, kýchající a kašlající. Jeho věrný sluha ho očekával ve dveřích s teplým županem přes ruku, vyhřátými bačkorami v jedné ruce a hrnkem horkého kořeněného nápoje z mléka, piva a vína v druhé. Grizziscus odkopl boty, odhodil svůj plášť na dlažbu, kde přistál s vlhkým mlasknutím, a stáhl ze sebe mokré šaty. Zamotán do županu z ovčí vlny, vzal od svého sluhy hrnek a zhluboka se napil.
"Zjistil jsem, co jsem chtěl, Martine. Byl to Belsheer," řekl pak.
"Můj obdiv, mistře," odpověděl jeho sluha.
Po druhém doušku Grizziscus pokračoval: "Ten mizerný starý hlupák zorganizoval kampaň, aby mne odtamtud dostal. Rozhlásil, že jsem se zabýval alchymií. Poštval je proti mně."
"Hrozné, mistře. Pokud byste si ráčil sednout, osušil bych vám nohy."
"Na svoje nohy jsem docela zapomněl. Mám je úplně zkřehlé," řekl čaroděj, posadil se na lavici a natáhl své mokré a zarudlé nohy.
"Víš, že jsem tehdy nedostal jediný hlas? Všichni byli proti."
"Otřesné odhalení, mistře. Skandální chování od tak moudrých čarodějů," řekl Martin a obul mu jednu bačkoru.
"A nejhorší na tom je, že jsem toho Belsheera vůbec neznal a on mne taky ne." Grizziscus se zhluboka napil a odložil prázdný hrnek na podlahu. Otřel si rty a pak se zlověstně zachechtal a řekl: "Ale to se brzy změní."
Martin, který se právě chystal obout mu druhou bačkoru, zaváhal, vzhlédl a zeptal se: "Konfrontace, mistře? Je to rozumné riskovat otevřený konflikt?"
"Tu bačkoru, Martine," řekl čaroděj a ukázal palcem u nohy na zmíněný kus obuvi. "Žádná konfrontace ani otevřený konflikt nebu- de. Mám jiný plán pro toho mizeru... v budoucnu ho raději budeme nazývat B. Prostě B."
Osušený a zahřátý odešel Grizziscus do své pracovny, aby ve svých kouzelných knihách vyhledal něco příhodného. Nespěchal; musel čekat tak dlouho, než odhalil příčinu svého ponížení, takže si mohl dovolit být trpělivý a najít skutečně přiměřenou odplatu.
Jak řekl Martinovi, vymyslel už plán, ale zatím pouze velice obecně. Mínil Belsheera proměnit v něco malého a nepatrného - v tom směru měl jasno. Teď bylo jen třeba rozhodnout, jaké bezvýznamné stvoření by vyhovovalo nejlépe.
Nejprve bude muset vyhledal Belsheera a udělat to diskrétně.
Léto už bylo skoro u konce, když ho Grizziscus konečně vypátral; vypravil se na hrad jednoho menšího krále, který byl proklet čarodějnicí, a byl tak hloupý, že povolal na pomoc alchymistu. Alchymista kletbu samozřejmě jen zhoršil, a tak zavolali Belsheera, aby napravil škody. Belsheer se své práce zhostil se ctí a nyní se vracel do svého domu cestou, kterou Grizziscus dobře znal. Teď, rozhodl Grizziscus, může pomsta začít.
Stezka byla prázdná; slunce hřálo; koňská kopyta bubnovala v pomalém rytmu volného kroku. Belsheer jel v polospánku posledním dlouhým úsekem před rozcestím, odkud je to už jen kousek do hor a k jeho domovu. Cítil se dobře. Už to bylo dlouho, co byl naposledy zavolán k naléhavému případu, a ještě delší čas uplynul od doby, kdy se naposledy vypořádal s komplikovanou kletbou opatřenou mnoha pojistkami a léčkami, ale zvládl to bez úhony. Jeho paměť byla stále ještě dobrá; jeho magie pořád fungovala; stále dokázal nalézt cestu bez průvodce a při putování sám sebe ochránit. Na muže, kterému bylo skoro pět set let, byl v báječném stavu. Existovali ani ne z poloviny tak staří čarodějové, kteří by králi Jak-jen-se-jmenoval pomoci nedokázali a nevěděli by ani, kde začít.
Zkušenost se nezapře, pomyslel si, to je bez řečí. Jediná potíž je, že to trvá tak dlouho, než ji člověk získá, a pak už je obvykle tak ztuhlý a sešlý, že by nejraději pořád jenom seděl v pohodlném křesle u krbu a prohlížel si obrázkové knihy.

Myšlenky mu zabloudily k pohodlnému křeslu, krbu a domovu.
Bylo to tak příjemné, že se až zasnil a pak usnul. Když se zase pro- bral, ležel na zemi, měl vyražený dech a hleděl do tváře jakéhosi cizince.
"Milostivý mistře, jste v pořádku? Žádná zlomená kost? Nic vykloubeného?" zeptal se neznámý, který klečel vedle něj.
Belsheer si opatrně osahal žebra, pak ruce a nakonec nohy. Zakroutil hlavou z jedné strany na druhou. Zahýbal nohama. Nic ho nebolelo víc než obvykle. "Zřejmě jsem spadl," řekl zamyšleně.
"Byl to příšerný pád, mistře. Obával jsem se nejhoršího."
"Byl jsem jen omráčen, to je všechno," řekl Belsheer. Zvedl hlavu. Cizinec mu pod ni okamžitě vsunul svou paži a podepřel ho.
"Vstávejte opatrně, mistře. Dovolte, abych vám pomohl."
Belsheer se s mnohým vzdycháním a sténáním zvedl na nohy.
Prohmatal si záda, pak ramena a ulehčené si oddechl. "Mohlo to být horší," řekl. Zmateně se rozhlédl kolem sebe a pak se cizince zeptal: "My jsme cestovali spolu? Nemohu se rozpomenout. Někdo se mnou byl, to vím jisté."
"Jen váš kůň, mistře."
"Ach ano. Ano, můj kůň. To je pravda," řekl Belsheer. Náhle sebou trhl a zvolal: "Kde je můj kůň?!"
"Asi se někam zaběhl. Počkejte tady, dobrý mistře, já ho přivedu," řekl cizinec, odvedl Belsheera k mezi u cesty a pak nasedl na svou vlastní klisnu a odcválal. Zanedlouho se vrátil s Belsheerovým koněm na uzdě. "Myslím, že byste si měl raději na chvíli odpočinout, mistře. Pokud mi prokážete tu čest, podělím se s vámi o chléb a vodu," řekl.
"To je od tebe velice milé, můj mladý příteli," řekl Belsheer.
Muž měl sice dlouhý bílý plnovous, ale proti Belsheerovi byl mladíkem každý. A ačkoliv měl cizinec rozedrané a zaprášené šaty, měl zdvořilé způsoby. Pravděpodobně šlechtic, kterého opustilo štěstí, řekl si Belsheer. "Co tě sem přivedlo?" zeptal se.
"Jsem tulák bez domova."
"Takový zdvořilý hoch jako ty? S tvým dobrým vychováním?
To není dobré."
"Byl jsem znectěn, mistře. Soudili mne moudřejší a shledali mne lehkým."
"Vážně? A kdo byli ti moudřejší? Jaké měli právo znectít tak slušného mladíka, jako jsi ty?"
Cizinec pozvedl zkroušeně ruku, aby zadržel Belsheerovy hněvivé výlevy: "Běda, můj dobrý mistře, měli právo to udělat, neboť jsou velkými a mocnými čaroději. Vy sám jste jedním z nich."
"Já? Jedním z koho? O čem to vlastně mluvíš?"
"Copak nejste moudrý a ctihodný Belsheer, mistr nejvyššího umění a řádný člen Cechu čarodějů?"
Ačkoliv byl Belsheer ze svého pádu stále ještě omráčen, neztratil nic ze své instinktivní ostražitosti. "A co kdybych byl?"
"Nezapírejte svou slávu, mistře. Všichni lidé znají Cech čarodějů a znát cech znamená znát velkolepost a moudrost Belsheera, prvního z čarodějů."
Belsheer se na okamžik zamyslel a pak řekl: "Možná máš pravdu. Ale kdo jsi? Neznám tě. Jak jsem mohl znectít někoho, koho vůbec neznám?"
"Jsem Grizziscus," řekl cizinec, zakryl si oči a sklopil hlavu.
Belsheer sebou při vyslovení toho jména trhl. Jeho paměť sice měla čas od času výpadky, ale Grizziskovo jméno v ní zůstalo. Nenápadně schoval jednu ruku za zády a udělal rychlé ochranné kouzlo.
"Vzpomínám si na to jméno. Nebyl jsi žadatelem o členství?"
Grizziskův hlas zněl dutě. "Byl. Neobdržel jsem ani jediný hlas."
Po dlouhém tichu se Belsheer zeptal: "Hm, ani jediný?"
"Ani jediný. Ale bylo to moudré a správné rozhodnutí," odpověděl Grizziscus, zvedl hlavu a podíval se Belsheerovi přímo do očí.
"Opravdu?"
"Ano! Byl jsem povrchní, nezralý a pomýlený hlupák. Používal jsem svou moc nezodpovědně. Kdybych byl přijat, mohl bych svým chováním znectít cech. Raději ať jsem vyvržencem, který se toulá po cestách a stezkách a žebrá o chleba, než abych vrhl stín na dobré jméno cechu," řekl Grizziscus vroucím hlasem.
To byla zahanbující situace. Belsheer si sice nepamatoval podrobnosti, ale věděl, že hrál klíčovou roli v odmítnutí tohoto mladíka a že k tomu neměl zrovna moc čestný důvod. A teď o něj Grizziscus pečoval, dělal si starost kvůli dobrému jménu cechu a bral své odmítnutí s hrdinným stoismem.
"Zdá se, že jsi k tomu zaujal pozoruhodně dobré stanovisko," řekl Belsheer.
"Já nejsem nic. To cech je vše."
Belsheer zachrochtal, znovu si vzpomněl na cech a v duchu porovnal jeho chování se šlechetným příkladem tohoto mladíka. Vzpomněl si na rozhořčenou Kedrigernovu rezignaci, zahanbující aféru s Quintrindem, nekonečné a nezáživné schůze, hrozný nepořádek, který vládl v pokladně, pomluvy, drby a naschvály, které si jednotliví členové neustále prováděli navzájem, a začal se cítit jako červ.
"Mohlo to dopadnout jinak," řekl Grizziscus zamyšleně, "nedostal bych se na scestí, kdybych měl rádce a mentora, moudrého učitele, který by mne vedl tou správnou cestou a držel mou mladistvou impulzivnost na uzdě."
"Ano. Ano, škoda, žes ho neměl," řekl Belsheer a potřásl hlavou.
"Ale ještě není pozdě," pokračoval Grizziscus, vyslovuje zřetelně každé slovo a upřeně hledě na Belsheera.
"Ne, řekl bych, že není. Nikdy není příliš pozdě. Člověk se vždycky může polepšit."
"Ale ne bez pomoci moudrého čaroděje. Řekněme seniora cechu," řekl Grizziscus pomalu a hlasitě.

"To by určitě nemohlo škodit," řekl Belsheer.
"Bylo by to něco docela jiného. Naučil bych se, jak správně nakládat se svou mocí, místo abych ji marnil na přenosy v prostoru a přemístění pro pohodlí drobných panovníků. Ale běda, bez vedení a bez rady jsem sešel z cesty a teď za to trpím."
Belsheer ho poslouchal s narůstajícím zájmem. "Tak ty děláš přenosy v prostoru?"
"Mám pro takovou magii přirozené vlohy."
Teď se Belsheerovi vybavily i podrobnosti. Grizziscus přemisťoval na příkaz různých tyranů z divokých a bezprávných krajů na severu všelijaké objekty, malé usedlosti, středně velké hrady a dokonce - jak se povídalo - celé armády do odlehlých koutů země. Jeho práce byla skvělá, ale jeho představy o etice poněkud pochybené.
Měl ve zvyku měnit klienty uprostřed kouzla, když byla původní oběť na kolenou a ochotně zaplatila dvojnásobek původního honoráre s okamžitou splatností. Takový přístup nedělal čarodějnické profesi dobré jméno. To se nedalo tolerovat, tím méně odměňovat. A tak Belsheer vystoupil s veškerou rozhodností proti Grizziskovu přijetí do Cechu čarodějů a uspěl.
Teď si však začal myslet, že všechny ty pověsti o Grizziskově věrolomnosti byly možná přehnané nebo vylhané. Ten mladík mu připadal docela charakterní. Slušný člověk, řekl by. Nezatvrdli se.
Přijal svůj trest jako čaroděj. Odpustil a zapomněl. Políbil trestající hůl. Možná si zasloužil druhou příležitost. Starší moudrý čaroděj by ho mohl naučit takovému chování, které by se slučovalo s požadavky cechu. A Grizziscus by svého laskavého učitele mohl na oplátku naučit některým finesám z oboru prostorového přemisťování, což byl druh magie, kterou Belsheer nikdy docela neovládl.
Belsheer se vytrhl ze zadumání a pozorně si mladíka prohlédl.
Pak položil svou kostnatou ruku na Grizziskovo rameno a otcovsky ho po něm poplácal. Hlubokým, dojatým hlasem pak řekl: "Mladý muži, myslím, že bych byl schopen ti pomoci."
Grizziscus byl dychtivý a pozorný žák a cenný pomocník. Dva měsíce poté, co vstoupil k Belsheerovi do učení, našel neocenitelného chlapíka jménem Martin, který pak oběma čarodějům sloužil a staral se o domácnost. Na Belsheera, který měl s hledáním dobrých služebníků vždycky problémy, to udělalo patřičný dojem a potěšilo ho to.
Jak míjely měsíce, bylo zlepšení Grizziskova charakteru čím dál patrnější. Připravoval malá užitečná kouzla pro místní sedláky a odmítal si za ně nechat zaplatit. Řídil se příkladem svého mentora a ve vztahu k funkcionářům cechu vždy používal tituly jako 'bdělý a důsledný tajemník' a 'ctihodný a mocný předseda'. Naučil Belsheera kouzla k přemisťování v prostoru a vedl ho při transportu armády polních myší do sýpek zlého a hamižného místního pána.
A nebyl jen laskavý, uctivý a štědrý, byl i velice starostlivý o Belsheerovo dobro. Dohlížel na to, aby starý čaroděj náležitě odpočíval a s Martinovou pomocí ho přesvědčil o zdravé výživě. Trval dokonce na tom, aby si Belsheer udělal dovolenou, byť i pracovní dovolenou, v údolí Posluchačů neviditelných osvícenců.
Posluchači byli mírumilovní lidé, kteří své životy zasvětili poslouchání radících a utěšujících hlasů z jiných dimenzí. Jelikož si nikdo není jist, kde je takové hlasy slyšet nejlépe, Posluchači poslouchají cokoliv: staré boty, kupky sena, balvany, stromy, misky ovesné kaše a různé jiné věci, které se jim natrefí. Po celé roky neslyšeli vůbec nic, ale teď se proslýchalo, že Posluchač jménem Versel měl úspěch. Zprávy, které obdržel, byly sice nesrozumitelné, ale po všech těch letech ticha byli Posluchači šťastní, že mají alespoň něco.
"Musíte je navštívit, můj dobrý mistře," řekl Grizziscus, když se tu novinu dozvěděl. "Možná, že s pomocí vaší moudrosti Posluchači poselství rozluští."
"To je možné," řekl Belsheer bez viditelného nadšení. "To údolí musí být strašně nudné místo. Všichni tam jen sedí a poslouchají věci."
"Přesně tohle potřebujete: klid a odpočinek po vší té prácí, kterou jste na mně vykonal."
Belsheer se nad tím zamyslel a jeho obličej se rozzářil: "Nemuselo by to být špatné strávit pár týdnů sezením na sluníčku a posloucháním krajíce chleba."
"Je to ta nejzdravější věc, kterou můžete udělat."
"Možná, že dokonce něco uslyším. Pokud je tam někdo, kdo se snaží navázat kontakt, určitě by si rád promluvil s čarodějem."
"Nepochybně. Můj drahý mistře, opravdu byste tam měl jet."
Belsheer souhlasil a o dva dny později za svítání vyrazil na cestu. Sotva zmizel z dohledu, Grizziscus se podíval na Martina, vítězoslavně se zašklebil a zamnul si ruce. Zasmál se. "Dokonalé, skutečně dokonalé," řekl. "A teď použiju Belsheerovy vlastní knihovny, abych vyhledal vhodné kouzlo a dovedl svou pomstu do konce."
"Vaše trpělivost je obdivuhodná, mistře."
"Trpělivost je nezbytná ctnost všech mstitelů, Martine. Spolu s vynalézavostí."
"Vaše vynalézavost je ohromující, mistře."
"Díky, Martine. A jsem i spravedlivý. Rozhodl jsem se, že až toho starého pleticháře začaruji, ponechám mu klíč k jeho osvobození."
"Nanejvýš spravedlivé, mistře. A neobyčejné velkorysé, smímli to tak říct."
"Proč bys nesměl? Ale je čas pustit se do práce. Svůj výběr jsem už zúžil, ale konečnou volbu jsem ještě neprovedl. Za žádných okolností si nepřeji být vyrušován."
O tři dny později vyšel Grizziscus z pracovny vychrtlý a s krví podlitýma očima, ale na tváři mu zářil úsměv. Vydatně se najedl a napil, prospal den a noc a pak se pustil do méně náročné práce, které se věnoval čtyři týdny. Na konci toho období obdržel poselství. Pře- četl si ho, zamyslel se a pak oznámil Martinovi, že zítra ráno vyrazí, aby se s Belsheerem setkali na cestě domů.
"Bezpečnostní opatření," řekl. "Belsheer je sice starý popleta, ale není hlupák. Docela určitě se zabezpečil, aby nemohl

být zaklet ve svém vlastním domě. I kdyby ne, nebylo by příliš moudré zaklít ho ve známém prostředí a mezi jeho knihami. Ne, nejprve ho izoluji a pak udeřím. Tohle poselství mi poskytlo skvělou záminku."
Martin poslouchal pozorně. "Máte pro mne nějaké zvláštní instrukce, pane?"
"Přichystej mi můj nejlepší plášť a boty. A sám se vystroj co nejlépe. Musíme vypadat na úrovni."
Belsheer byl v cestování metodický jako ve všem a přísně lpěl na svých cestovních plánech. Grizziscus a Martin se s ním setkali několik hodin před Frunskerovou hospodou a Grizziscus ho radostně pozdravil.
"Co tady děláte? A kdo dohlíží na dům?" zeptal se Belsheer.
"Dům a pozemky jsem zabezpečil ochranným kouzlem, můj dobrý mistře," odpověděl Grizziscus. "Chtěl jsem vám tu dobrou novinu doručit co nejrychleji."
"Dobrou novinu?"
"Váš přítel a kolega Tristaver se oženil!"
Belsheer vytřeštil oči. "Oženil?"
"Vzal si půvabnou královnu, kterou osvobodil z ohavného zakletí.
Svatba sama byla soukromá, ale teď si šťastný pár přeje přijmout všechny své nejdražší přátele. Pozvání přišlo před třemi dny a my jsme se hned vypravili za vámi," řekl Grizziscus. Předal poselství, které bylo pravé, a Belsheer si je přečetl s úžasem a potěšením.
"Ten starý darebák! Nikdy bych si nepomyslel, že se jednou usadí. Byl takový do větru. Pořád někde poletoval. Obvykle jako jestřáb."
"Jsou snad specialitou mistra Tristavera přeměny?"
"Já jenom vím, že se dokáže proměnit v ptáka. Nikdy jsem ho neviděl jako něco jiného. Prohlašuje, že když jsi jednou ptákem, už nikdy nechceš být ničím jiným. Je taky dobrý v nápojích lásky."
"Neobvyklá kombinace odborností," poznamenal Grizziscus.
"Nápoje lásky mu zajišťují slušné živobytí. Nudná magie, ale velice žádaná. Zajímalo by mne, jestli nějaký použil i na tu královnu."
"Posel říkal jen, že jsou velice šťastní."
Belsheer přikývl. "Tak to vypadá na nápoj lásky. Bratr Tristaver je slušný chlap a všechno to kolem, ale nepatří k těm, za které by se obvykle chtěly vdávat krásné královny." Zamyšleně se poškrábal na bradě a po chvíli dodal: "Na druhé straně, je tady příklad bratra Kedrigerna. Ten se oženil s královnou... nebo princeznou. S něčím královským. Slyšel jsem, že je docela hezká. Možná, že už královny nebaví brát si pořád jenom krále."
"Tak by to docela dobře mohlo být."
"Ano. Zvláštní náhoda. Jedno z pořekadel, které jsem slyšel u Posluchačů, zní: Král, královna a máselnice jsou sedlina veselí a slunečního svitu."
Grizziscus na něj zmateně vytřeštil oči: "Co se tím míní, mistře Belsheere?"
"Na to zatím ještě nikdo nepřišel; ale pracují na tom."
Pozdě odpoledne dojeli do Frunskerovy hospody, poměrně čistého podniku známého dobrým jídlem. Tam bohatě a v dobrém duchu povečeřeli.
O Frunskerově pivě se říkalo, že patří k nejlepším v okolí. Čaroděj si ho poručil před večeří a shledal ho docela uspokojivým. Po večeři si nechal přinést další džbán. Martin si vzal hostinského stranou a dlouze si s ním pohovořil, nechávaje oba čaroděje o samotě.
Na Grizziskovo pobízení si Belsheer objednal druhý džbán a potom třetí. Když o několik hodin později stoupal za Grizziskovy vydatné podpory do schodů, byl ospalý a měl pořádnou špičku. Častoval svého společníka citáty Posluchačů, z nichž žádný nedával smysl, až konečně sklesl s hlubokým povzdechem na postel.
Ke Grizziskovi se brzy připojil Martin. Na mistrův tázavý pohled odpověděl jediným kývnutím. Grizziscus mu pokynul a on odstoupil ke dveřím na chodbu. "Poslouchej mne, Belsheere," řekl Grizziscus hlubokým, zlověstným tónem.
"Zítra," zamumlal Belsheer.
"Dnes, ty starý pletichán! Slyš moje slova, ať se dozvíš, jakou cenu zaplatíš za to, žes mne zneuctil!"
Belsheer se posadil a zamrkal. Zívl. "O čem to mluvíš? Vypil jsi příliš mnoho piva, drahý hochu."
"Byl jsem příliš mnoho urážen, příliš pomlouván, příliš ponižován, než abych to jako čaroděj dál snášel... a tak říkám-"
Grizziscus pozvedl ruku, ukázal na ohromeného starého čaroděje a zadeklamoval: "Za hanbu a zneuctění, kterého jsi příčinou, stihne tě má pomsta silou v pravdě ničivou.
Teď ty, jehož jméno začíná na B, poslyš zakletí jež vrhám na tebe: B, buď včelou!"*1 V místnosti se zablesklo. Na posteli, kde byl původně Belsheer, seděla včela o velikosti pěkné zralé broskve. Martin vyjekl. Grizziscus se hlasitě zasmál a zatleskal rukama. Včela slabě zabzučela, popolezla o několik kroků a převrátila se na bok.
"Buď opatrný, mistře! Mohla by na tebe zaútočit!" zvolal Martin.
"Neboj se. Belsheer vypil příliš mnoho piva. Ta včela se před polednem nevzbudí. Mluvil jsi s hostinským?"
"Řekl jsem mu, že odjedeme v noci a zaplatil jsem mu. K této místnosti se do zítřka nepřiblíží."
"Dobře. Připrav koně. Odjedeme hned." Grizziscus si zamyšleně prohlédl včelu a smutně zavrtěl hlavou. "Doufal jsem, že se ještě hodinku nebo dvě pobavím na jeho účet, ale spí jako zabitý."
Na cestě domů a ještě několik dnů poté se Grizziscus nepřestával holedbat svým úspěchem. Pořád dokola vyprávěl o tom, jak se pomstil Belsheerovi a Martin ho pokaždé trpělivě vyslechl a poblahopřál mu k jeho zručnosti, moudrosti a rozhodnosti. Asi tak po týdnu upadl do stavu tichého sebeuspokojení, kdy o své pomstě nemluvil častěji než dvakrát denně. Měsíc po Belsheerově přeměně začal být zamyšlený a jeho nálada se rychle zhoršovala. Jednoho rána uprostřed léta vyšel rozhodným krokem ze své pracovny a zavolal Martina.
"Zítra odjedeme do údolí Aniar. Připrav všechno, co budeme potřebovat," poručil mu.

1 1 Zachovat při překladu krásu originální kletby: B, be bee! bohužel nelze.
Pozn. překladatele.
"Hned, mistře. Jedeme na dlouho?"
Grizziscus se na okamžik zamyslel a pak řekl: "Je to možné.
Musím nalézt určitou květinu, která roste jen v tom údolí. Je to protilék na kouzlo, kterým jsem zaklel Belsheera."
Martin mírně pozvedl obočí. "Míníte ho odčarovat, mistře?"
Grizziscus se nevesele zasmál a zavrtěl hlavou. "Nic takového."
Grizziscus prodělal jistou změnu povahy, která vyústila ve změnu jeho plánů. Nebyl to ten druh změny, jenž v člověku probouzí výčitky svědomí, lítost a touhu po nápravě. Právě naopak. Poté, co vykonal pomstu na Belsheerovi a shledal tento stav příjemným, pocítil touhu, aby zůstal pomstěn natrvalo. Začal litovat svého dětinského nápadu hrát poctivě.
Ve Frunskerově hospodě se opakovaně zmiňoval o tom, že cílem jeho cesty je údolí Aniar. Nebyla to pravda. Byl to klíč k Belsheerovu odčarování.
V jistém lese v údolí Aniar a nikde jinde na zemi totiž rostly zvláštní modré květiny, cizopasné rostliny, jejichž květy obsahovaly nektar reverzující transformaci člověka ve včelu, motýla nebo kolibříka.
Pokud by byl Belsheer dost bystrý, aby jeho narážky pochopil, mohl by se odčarovat sám bez cizí pomoci. Bylo to sice velice nepravděpodobné, ale bylo to možné - a Grizziscus začínal mít dojem, že starému čaroději poskytl příliš velkou šanci uniknout jeho trestu.
Rozhodl se odjet do údolí Aniar, zničit všechny inkriminované modré květiny a pak promyslet plány na další pomstu. Tiše a soukromě totiž vyhlásil válku celému Cechu čarodějů.
Povzbuzen snadností, se kterou se dostal na kobylku Hithernilsovi a Belsheerovi, rozhodl se zaútočit i na ostatní členy. Všichni volili proti němu, a proto si všichni zasloužili odplatu. Připadalo mu, že je jim rovnocenným soupeřem: marnivému Tristaverovi, obezřetnému Axpadovi, mrzoutskému Conhoonovi, a dokonce i Kedrigernovi a nepřekonatelné Krillicane, seniorce tajemného umění, a všem ostatním jakbysmet. Podle svého vlastního názoru je Grizziscus všechny předčil a předstihl; teď byl čas, aby světu dokázal, že je i přechytračí a přečaruje.
O tom všem přemýšlel, zatímco dojeli do údolí Ainar a Martin postavil stany a rozdělal oheň, na kterém připravil večeři. Pak všechno vyjevil, vychutnávaje každé slovo.
Martin tu a tam zvedl obočí, ale neřekl nic, dokud Grizziscus neskončil, a i pak jeho jediná slova byla: "Ambiciózní plán, mistře."
"Pro obyčejného čaroděje snad. Ale já už jsem dokázal, že na to stačím," řekl Grizziscus.
"Jistě, mistře. Ale stejně... jeden proti celému cechu..."
"Už je načase, aby jim někdo ukázal, kde je jejich místo. A kdo jiný by toho byl schopen?"
"Jistě, kdo, mistře?"
Grizziscus se zahihňal. "Už se nemohu dočkat, až uvidím jejich obličeje, když..." Odmlčel se, poškrábal se na bradě a zadíval se do ohně. "Musím si to pořádně promyslet. Pokud je proměním v komáry nebo červy, neuvidím, jak se tváří, a přijdu tak o polovinu celé té švandy. Už jsem o ni přišel s Belsheerem," řekl mrzutě. Natáhl se na záda a dumal nad tím celou noc.
Příštího rána za úsvitu došli Grizziscus a Martin na okraj lesa lemující východní svah údolí. Tu a tam bylo v trávě vidět zvláštní modré kvítky. Byly to drobné rostlinky, které se těžko hledaly, ale při východu slunce jejich rozevírající se kvítky vydávaly tiché houkavé zvuky, podle nichž se daly nalézt. Oba muži sesedli z koně a posadili se u kořenů vysokého dubu, obhlížejíce mýtinu a čekajíce na zrádné houkání.
Náhle a bez varování, zrovna když si Grizziscus mnul oči a Martin zíval, se na mýtině v olejovitě černém mraku a hrozném puchu objevila odporná stvůra. Martinovi stačil jediný pohled a jediné nadechnutí, aby vklouzl za dub a zůstal tam pěkně tiše. Grizziscus vyskočil na nohy.
"Co to má znamenat? Kde to jsem? A kdo jsi ty? Kdo se odvážil?!"
zařvalo obludné zjevení sytým, lepivým hlasem.
"Jsem Grizziscus, nejmocnější z čarodějů, a tohle je údolí Aniar.
A kdo jsi ty?"
"Jsem Velká plazivá odpornost z Hor mrzutostí a můj hněv je nezměrný! Já se pomstím!"
"Tvůj postoj se mi líbí," řekl Grizziscus. "Pověz mi o tom něco."
Po stranách nestvůry se objevily velké kulaté oči a upřely se na čaroděje. "Proč?" zeptala se stvůra.
"Jsem odborník na pomsty. Mohl bych ti navrhnout nějaké to vylepšení."
Nestvůra ze sebe vydala vlhký, ulepený zvuk. Objevily se tři další oči, jedno z nich na dlouhé ohebné stopce. Chvíli si Grizziska prohlížely a pak se zase absorbovaly do těla obludy.
"Zabývala jsem se svými záležitostmi, tedy útokem na bojovníka a jeho společníky, když tu jsem byla zrádně zakleta," řekla Velká plazivá odpornost.
"Ne poprvé, řekl bych."
"Ne, ne poprvé, ačkoliv ti do toho nic není, ty jeden posměváčku."
Hlas obludy byl hluboký a táhlý, ale Grizziscus si uvědomil, že používá feminativu.
"Ty jsi ženského rodu?" zeptal se.
"Mluvíme o mé nehodě, a ne o mém pohlaví."
"Jak si přeješ," řekl Grizziscus a dvorně se uklonil.
"Byla jsem právě uprostřed jedné živé a osvěžující šarvátky, kterou jsem mínila protahovat, dokud má chuť k jídlu nedostoupí k vrcholu. Moji protivníci mi nabízeli vzácně vyvážené menu: trpaslík jako předkrm, statný bojovník jako hlavní chod, krásná princezna jako zákusek a několik dalších jako přílohy. A zrovna když jsem vypouštěla smrdutý

černý kouř, abych je zmátla a vyděsila, byla jsem záludným kouzlem přemístěna v prostoru."
"Kouzlo pro přemístění v prostoru?! Všimla sis, kdo ho udělal?"
Odporné nestvůra začala na jedné straně trochu mokvat a vydávat nechutné zvuky. "Kdyby to nebylo tak absurdní, řekla bych, že to udělala včela. Poslední věc, kterou jsem viděla-" Grizziscus ucouvl, vrazil do dubu a zamával rukama. Vydal ze sebe dlouhé zavytí plné vzteku a ukřivdění. "To byl Belsheer! Ta včela byla Belsheer!"
"Neposmívej se mi. Žádná včela přece nemůže čarovat!"
"Tahle ano, ty pitomá obludo, a je to moje zásluha! Ta včela byla čaroděj, kterého jsem já ve včelu proměnil, a on teď použil mé vlastní zaklínadlo!"
"Ty jsi ho proměnil?"
"Ano."
"A on mě sem poslal pomocí tvého zaklínadla?"
"Ano! To já ho naučil všechno, co ví o zaklínadlech pro přemisťování předmětů v prostoru."
"Pak mi za mé potíže zaplatíš," zahřměla odporná příšera, vymrštila dvě dlouhá a lepkavá chapadla, která se rychle ovinula kolem čaroděje, zacpala mu ústa a znehybnila ruce, čímž ho učinila bezmocným.
V boku jejího těla se objevila zející tlama, do které si čaroděje strčila. Tlama se s klapnutím zavřela a zmizela.
Martin to vše viděl a víc už si vidět nepřál. Když se poslední oko nestvůry zavřelo a pak zmizelo, začal se Martin plížit pozpátku pryč, zůstávaje při tom placatý jako kaluž. Teprve když prolezl hustým březovým porostem, opatrně se postavil. Obludu nebylo nikde vidět ani cítit. Martin se tiše odkradl ke svému koni, nasedl, pobídl ho do klusu a nezastavil až do večera.
Martin byl velice prozíravý muž a Grizziscus na něj spoléhal ve všech praktických záležitostech. Když cestovali, vždycky opatroval měšec a měšec pro tuto cestu byl neobyčejně plný: Grizziscus plánoval po zničení všech modrých kvítků menší oslavu. Martin tedy měl dost zlata, aby mohl žít dlouhý čas bezstarostně. Měl rovněž veškerou výstroj svého mistra včetně psaných poznámek, což mu umožňovalo provádět některá méně náročná kouzla.
Čím víc však o tom uvažoval, tím méně se mu to líbilo. Život čaroděje, dokonce i bezvýznamného drobného čaroděje, který si chtěl vydělat toliko na životní náklady, byl příliš nepředvídatelný.
Vlastně by se dalo říct, že byl nezdravě riskantní. To nebyl život pro něj, rozhodl se Martin. Dával přednost něčemu usedlejšímu.
Když večer ležel a pozoroval hvězdnou oblohu, vzpomněl si na svůj rozhovor s Frunskerem. Hospodský se tehdy zmínil o svém záměru podnik prodat a jmenoval dokonce i cenu. Martin sáhl pod kazajku a stiskl měšec. Byl uspokojivě plný a byl plný zlata.
Život hostinského, to je to pravé, pomyslel si. Tu a tam drobné kouzlo na zapuzení blech, krys a myší; to je všechna magie, kterou hostinský potřebuje. Spokojeně si povzdechl, obrátil se na bok a s úsměvem na tváři upadl do ničím nerušeného spánku.

Povaha času

Havrani krákali a kroužili kolem. Bojiště pod nimi bylo tiché.
Živí už odešli a vzali si s sebou svou kořist i své raněné spolubojovníky.
Umírající už přestali sténat. Nezůstalo tam nic než mrtvoly, zohýbané a roztříštěné zbraně, a udusané, krví prosáklé bláto.
Čaroděj Kedrigern, který seděl na skále a pozoroval mrchožrouty, si smutně povzdechl a potřásl hlavou. Seděl tam dlouho a tiše. Když k němu přijel zablácený rytíř na unaveném koni, nedal nijak najevo, že jeho přítomnost zpozoroval.
"Vyhráli jsme. Bojiště je naše," řekl rytíř.
"Přišli jsme o dobré muže, Verniane," odpověděl čaroděj, aniž vzhlédl. "O mnoho dobrých mužů."
"Bersac přišel o víc než my. Udělal chybu, že se do té bitvy vůbec pouštěl."
"Mohl ses jí vyhnout."
"Měl jsem snad trpět jeho urážky? Aby mne nazývali zbabělcem?"
Kedrigern si ho změřil chladným pohledem. "Nikdo by tě nenazýval zbabělcem, Verniane. Ale budou možná soudit tvou moudrost.
Kolik mužů dnes zemřelo? Sto? Dvě stě? A kvůli čemu? Pro kousek blátivé a kamenité země, která se nehodí k ničemu - jedině snad jako pohřebiště pro muže, kteří přišli o život, když o ni bojovali."
"Bojovali jsme proto, abychom získali zpět zemi ukradenou našim otcům," řekl rytíř. "Padlí budou vzpomínáni jako hrdinové."
"Vím, že budou," řekl Kedrigern. Pomalu vstal a protáhl si ztuhlé tělo. "Ale zajímalo by mě, jestli by jejich vdovy a sirotci nebyli šťastnější, kdyby jejich muži a otci nebyli tolik hrdinští, ale živí."
"Nejsi válečník, Kedrigerne. Nechápeš to."
"Nechápu. A ani to chápat nechci."
"Přesto jsi nám pomohl. Zaštítil jsi nás proti kouzlům Bersakova čaroděje."
Kedrigern pokrčil rameny. "Starého přítele jsem odmítnout nemohl. Ani štědrou odměnu."
Vernian se hlasitě zasmál a natáhl se, aby ho poplácal po rameni.
"Tohle je ten starý Kedrigern, kterého znám. Mrzutá nálada rychle pomine. Dnes večer se postaráme o raněné. Zítra budeme oslavovat a ty dostaneš svou odměnu."
"Díky, Verniane. Nechci snižovat tvé vítězství. Prostě se mi jen nelíbí, když dobří muži umírají."
"Všichni jednou zemřou, čaroději. Ti, kteří nemají štěstí, padnou za oběť moru, hladu nebo nešťastné náhodě. Ti

šťastnější padnou v boji za dobrou věc." Vernian trhl uzdou a jeho válečný oř se vzepjal. "Nechme toto místo hrobařům," zavolal přes rameno. "Pojďme se raději postarat o raněné."
Vernian odjel, ale Kedrigern se nehýbal. Znovu se rozhlédl po ztichlém bojišti. Havrani slétli na zem a někteří už se pustili do svého díla. Slunce bylo nízko nad obzorem a dlouhé, rychle přeskakující stíny mrchožroutů klamaly. Zahlédl něco, co se zdálo být pohybujícím se stínem a pak uviděl jiné, světlejší stíny, které se shromažďovaly kolem něj. Houstnoucí šero zhoršovalo viditelnost, a tak sáhl po svém medailonu, aby se podíval skrz Hledáček pravdivého vidění.
Bojištěm pomalu procházela temná postava, zastavovala se u každého padlého bojovníka a skláněla se k němu jako člověk, když budí své spící kamarády. Z každého mrtvého těla se zvedl sotva zřetelný stín a připojil se za jejich vůdce. Přízračné procesí šlo dál a dál, a když se přiblížilo ke Kedrigernovi, zvedl čaroděj ruku a zamával na pozdrav. Poznal svého starého známého.
"Ahoj, Smrti. Napadlo mne, že sem přijdeš," zavolal přes bojiště.
Temná postava mu pokynula kosou na pozdrav, ale neodpověděla ani neustala ve svém díle. Kedrigern ji pozoroval se zájmem, s jakým člověk pozoruje někoho velice zaneprázdněného svou prací.
Choval se vůči ponuré a hrozivé postavě s opatrnou shovívavostí někoho, kdo byl už dvakrát povolán na Onen svět a dvakrát byl s hlubokou omluvou informován, že se jednalo o drobný omyl; takové věci se čas od času stávají, jistě to chápete, takže hodně štěstí a zapomeňme na to.
Kedrigern nenáviděl lajdáctví, ale nechtěl vyvolávat zlou vůli.
Každý se přece občas splete. Dokonce i Smrt. Bylo těžké hněvat se na toho ubohého starého přepracovaného bracha a takřka nemožné se ho teď bát.
Poté, co obešel všechny padlé, zanechal Smrt stíny ve volném tvaru a zamířil k čaroději, aby se s unaveným povzdychnutím posadil na skálu vedle něj. "Ta bitva mi zabrala celé odpoledne a sotva tu skončím, musím spěchat k řece Durdon. Ve vesnicích podél řeky zuří mor. Bohové vědí, na jak dlouho tam ztvrdnu. Jednou si takhle uběhám nohy, to ti povídám."
"Pořád nemáš žádné pomocníky?"
"Ani jednoho. A pochopení taky žádné. Každý si tu a tam udělá volno, ale ubohý Smrt neví, co je to svátek. Nic takového. A myslíš, že někoho napadne poděkovat?" Z černé kápě se ozvalo hořké uchechtnutí.
"Jsi moc svědomitý, v tom je tvůj problém."
"Já vím, já vím," řekl Smrt a smutně si povzdechl. "Bývaly časy, kdy jsem s klienty hrával šachy, ale teď..." Další hluboké smutné povzdechnutí. "Je to div, že vůbec všechno stihnu."
Kedrigern se nevinně usmál a řekl: "Vzpomínám si, že jsi tu a tam trochu uklouzl."
Smrt se pokusil vztekle zamávat kosou, ale skoro si při tom usekl vlastní lebku. "Slíbil jsi, že o tom nikomu neřekneš ani slovo!
Slíbils to, Kedrigerne!" zvolal ukřivděným hlasem.
"A svůj slib plním."
"Ach." Následovalo dlouhé ticho a pak Smrt řekl zkrotle: "Jsem ti za to velice vděčný. Opravdu jsem. Byl by se mnou konec, kdyby se to někdo dozvěděl."
"Nikdo se nic nedozví. Ne ode mne," ujistil ho Kedrigern, ale Smrt už se dostal do ráže a vůbec ho neslyšel.
"Bylo by to něco jiného, kdyby to byla moje chyba, ale mohou za to ti zatracení byrokrati. Chci říct, v obou případech jsem byl odeslán spěšně, abych sebral čaroděje, a byls tam zrovna ty, a oni mi samozřejmě nikdy nedali dost času, abych si pořádně pročetl příkaz, a jejich rukopis je tak nečitelný, a polovinu jmen napíšou jinak, a...
Nikdy je nenapadne, že by se na jednom místě vyskytli dva čarodějové."
"Očividně je to jejich chyba."
"Bylo by třeba ukázat jim, kde je jejich místo. Myslí si, že všechno vědí, byrokrati. Nemají žádnou úctu k nám, co doopravdy pracujeme."
"To je tak všude," řekl čaroděj, chápavě si povzdechl a potřásl hlavou.
"Zachoval ses velice slušně, Kedrigerne, a já ti nikdy nezapomenu, že jsi byl tak uznalý. Kdybych nějak mohl..." Smrt náhle ztichl, pak se spěšně zvedl a řekl: "Raději se už vrátím. Zpočátku jsou vždycky trochu ohromeni, ale znáš vojáky. Dej jim čas, aby se vzpamatovali z překvapení, a než se naděješ, přerostou ti přes hlavu."
"Vypadají trochu neklidně."
"Je to zatracená práce. Vojáci jsou úplné nemožní. Pokud nesmlouvají a nenabízejí úplatky, tak mají spoustu nesmyslných požadavků.
A ta jejich mluva! Nevěřil bys... Opravdu už musím jít."
Smrt vstal a vyrazil k bojišti. Sotva však ušel několik kroků, zaváhal a pak se zastavil. Kedrigern mu zamával na rozloučenou, ale Smrt, místo aby šel dál, se k němu vrátil.
"Neměl bych to dělat, Kedrigerne, ale byl jsi tak uznalý... a já vím, že se mohu spolehnout, že nikomu nic neřekneš," řekl Smrt.
"Mé rty jsou jako zapečetěné," ujistil ho čaroděj.
"Prohlížel jsem si rozpis. Je v něm tvé jméno."
Čaroděj sebou škubl. "Moje jméno? Moje ?"
"Ano. Na dobu někdy koncem zimy."
"Ale mne je sotva sto sedmdesát! Já ještě nemám umřít! Vždyť jsem prakticky mladík!" bránil se Kedrigern.
"Nic naplat, viděl jsem tvé jméno na rozpisu."
"Čarodějové žijí celá staletí! Nemohlo to být nějaké podobné jméno - Kenneth nebo Kenilworth... nebo Kepler? Jsi si

úplně jistý?"
"Jsem si jistý," přikývl Smrt.
"Absolutně jistý? Doopravdy? Bez jakékoliv pochyby?"
Smrt neřekl ani slovo, ale černá kápě pomalu a vážně přikývla.
Čaroděj usedl na skálu a setřel si pot z čela. Pak se tázavě podíval na Smrt. Smrt znovu kývl a řekl: "Několikrát jsem si to zkontroloval.
Věř mi, bylo to doopravdy tvoje jméno."
"Koncem zimy, říkáš?"
"Ano."
"A je to definitivní? Neměnné? Nedá se s tím nic dělat?"
Smrt byl po nekonečně dlouhý okamžik zticha. Nakonec řekl: "Neměl bych to nikomu říkat..."
"Řekni mi to!"
Smrt ještě víc ztišil hlas a pokračoval: "Rozpis není definitivně závazný, dokud ho nepotvrdí Schvalovací oddělení. Takže můžeš ještě doufat, že objeví nějakou chybu v kalkulacích. To se stává...
hm, jednou nebo dvakrát za milénium."
Kedrigern se rozhlédl, pak se naklonil dopředu a tichým hlasem řekl: "A nedalo by se nějak zařídit, aby tam tentokrát chybu našli?"
Smrt ucouvl o dva kroky a ztuhl. "Můj milý Kedrigerne, jak můžeš něco takového vůbec vyslovit...! Po tom, jak jsem se k tobě zachoval slušně... Ach vy lidé!"
Čaroděj rozpačitě zamával rukama. "Nemyslel jsem to tak...
Jsem jenom rozrušený. Zaskočils mě."
Smrt trochu zjihl a přistoupil o krůček blíž. "Vždycky takhle působím na lidi. Je mi to líto."
"Opravdu nemohu nic dělat?"
"Až tvůj čas vyprší, musím tě sebrat."
Výkřiky jako: "Žrádlo! Chceme žrádlo!" a "Kde je chlast?" dolehly k jejich uším. Zástup duchů vlnících se nad bojištěm začal být netrpělivý. Někteří z nich se strkali s jinými a další se formovali do menších skupinek, ze kterých se ozýval drsný smích. Výkřiky jako "Jak to vypadáme!" a "Kde se vyplácí žold!" se ozývaly do první sloky "Mlynářovy dcery Minnie".
"Musím se k nim vrátit," řekl Smrt. "Jinak by se mi za chvíli úplně vymkli z rukou. Uvidíme se brzy, Kedrigerne." A tmavá postava přátelsky pokynula kosou a odplula na bojiště, odkud se za chvíli ozval její sytý profesionální hlas: "Uklidněte se, chásko! Zahoďte ta kopí. Tam, kam jdeme, je nebudeme potřebovat. Seřaďte se do dvojstupu. Ticho, vy tam vzadu! Stůjte rovně! Pochodéééém v chod!" Na tento povel bledý zástup zamířil k západu, kde právě slunce mizelo za horizontem.
Než se Kedrigern konečně vzchopil a vydal se do Vernianova hradu, byla už tma. Po celou noc, kdy se staral o raněné, se pohyboval jako ve snách a odpovídal, jen když ho někdo chytil za ruku nebo mu svou otázku zařval přímo do ucha.
Příští den, na slavnosti pořádané na počest vítězství, byl zamlklý a vážný. Když se ho Vernian zeptal: "Tak co, čaroději? Proč jsi tak smutný? Sedíš tu jako mrtvola," zbledl a skoro se zadusil vínem, které právě upíjel. Jeho reakce vyvolala u všech kolem mohutnou vlnu veselí, ale on se k nim nepřipojil.
Chtěl co nejdříve pryč ze všeho toho radostného shonu a ruchu, aby mohl v klidu dumat nad svým smutným osudem. Příležitost k tomu měl hned následujícího dne, když ujížděl lesem domů. Hlavu měl svěšenou, jeho kůň se pomalu loudal a on uvažoval nad bezvýchodností své situace. Bylo to hrozně nespravedlivé.
Odejít ze světa ještě před završením svého druhého staletí - to přece není na čaroděje žádný věk. Bude zmařen na počátku života a jeho tužby zůstanou nenaplněny. Bude vytržen z náruče své milované Princezny. Jejich manželství bylo báječné, ale let, která spolu strávili, bylo tak žalostně málo. Bude se muset rozloučit se svým domovem i svým štěstím. Rozloučit se se svými přáteli i s těmi, které nijak zvlášť rád neměl. Rozloučit se se svým věrným trolem Spotem. Rozloučit se s odeklínadly a protikouzly, s dušenými smrži i s Vosconovým vínem. To bylo nespravedlivé a nesprávné.
A Smrt to všechno bral tak obchodně: "Až tvůj čas vyprší, musím tě sebrat." Jako by byl nějaká věc.
Ve své melancholické náladě si náhle uvědomil příjemnou vůni, lákavé aroma masa připravovaného na otevřeném ohni, a jeho myšlenky se okamžitě změnily z eschatologických na gurmánské. U ohně poblíž cesty uviděl sedět muže v zaprášeném cestovním plášti a zamával mu na pozdrav. K jeho překvapení muž vyskočil na nohy a zvolal: "Kedrigern! Mistr Kedrigern! Jaké štěstí se s tebou potkat!
Pojď a pocti svou přítomností mé skrovné útočiště." Kedrigern muže neznal, ani ho nenapadalo, kdo by to mohl být, ale vůně rožnícího se masa pro něj byla dostatečnou navštívenkou.
Muž, který se ochotně představil jako Scavendal, byl čilý a energický mužík, který by mohl sloužit za vzor pohostinnosti. Jeho bodrá tvář byla baculatá a růžovoučká, lemovaná krátkým bílým vousem. Upravil pro Kedrigerna pohodlné sedátko, nabídl mu maso a chléb a skoro tancoval radostí, když Kedrigern vytáhl láhev Vernianova vína a projevil zájem podělit se o ni.
Jeho jméno i tvář připadaly Kedrigernovi neznámé, ale zdálo se, že on o něm naopak ví překvapivě mnoho. Poté co Scavendal dobré půl hodiny pěl o svém obdivu ke svému hostu a o tom, jak se mu touží v každém ohledu vyrovnat, už Kedrigern nedokázal tu nejistotu déle snášet. Polkl poslední sousto králičího masa, utřel si prsty do trávy a řekl: "Musím se přiznat, Scavendale, že si nedokážu vzpomenout, kde jsme se setkali. Mohl bys osvěžit mou paměť?"
"Ach, můj slavný mistře, až do dnešního dne jsem tě znal jen podle tvé pověsti. Přesto jsme spolu už - v přeneseném slova smyslu - zkřížili meče, a to docela nedávno," odpověděl muž vesele.
Kedrigern se na okamžik zamyslel a pak zvolal v náhlém osvícení: "Ty jsi Bersakův čaroděj!"

Scavendal skromně sklopil oči. "Byl jsem. Porazils mne na celé čáře, ale být poražen mistrem protikouzel je pro mne čest."
"Ach ano. Ale... dal jsi mi pořádně zabrat. Tvé přízraky byly velice... vynalézavé, řekl bych," odpověděl Kedrigern, pečlivě vybíraje každé jednotlivé slovo. Byla to zdvořilostní lež. Magie, které musel čelit, byla toho neprostšího druhu; a přes to, jak byla jednoduchá, byla navíc hrozným způsobem zpackaná. Scavendal byl zkrátka fušer nejhoršího druhu. Vlastně vzhledem k jeho přísernému zacházení s magií byl úplný div, že už dávno sám sebe nezačaroval do něčeho politováníhodného. Na druhé straně měl ovšem i své dobré stránky: dokázal připravit chutné jídlo a měl respekt ke skutečným hodnotám.
"Je to od tebe velice laskavé, že to říkáš, mistře Kedrigerne."
"Na druhé straně by nebylo na škodu, kdyby byly trochu temnější, řekl bych. A hustší."
"Toho jsem se bál, mistře Kedrigerne," přiznal se Scavendal.
"A myslím, že se Bersakovým mužům trochu pletli pod nohy.
Připadalo mi, že je to mate."
"Ano, taky jsem si toho všiml. Vždycky mívám problémy s udržováním směru. Ale řekni mi, co si myslíš o mých zjeveních" Kedrigern si jen matně vzpomínal na několik nejasných postav v hadrech, které pravděpodobně měly představovat zkrvavené rubáše, ale mnohem víc připomínaly mokré noční košile. "Vlastně jsem neměl příležitost prohlédnout si je zblízka," řekl.
"Byly děsivé. Kdybys je tak rychle a zkušeně nerozprášil, zhroutili by se Vernianovi muži en masse čirou hrůzou. A pak to moje ochromující kouzlo. To ti muselo připravit horké chvilky."
"Hm, ty jsi použil ochromující kouzlo?"
Oba muži seděli delší dobu tiše a pak Scavendal tlumeným hlasem řekl: "Nejsem moc dobrý čaroděj, že?"
"Potřeboval bys více praxe."
"To je ta nejlaskavější věc, kterou mi kdy kdo řekl. Všichni moji učitelé mi dosud doporučili, abych se raději stal alchymistou.
Ale já se nechtěl vzdát. Ta bitva byla má velká příležitost." Scavendal se smutně zahleděl do ohně. "Bersac mě obviňuje z porážky. Pověsil by mne, kdybych neutekl. Ale já bych se tolik chtěl stát velkým čarodějem, jako jsi ty."
"Hm.. ano," řekl Kedrigern, který byl potěšen a zahanben současně.
"Chci to víc než cokoliv jiného na světě. Mám už správný čarodějnický oblek, špičatý klobouk a všechno."
Kedrigernovo potěšení rázem opadlo. Sám se oblékal prostě.
Podle jeho zkušeností platilo, že čím okázalejší šat měl čaroděj na sobě, tím míň toho měl v sobě. Někteří z nejschopnějších praktiků, které znal, vypadali jako otrhaní žebráci. Přinutil se k upřímně vyhlížejícímu úsměvu a řekl:
"Jen se nenech odradit. Určitě se ti to povede."
"Jenže já se učím tak pomalu. Potřeboval bych víc času."
"To já taky," řekl Kedrigern. "Zrovna teď potřebuji všechen čas, který mi ještě zůstává."
Oba si povzdechli. Po další dlouhé odmlce Scavendal řekl: "Měli bychom navštívit Údolí ztraceného času."
"Jistě, to by naše problémy vyřešilo. Škoda, že nikdo neví, jak se tam dostat."
"Já ano," odpověděl Scavendal.
Kedrigern si ho změřil skeptickým pohledem. "Ale jdi, Scavendale.
Můj starý učitel Fraigus Temný věděl o časové magii vše, co se o ní vědět dá. Pátráním po Údolí ztraceného času strávil větší část století. Prověřil každou pověst a legendu, kterou kdy zaslechl, ale cestu nenašel. Žádný plán, žádnou mapu, nic."
"Mapa existuje. Vlastně..." Scavendal se odmlčel a začal se přehrabovat ve svém vaku. Po několika minutách mumlání a bručení vysypal jeho obsah na zem a jal se ho probírat, dokud nenašel svitek měkké kůže. Vítězoslavně jím zamával.
"Tady je!"
Podal mapu Kedrigernovi, který ji rozvinul a začal ji pečlivě studovat. Byla překrásně nakreslená, pestře vybarvená a pečlivě opatřená kryptickými poznámkami. Orientační body sice nebyly příliš běžného druhu, ale byly jasně označeny.
"Kde jsi k ní přišel?"
zeptal se nakonec.
"Koupil jsem to od jedné staré čarodějky. Přísahala, že je pravá."
"Je. Zkoušels ji použít?"
"Nedokážu přečíst nic z toho, co je tam napsáno. Navíc taková výprava vyžaduje magii, a když uvážíš, jak na tom jsem..." Scavendal se na něj smutně podíval a rozhodil rukama.
Kedrigern přikývl. Nedalo se popřít, že Scavendal měl dobrý úsudek. Pak se vrátil k mapě a Scavendal se posadil proti němu.
"Ovšem s tvou magií a mou mapou..." víc neřekl, jen mávl rukou a významně se usmál.
To byla absurdní shoda náhod. Ale i takové věci se občas stávají, řekl si Kedrigern v duchu. Znovu si prohlédl mapu. Některá místa znal z odkazů ve starých a důvěryhodných knihách. Mapa byla bezpochyby pravá. "Domluveni," řekl.
"Vyrazíme okamžitě. Výchozí bod najdeme poměrně snadno."
Scavendal na něj vytřeštil oči plné posvátné bázně: "Opravdu?
Mapa přece neříká... jak to můžeš vědět?"
"Mapa to říká velice jasně. Musíš jen vědět, jak ji číst," řekl Kedrigern. Najednou se cítil mnohem lépe.
"Ale co naši koně? Zavazadla?"
Kedrigern hodil na oheň několik drnů. "Když uspějeme, vrátíme se přesně v tom okamžiku, kdy jsme vyrazili. A pokud neuspějeme, budeme mít na starosti mnohem vážnější věci."

"Ale... nemůžeme přece... musíme vyrazit teď hned?"
"Ztrácíš nervy, co?"
"Nikdy jsem neměl moc co ztratit. Nejsem odvážný muž, Kedrigerne."
"Vzchop se. Jakmile se tam dostaneme, budeš zase v pořádku."
Najít vstup bylo otázkou několika minut. Kedrigern se postavil do řeky tváří po proudu s dubem po každé ruce a odříkal předepsanou frázi. V příštím okamžiku stáli oba muži mezi rotujícími sloupy ze žilkovaného kamene, jejichž vrcholky se ztrácely v oblacích. Před nimi zela vysoká brána s veřejemi z černého kovu. Nad ní byl nápis provedený karmínovými písmeny: Odvážný nemusí čelit žádnému nebezpečí, vystrašený nenajde bezpečí. Brána pokračovala širokou cestou, která se táhla polomem v hustém temném lese. Všechno zakrývala mlha.
"Už jsme tam?" zeptal se Scavendal šeptem.
"Jsme u vchodu. Nemusíš šeptat. Jakmile budeme na té cestě, musíš jít pořád kupředu a nezastavovat se. Připraven?"
Scavendal přikývl. Vypadal velice nejistě. Kedrigern prošel bránou a svižnou chůzí vyrazil po cestě. Scavendal spěchal, aby nezůstal pozadu. Z lesa k nim doléhal stálý proud různých zvuků. Zvuky byly příjemné, známé i děsivé, a ačkoliv každý z nich zněl ohlušující silou, byly všechny dobře rozeznatelné. Občas zahlédli nezřetelné stíny pohybující se sem a tam. Nad hlavami se jim pohybovaly nějaké předměty. Některé z nich byli ptáci, některé jako ptáci vypadali a některé nepřipomínali nic, co čarodějové kdy viděli nebo si jen dokázali představit.
"Co je to?" zeptal se Scavendal roztřeseným hlasem.
"Nevím, ale ublížit nám nemohou."
"Podívej se na ně!"
"Všechno, co máme po levici, je minulost. Už to neexistuje. Po pravici je zase budoucnost. To ještě neexistuje. Nic se nám nemůže stát, pokud se nezastavíme a nezačneme se rozhlížet."
"A co je ta cesta?"
"To je Teď. Věčná současnost. Stále ubíhá. Mohla by nám ublížit, jen kdybychom se zastavili. Stačí na okamžik zaváhat a budeš smeten a roztrhán na kusy."
"Jak to všechno víš?"
"Je to na mapě. To ses ani nepokoušel ji přečíst?"
"Pokoušel jsem se o to stokrát. Nedávalo mi to žádný smysl."
Kedrigern ho poplácal po rameni. "Až se dostaneme do údolí, naber si hodně času. Bude se ti hodit."
Pokračovali mlčky, pozorujíce zelený porost kolem cesty a snažíce se nevnímat zvuky, které se z něj ozývaly. Náhle, bez jakéhokoliv přechodu, cesta i lesy zmizely. Stáli na pusté planině, po níž se potulovala stáda velkých černých volů. Kedrigern se zastavil, aby se poradil s mapou, a pak pokračoval v chůzi stejným svižným tempem. Scavendal ho vyděšeně uchopil za ruku: "Podívej se na ty obludy! Jsou tak obrovské! Když se pokusíme mezi nimi projít, rozšlapou nás!"
"To jsou jen Roky. Pohybují se velice pomalu. Nic, s čím by si bylo třeba dělat starosti."
Dobytčata si čarodějů pochodujících pouští očividně nevšímala.
Byla to rozlehlá pustina a dobytčata byla tak velká, že přes ně nebylo vidět, a tak početná, že nebylo vidět ani kolem nich, nad nimi nebo pod nimi, takže neměli žádnou představu, jak velkou vzdálenost už ušli a kam vlastně jdou.
Scavendal si začal stěžovat na své nohy, na vítr a na dálku a chtěl si odpočinout a napít se, ale Kedrigern byl neoblomný.
Posléze za sebou zaslechli zvuky, které se nijak nepodobaly zvukům, jež vydávala dobytčata. Stále se přibližovaly a oba muži se začali čím dál tím častěji ohlížet, ale neviděli nic než černé voly.
Zvuk ještě sílil a oni mimovolně zrychlili. Připadalo jim, jako by je pronásledoval nějaký velký pták, pomalu tlukoucí svými obřími křídly.
Pak, naprosto nečekaně, se dobytčata rozestoupila a na planině před nimi se objevil dvoukolový vozík.
Byl to nanejvýš neobvyklý vozík. Neměl žádný oj nebo jho a přesto stál v dokonalé rovnováze s koly kousek nad zemí. Byl světle modrý jako letní nebe a měl dvě velká modrošedá křídla, která se zvedala a zase klesala v pomalém důstojném rytmu.
Kedrigern skočil dovnitř. "Naskoč si, Scavendale," řekl a podal mu ruku. "Ušetříme si kousek cesty."
"Ale komu to patří? Můžeme si ho jen tak vzít? Nebude jim to vadit?"
Kedrigern ho chytil za zápěstí a vtáhl ho k sobě do vozíku.
"Patří Času. A Čas je velice laskavý k těm, kteří ho užívají moudře."
Jakmile byli oba uvnitř, vozík se se zamáváním křídel vznesl do výše. Proletěl mraky až nahoru, kde bylo nebe čisté. Tam přestal mávat křídly a plachtil jako orel nad oslnivě bílým mořem oblaků, jen občas vyrovnával výšku konečky perutí.
Scavendal, skrčený na dně vozíku s tváří zakrytou cípem pláště, zajektal: "Jak jsme vysoko?"
"Výš, než létají draci. Je to báječné." Letěli rychleji než kterýkoliv drak, na jehož hřbetě se Kedrigern kdy vezl, ale přitom cítil na obličeji jen lehký vánek. Přidržel se okraje vozíku a podíval se do běli dole. Přes chuchvalce mraků občas zahlédl záblesk světla na nekonečných modrých vodách.
Jejich let trval možná celý lidský život a možná jen pouhý okamžik: tady byli v království Času a čas se zde pohyboval podle svých vlastních nepochopitelných zákonů. Oceán se pojednou změnil v řeku, protékající zelenými břehy a pak vozík opět prolétl mraky a snesl se dolů, kde pokračoval nad zlatavým pískem neohraničené pouště. Rychlost, kterou letěli, byla strašná, ale obrovská křídla se pohybovala zlehka a nepohnula jediným zrnkem ani nesetřela jediný otisk nohou z mnoha, které křižovaly písky Času.
Pak vozík zpomalil. Kedrigern sáhl dolů a zatřásl Scavendalem.

"Za chvíli budeme vystupovat."
"Rozbijeme se na kousky!" zaúpěl Scavendal přidušeným hlasem.
"Ne. Jsme kousek nad zemí a letíme docela pomalu. Musíme už být blízko Údolí."
"Nech mě tady, Kedrigerne. Pravděpodobně vůbec nedokážu jít. Mám takový strach, že se nemůžu ani pohnout. Nech mě tady a já se pokusím nějak vrátit."
"Nemůžeš se vrátit. Čas plyne jen jedním směrem a my musíme jít s ním. No tak, vzpamatuj se a připrav se vyskočit."
Scavendal ze sebe vydal tiché zakňučení a s očima stále pevně zavřenýma se pomalu vyškrábal na nohy. Vozík ještě více zpomalil, takže se stěží pohyboval a Kedrigern shodil svého společníka do písku a pak skočil za ním. Hned na to se vozík zase vznesl do výše a zmizel v nedohlednu.
"Podívej, co jsi udělal!" zabědoval Scavendal. "Všude kolem je jen poušť. Zahyneme tu žízní nebo hlady, nebo se upečeme na slunci, nebo nás roztrhá divoká zvěř!"
"Uklidni se. Vozík nás sem donesl, a tak jsme tam, kde máme být. A teď musíme dál."
"Kam?"
Kedrigern ukázal přímo před sebe. "Tudy."
Šli neznámo kam tak dlouho, až dorazili na konec pouště a ocitli se na pusté skalnaté náhorní rovině. Nebe potemnělo. Nad jejich hlavami zavířily mraky a blesk prořízl oblohu. Bez jakéhokoliv varování se u jejich nohou otevřela bezedná propast a Scavendal zaječel hrůzou.
"To je v pořádku. Támhle je most," řekl Kedrigern věcně.
"Vždyť není širší, než vlas!"
"Nesmysl. Je dost široký, aby po něm přejel těžký povoz."
"Ne, ne! Copak to nevidíš? Je tak úzký, že ho skoro ani není vidět!"
Kedrigern se znovu zadíval na solidní široký most a pak si vzpomněl na slova, která byla napsána nad branou. Co nejklidnějším a nejsebejistějším hlasem řekl: "Ten most nás udrží, věř mi. Zavři oči a chyť se mého opasku. Drž se za mnou. A až budeme na mostě, nesmíš ani pomyslet na to, že bychom se mohli vrátit. Musíš věřit a pak most přejdeme."
Než se Scavendal mohl pokusit o odpor, byli na mostě. Táhl se před nimi do dálky a jeho vzdálený konec mizel v mlze. Jediné krátké ohlédnutí Kedrigerna ujistilo o tom, co předpokládal: most se za nimi ztrácel, jak po něm šli. Jeho odvaha při tom pohledu zakolísala a most se okamžitě zachvěl a zúžil na šířku pouhé dlaně. Kedrigern však bez zaváhání kráčel dál. Most pod jeho nohama sílil a rozšiřoval se.
Pak byli najednou na druhé straně a stáli na okraji rozlehlého údolí, naplněného něčím, co vypadalo jako kameny všech velikostí, navršené na hromady, hromádky a roztroušené kolem, kam až oko dohlédlo. Nad hlavami jim přeletěl pták a zmizel v údolí a Kedrigern věděl, že před sebou mají už jen kratičký kousek cesty.
U cestičky, která vedla dolů do údolí, seděl muž. Seděl na obrovských přesýpacích hodinách. Písek se bez přestání sypal dolů a přitom se nezdálo, že by ho v horní části ubývalo nebo dole přibývalo.
Muž se stále měnil, jak se k němu blížili, a žádná podoba mu nevydržela příliš dlouho. Změnil se v ženu, zlatovlasé dítě, mladíka a stvoření tak shrbené a vrásčité, že nebylo možno určit, je-li to on nebo ona. Hned vypadal jako peníze, pak jako přísný lékař a hned na to byl jen pouhým stínem.
"Ty jsi Strážce?" zavolal na něj Kedrigern.
Postava, která teď byla úctyhodnou matronou, odpověděla: "Jsem a vítám vás do Údolí ztraceného času."
"Musíme rozluštit nějakou hádanku, podrobit se Božímu soudu nebo něco takového?" zeptal se Scavendal.
"Ne. Údolí je otevřeno všem, kdož jsou dost odvážní, aby tam vešli."
"Pak tam číhá nějaké nebezpečí. Pasti. Léčky."
"V Údolí ne. Nebezpečí číhá před ním a za ním. Musíte jen vstoupit a vzít si svůj čas."
"Ale kde je?" zeptal se Scavendal. "Nevidím nic než hromady kamení, oblázků a balvanů."
Strážce, který teď byl mladou dívkou, řekl: "To nejsou kameny a balvany, ale úlomky ztraceného času. Lidé věří, že mohou zabíjet čas, ale doopravdy ho jen ztrácejí. Někteří lidé ztrácejí minuty, jiní promarní celý svůj život. A všechen ten ztracený a promarněný čas končí tady. Vezměte si kolik chcete, ale užívejte ho moudře, jinak bude vaše cena vysoká."
"Co za to žádáš?"
Strážce jim jen mlčky pokynul, aby šli do údolí. Jejich kráčející nohy zvedly oblaka jemného prachu.
"Sekundy," řekl Kedrigern a zastavil se, aby setřásl prach z rukou.
"Tyhle oblázky mají každý tak hodinu. A tohle," ukázal na obrovskou skálu, "to vypadá jako několik týdnů času promarněného velkým množstvím lidí. Nepochybně je to příspěvek nějakého politického seskupení."
Zvedl skalisko, které nevážilo víc než pouhý list a v jeho rukou se proměnilo v prach. Prach ho zahalil jako třpytivý oblak a pak se rozplynul. Kedrigern si zhluboka oddechl a řekl: "To bylo dohromady pěkných pár roků. Teď ještě najdu několik promarněných životů."
Scavendal si potěžkal balvan o velikosti dělové koule a pak se pokusil zvednout jiný o trochu větší. Zdálo se, že v jeho rukou jsou mnohem těžší než v Kedrigernových.
V údolí zůstali po dobu, která jim nepřipadala nijak dlouhá.
Ale na takovém místě si tím člověk nemohl být jist. Když se vrátili na okraj údolí, byl Strážce bělovlasým mužem a hluboce spal.
"Neměli bychom mu tu něco nechat?" zašeptal Scavendal.
Kedrigern zavrtěl hlavou. "Nemáme nic, o co by stál. Dříve nebo později se k němu dostane všechno."
"Kdybychom ho odměnili, možná by nám pomohl nalézt cestu zpátky."
"Není třeba. Podle mapy jsme skoro tam."

"Ale to je nemožné! Cestovali jsme-" Náhle Scavendal zmlkl. Kousek před sebou uviděl kamenné sloupy a černou bránu, která se nyní otevírala těsně za okrajem údolí; za ní viděl les, ze kterého přišli. Sotva jí prošli, ocitli se po kotníky v řece, s dubem po každé ruce a po sloupech a bráně nebylo nikde ani památky.
Na chvíli se zdrželi, aby se napili a opláchli si zpocené obličeje, než se vydali zpátky do svého tábora. "Scavendale, máš můj nejhlubší dík," řekl Kedrigern. "Nikdy jsem nevěřil, že najdu Údolí ztraceného času, ale díky tvé mapě jsem získal tři sta nebo čtyři sta let k dobru a řekl bych, že nemohly přijít v příhodnější dobu."
"I já ti děkuji, Kedrigerne. Samotnému mi mapa nebyla k ničemu.
Teď mám čas, který potřebuji, abych se stal velkým čarodějem jako ty," odpověděl Scavendal. Kedrigern setrval v diskrétním mlčení.
Několik staletí pilného studia by ubohému chlapíkovi určitě pomoct mohlo, ale aby se ze Scavendala stal velký čaroděj, na to by potřeboval celá tisíciletí. Scavendal jako by četl jeho myšlenky. "Pokud mi ta staletí nepostačí, vrátím se pro další. Příště už se bát nebudu."
"Ještě jsem neslyšel o nikom, kdo by se tam vrátil."
Scavendal se na něj podíval nevěřícně. "Ale každý, kdo zná cestu do Údolí času, přece může žít věčně!"
"Může, ale většinou nechce. Pět nebo šest století stačí každému.
Ta stará čarodějka, od které jsi tu mapu koupil - ta se pro přídavek nevrátila, že ne?"
"Ne, nevrátila. Ale ona byla tak slabá a zchátralá, měla tolik bolestí a nemocí... Vždyť by ani nemohla..." Náhle zmlkl a podíval se užasle na Kedrigerna.
"Přesně tak. Údolí ztraceného času není Studánka mládí. V čase, kdy ti bude pět nebo šest set let se budeš cítit na pět nebo šest set let. Pak budeš potřebovat svou celodenní magii na to, abys ráno vůbec vstal z postele."
Scavendal se zatvářil zoufale. "Tak že to dopadne? Celý život musím studovat magii jen proto, abych ráno dokázal vstát z postele?"
"Ujišťuji tě, že až ta chvíle přijde, bude ti to stát za to."
Tou dobou dorazili do svého tábora. Drny přikrytý oheň stále ještě doutnal. Kedrigern vzal láhev Vernianova vína a pozvedl ji do výše. "Napijme se na dlouhý život a dobrou magii."
Kedrigern se se Scavendalem rozloučil o dva dny později a pak pokračoval ke své vilce v Horách tichého hromu sám a v mnohem lepší náladě, než když odjížděl z Vernianova hradu. Tiše si pobrukoval, pískal si s ptáky a tu a tam se zastavil, aby si přičichl ke květině.
Byl to dobrý pocit žít a mít několik století života před sebou. Už se těšil na konec zimy, až se dostaví Smrt a on se jen usměje a řekne: "To musí být nějaký omyl. Pokud si pozorně přečteš rozpis, jsem si jist, že zjistíš, že jsi to zase zpackal."
To bude slavná chvíle.
Jeho cesta vedla k velkému mostu přes řeku Durdon, kde se chystal strávit noc ve skvělé hospůdce na druhém břehu. Když šel po mostě, uviděl před sebou známou postavu, jak kráčí v čele zástupu bledých postav. Zamával na ni a radostně se zašklebil. Temná postava se obezřetně rozhlédla a pak mu na pozdrav odpověděla.
"Co se děje, Smrti?" zeptal se Kedrigern, zastavil svého koně a sesedl. "Doufám že můj čas ještě nepřišel?"
"Ach ne, ne. Vlastně se ještě ani neblíží," řekl Smrt a dutě se zasmál. "Je to jen šťastná náhoda, že jsme se tu tak setkali. Mám pro tebe dobrou zprávu."
"Ach. Sehnal jsi pomocníka, že ano?"
"Bohužel ne. Ta zpráva se týká tebe." Smrt ho uchopil za ruku a odtáhl ho stranou. "Pojďme někam, kde bychom si mohli promluvit."
"Proč bychom nemohli mluvit přímo tady, kde jsme?"
"Raději bych se obešel bez posluchačů," řekl Smrt a odvedl ho na druhý konec mostu, z doslechu přízračného zástupu, který trpělivě vyčkával. "Zdá se, že došlo k menší chybě."
Kedrigern nasadil výraz zmatené nevinnosti. "K chybě?"
"Tvůj čas nepřijde ještě celá staletí. Nějak se muselo stát, že někdo něco špatně spočítal-" "Ale ty ses dušoval, že si pro mne přijdeš koncem zimy!"
"Mluv tišeji, prosím! Taky jsem ti říkal, že plán ještě není definitivní.
Pamatuji se, že jsem ti to říkal. A teď se ukázalo, že na něm vlastně být nemáš. Měl bys být velice šťastný. Normální člověk by skákal radostí!"
Kedrigern už to déle nevydržel. Neměl v úmyslu si ze Smrti utahovat. Koneckonců prokázal mu dobrou službu, když ho včas varoval. A tak se široce usmál a řekl: "Musím se ti k něčemu přiznat.
Navštívil jsem Údolí ztraceného času a přinesl si odtamtud pár staletí navíc."
"To že jsi udělal? To od tebe bylo velice vynalézavé."
"Díky tobě jsem pro to měl dobrý důvod."
"Není snadné to údolí nalézt."
"Měl jsem obrovské štěstí. Potkal jsem člověka, který měl mapu."
"Tím jsi zmátl všechny jejich kalkulace."
Kedrigern pokrčil rameny. "To je mi opravdu líto."
"Ach ne, mně se omlouvat nemusíš. Já jsem rád. Podařilo se ti udělat z těch zatracených kancelářských náfuků šašky."
Smrt se zachechtal a potěšené si zamnul své kostnaté ruce. "To jim srazí hřebínek!
Ach, už se nemohu dočkat, až uvidím jejich obličeje, až přijde potvrzený seznam!" Hluboko v černé kápi se zaleskly dlouhé zuby v nažloutlém úsměvu.
Následovalo spokojené ticho. Kedrigern se zadíval k čekajícímu zástupu. "Ti se chovají lépe než vojáci, co?"
"To bych řekl," přisvědčil Smrt. "Jsou klidní jako beránci. Je to radost pracovat s nevolníky a měšťany."

"Ten mor ti hádám dává pořádně zabrat."
"Nemám ani minutu pro sebe. Jsem celý schvácený. Budu se tu muset vracet každý den ještě nejmíň celý měsíc. Dvakrát denně. Je to pořád jenom honem, honem, honem."
"Pak tě tedy nebudu zdržovat," řekl Kedrigern. "A neboj se, nikomu o tom neřeknu." Napřáhl ruku.
"To je od tebe velice hezké," řekl Smrt a stiskl mu ji ve své studené kostnaté dlani.
"A děkuji ti, žes mi dal vědět."
"Měl jsem pocit, že ti něco dlužím. Něco, čím bych ti měl odškodnit ty... ty minulé úřednické chyby."
"Odvděčil ses mi opravdu štědře."
"A tys mi zase prokázal službu. Velkou službu." Smrt vzal kosu, kterou měl opřenou o zábradlí. "Musím se vrátit ke své práci. Předpokládám, že se vracíš domů."
"Ano. Cestou bych se chtěl zastavit v Gastolfově hospodě. Neodvedls ho nebo někoho z jeho personálu, že ne?"
"Ne, ani jednoho. Ti mají zdravý kořínek. Takže bon appétit a tak podobně. Nemyslím, že bychom se v nejbližší době potkali," řekl Smrt a vykročil k čekajícímu zástupu duchů. Po několika krocích se otočil a zavolal přes rameno: "Až příště potkáš Scavendala, popřej mu hodně štěstí ve studiu."
Temná postava zamířila k bledému zástupu na konci mostu.
Kedrigern strnul s rukou napůl pozvedlou v gestu loučení. Stál nehybně po několik sekund a pak propukl v smích, částečně z úlevy, částečně z radosti a částečně ze zahanbení, že byl tak snadno a čistě přelstěn.
"Popřeju, určitě popřeju," zavolal za odcházející postavou.
Smrt neodpověděl ani se neotočil. Aniž zpomalil v chůzi, vzdal mu rozverně kosou čest.

Doslov

Spisovatelovým ospravedlněním je jeho práce, což už jste jistě někde slyšeli. Tento stručný výčet svého života připojuji jen proto, že jsem se sám o psaní mnohé naučil čtením životopisů jiných spisovatelů.
Možná se někdo dozví něco užitečného i z toho mého.
Ve své Epištole dr. Arbuthnovi se ptá anglický básník Alexander Pope sám sebe: 'Proč píšu? Který hřích mně neznámý potápí mne do inkoustu; dědičný, nebo můj vlastní?' To je otázka, která napadne každého spisovatele. Proč píšu to, co píšu, a jak to píšu? Proč vůbec píšu? Proč lidé píšou?
Očividně je to výsledek mého svobodného rozhodnutí. Nemohu na nikoho ukázat a říct: "To ona mne donutila," nebo "On to způsobil."
Nenutil mne nikdo. Moje rodina chtěla, aby ze mne byl právník.
Moje žena by raději viděla, kdybych vedl normální život a netrávil všechen svůj čas přemýšlením nad osudy lidí, jež existují pouze v mé hlavě. Píšu proto, že psát chci. Nemohu z toho obviňovat nikoho jiného, jakkoliv by se mi to občas hodilo.
Občas se vyskytne tendence předpokládat, že spisovatelé měli dětství asi jako Popelka, plné dřiny, ústrků, zklamání, špíny a urážek.
Zdá se, že to by byla ta správná průprava. Ale ve skutečnosti nic jako vhodné dětství pro spisovatele neexistuje, stejně jako pro ně neexistuje vhodné vzdělání, dieta nebo dokonalé životní podmínky. Každý spisovatel je jiný, než všichni ostatní; a to je jeho ospravedlnění. Spisovatel má jen to, co má; musí se naučit využívat svých silných stránek a pracovat na tom, aby své slabosti a omezení proměnil v další silné stránky.
Jak a kdy to začalo u mne, nedokážu říct. Nějaké rané příznaky budoucí spisovatelské dráhy se musely vyskytovat už v mém dětství (fascinace pery a tužkami, záliba ve čtení, tendence přikrášlovat fakta a tak dále), ale nepamatuji se na žádné tiché znepokojené debaty svých rodičů na toto téma. Jistá znamení osudu vidím až teď, v retrospektivě.
Jsem jedináček, což znamená, že jsem většinu svého dětství trávil o samotě a neměl jsem jiné kamarády než ty, které jsem si mohl sám vyčarovat. Stále ještě dokážu prožít celé týdny bez společnos- ti, zatímco moje žena se touží bavit. Pochází z velké rodiny a má ráda kolem sebe hodně lidí.
Nevyrostl jsem ve světě, kde je dítě na prvním místě. Moji rodiče byli starší než rodiče většiny mých přátel a méně náchylní jednat se mnou na mé inteligenční úrovni; naopak mne pobízeli, abych se co nejdříve dostal na tu jejich. Ve všech mých vzpomínkách je mé dětství velice šťastné a příjemné.
Moji rodiče neměli universitní vzdělání, ale měli to štěstí, že se narodili v době, kdy americké školy ještě dokázaly něco naučit. Můj otec měl systematické, logické myšlení a rád četl. V každém postavení, které zastával, ať už v obchodě, v armádě nebo ve státních službách, dokázal stvořit pořádek z chaosu a dokázal to pozoruhodně dobře. Moje matka měla trénink tajemnice a milovala slova. Byla nenasytnou čtenářkou. Můj otec četl hlavně literaturu faktu, moje matka beletrii a poezii.
U domácího stolu jsme o knihách nikdy nediskutovali.
Jak si vzpomínám, většinou jsme si jen tak povídali a hodně jsme se smáli, ačkoliv později přišlo poslouchání rádia a starosti.
Rodiče mi prostě názorně předvedli, že četba může být příjemné strávení volného času. Bez jakéhokoliv poučování a kázání mi naočkovali lásku ke knihám a čtení a úctu k jasnému vyjadřování myšlenek na papíře. Číst jsem se naučil poměrně brzy a díky tomu jsem se pak ve škole, kde se čekalo, že se všichni budou učit stejným tempem, často nudil.
Když mi bylo sedm let, byl jsem v důsledku špatné provedené operace upoután na několik měsíců na lůžko. Bylo to ještě před érou televizních dobrodružství, takže jsem poslouchal rádio a hodně četl (kdybych se narodil o deset let později, pravděpodobně bych svou rekonvalescenci strávil nečinně před televizní obrazovkou, v důsledku čehož bych

teď měl představivost na úrovni nedopečené koblihy).
To vše vyústilo v mou spisovatelskou dráhu, ačkoliv tehdy jsem ještě nic nepozoroval.
Moje první jednoznačná vzpomínka na psaní se daruje do doby mé šesté třídy. Jednoho pondělního rána jsem byl vyvolán k tabuli.
Šel jsem tam váhavě v očekávání toho nejhoršího a byl jsem příjemně překvapen, když mi učitelka, sveřepě vyhlížející řádová sestra Claude Josefa, oznámila, že jsem napsal nejlepší slohový úkol, jaký kdy četla. Přes víkend ho nechala kolovat po klášteře a ani žádná z ostatních sester nedokázala najít nic, co by se mu dalo vytknout.
Moje dokonalost neměla nic co dělat s tvůrčími schopnostmi, uměním vyjadřování nebo originalitou. Jednoduše jsem se vyhnul chybám. Přesto jsem získal jednu cennou zkušenost: psaní může působit na lidi, kteří mají ve svých rukou moc. Může je přimět, aby mne pochválili. A co je ještě cennější, může způsobit, že mne alespoň několik dní nebudou bít.
Na universitě jsem začal psát do studentských novin. Vedl jsem pravidelný týdenní humoristický sloupek. Příležitostně jsem napsal i něco vážného (všichni šašci si přejí hrát Hamleta), ale moje métier byl humor. Několik mých profesorů se o mé práci zmínilo pochvalně.
Byl jsem citován i v jiných studentských novinách. Začal jsem se cítit jako opravdový spisovatel, ačkoliv vyhlídka na publicitu mimo okruh školy pro mne byla stále vzdálená asi tak jako středověk.
Moji rodiče mne v mých spisovatelských sklonech ani nepovzbuzovali, ani nezrazovali - myslím, že hlavně proto, abych jim později nemohl nic vyčítat. Ale ať už byly jejich důvody jakékoliv, budu jim za jejich postoj vždycky vděčný. Zkušenost mne naučila, že to nejlepší, co může kdokoliv udělat pro začínajícího spisovatele nebo spisovatelku, je nechat ho nebo ji na pokoji. Oni to udělali a byla to od nich velká laskavost.
Psal jsem stále víc a víc: články, eseje, povídky, verše, dokonce i strašně vážné romány. Ke konci mého studia bylo několik mých povídek otištěno v magazínech - v opravdových magazínech ve skutečném světě tam venku, kde moje práce soutěžila s díly profesionálů.
Začal jsem mít pocit, že by se člověk psaním docela dobře i uživil.
Od té doby jsem zjistil, že každý, kdo píše beletrii v naději, že zbohatne, nebo se stane alespoň příležitostně solventním, odsuzuje sám sebe k duševní labilitě. Jsem pevně přesvědčen, že vzít lopatu a začít náhodně kopat doufaje v objevení pirátského pokladu, je pro zajištění pravidelných příjmů cesta mnohem praktičtější a cílevědomější než psaní beletrie.
Po dokončení školy jsem byl odveden - jako v těch dnech každý - a skončil jsem v Zpravodajské kanceláři První pěší divize jako reportér a dopisovatel divizních novin. Příštích patnáct měsíců jsem strávil se zápisníkem a fotoaparátem většinou v Evropě. Zase jednou mi mé psaní bylo užitečné.
Po propuštění z armády jsem se stal středoškolským profesorem.
O několik let později jsem přešel na universitu a tam jsem zůstal až do dnes. Učení je užitečná práce a nemá daleko od knih a fantazie.
Od roku 1966, kdy vyšel můj první román, jsem napsal pěknou řádku knih a povídek všech možných žánrů. Doufám, že jich napíšu ještě víc. To, co mne k tomu nutí, není touha být lepší nebo významnější, jak je tomu obvykle u spisovatelů na počátku jejich kariéry - ani já jsem se tomu samozřejmě čas od času neubránil - ale jiné, méně nápadné pohnutky: láska k vyprávění příběhů, potěšení, o kterém se v jednom ze svých dopisů zmiňuje Flaubert ("Nebýt už jen sám sebou, ale řídit celý svůj vlastní vesmír."), a uspokojení, že jsem vytvořil něco, co už nikdo jiný vytvořit nemůže. Jsem ochoten přijmout možnost, že někdo na tomto světě píše lépe než já, ale vím jistě, že nikdo nenapíše to, co píšu já. Každý spisovatel je unikátní, dělá něco, co nemůže udělat nikdo další; ani jiný spisovatel ne.
Knihy a povídky o Kedrigernovi, Princezně a jejich přátelích, klientech a známých, mají svůj počátek v roce 1981. Psal jsem je s velkou chutí a ke svému překvapení (a úlevě) jsem zjistil, že mne při psaní tohoto cyklu napadají stále nové a nové myšlenky. Postavy se střetávaly navzájem a dávaly vznikat novým a novým příběhům. Nové postavy a situace pak dávaly vzniknout dalším hlediskům. Čím víc jsem toho napsal, tím víc mám o čem psát.
Příběhy mají tendenci přicházet odevšad. Jedna z mých nejlepších povídek mne napadla ve snu. Jiné se zrodily z náhodných poznámek, novinových zpráv, konverzace, nebo jednoduše z úvahy, co by se mohlo stát, kdyby se jisté postavy dostaly do jisté situace.
Z povídek uvedených v této knize se povídka "Murphyho kvality" zrodila ze slovní hříčky v "Kupci Benátském," která mi vnukla myšlenku povídek o irském čaroději. "Legenda o správných ženách," (název jsem si vypůjčil od Chaucera), je rozvinutím příběhu vedlejší postavy, která je zmiňována jinde jako člen Kedrigernova Cechu čarodějů. Jakmile byla povídka na světě a dala vzniknout novým postavám, zjistil jsem, že se mi hodí do románu KEDRIGERN A DRAK COMME IL FAUT. Povídka "Příběh tří čarodějů" vznikla naopak rozepsáním epizody z románu POZORNOST PRO KEDRIGERNA.
Pokud má člověk trochu talentu a odhodlání k mnohaleté práci, pokud má štěstí a je publikován dostatečně často na to, aby neztratil veškerou odvahu a motivaci, může být život spisovatele docela šťastný. Patrně šťastnější než životy většiny lidí, kteří se zabývají jinými věcmi. Má to blíž tvoření než ničení, nezabíjí to ani nemrzačí jiné lidské bytostí, a dokonce to ani nepokrývá zemi obrovskými městy a betonovými pásy pod zástěrkou všeobecného blaha. Naopak, psaní může učinit lidský život trošku šťastnější nebo lepší. Sám sebe považuji za velice šťastného muže.
Ale dost už mluvení o mně. Dílo je to, co se počítá.
John Morressy, červenec 1994 BIBLIOGRAFIE: THE BLACKBOARD CAVALIER, Doubleday 1966, britské vydání Gollancz, paperback Popular Library THE ADDISON TRADITION, Doubleday 1968, německy ve Verlag Neues Leben 1972 STARBRAT, Walker 1972, paperback Curtis Brown, francouzsky v Editions Marabout 1975, britské vydání v New English Library 1979, německé vydání Ullstein 1981, česky Laser 1993 NAIL DOWN THE STARS, Walker 1973, paperback Popular Library, francouzsky v Editions Marabout 1975, britské vydání New English Library, německé

Ullstein 1982 A LONG COMMUNION, Walker 1974, paperback Popular Library THE HUMANS OF ZIAX II, Walker 1974, paperback Scholastic Books UNDER A CALCULATING STAR, Doubleday 1975, paperback Popular Library 1978, britské vydání Sidgwick & Jackson 1978 a New English Library 1979, německé vydání Ullstein 1980 THE WINDOWS OF FOREVER, Walker 1975 A LAW FOR THE STARS, Laser Books 1976 THE EXTRATERRITORIAL, Laser Books 1977 FROSTWORLD AND DREAMFIRE, Doubleday 1977, paperback Popular Library, vybráno pro SF Book Club, britské vydání Sidgvick & Jackson, New English Library a SF Book Club of England 1979, německy v Droemersche Verlag 1977, francouzsky v Nouvelle Editions OPTA 1982 DROUGHT OF ZIAX II, Walker 1978, paperback Scholastic Books IRONBRAND, Playboy Paperbacks, 1980, Ace Books 1984 GRAYMANTLE, Playboy Paperbacks, 1981, Ace Books 1983 KINGSBANE, Playboy Paperbacks, 1982, Ace Books 1985 THE MANSIONS OF SPACE, Ace Books 1983 OTHER STORIES, Northern New England Review Press 1983 THE TIME OF ANIHILATOR, Ace books 1985 A VOICE FOR PRINCESS, Ace Books 1986, česky Polaris 1993 THE QUESTING OF KEDRIGERN, Ace Books 1987, česky Polaris 1994 KEDRIGERN IN WANDERLAND, Ace Books 1988, česky Polaris 1994 KEDRIGERN AND THE CHARMING COUPLE, Ace Books 1990, česky Polaris 1994 A REMEMBRANCE FOR KEDRIGERN, Ace Books 1990 (KEDRIGERN AND DRAGON COMME IL FAUT, anglicky dosud nevyšlo, česky Polaris 1994) JOHN MORRESSY se narodil v roce 1930. Pracuje jako profesor anglické literatury na Franklin Pierce College v New Hampshire.

Psaní science fiction považuje za nejzajímavější a nejuspokojivější tvůrčí činnost. První román mu vyšel v roce 1966 a od té doby prošel ve své tvorbě od žánru science fiction (např. The Blacboard Cavalier, Frostworld and Dreamfire) přes temnou fantasy (trilogie Ironbrand, Graymantle, Kingsbane) až po humornou fantasy (cyklus románů o čaroději Kedrigernovi). Publikoval také hojně v mnohých časopisech (např. v Magazine of F&SF).